

Materiał porównawczy
do ustawy z dnia 14 czerwca 2007 r.

**o zmianie niektórych ustaw w związku z członkostwem Rzeczypospolitej
Polskiej w Unii Europejskiej**

USTAWA z dnia 1 grudnia 1961 r. O IZBACH MORSKICH (Dz. U. Nr 58, poz. 320, z późn. zm.)

USTAWA
z dnia 1 grudnia 1961 r.
o izbach morskich ^{<1>}
(Dz. U. z dnia 15 grudnia 1961 r.)

<¹> Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Rady 1999/35/WE z dnia 29 kwietnia 1999 r. w sprawie systemu obowiązkowych przeglądów dla bezpiecznej, regularnej żeglugi promów typu ro-ro i szybkich statków pasażerskich (Dz.Urz. WE L 138 z 1.06.1999, str. 1, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 7, t. 4, str. 296, z późn. zm.).>

<Art. 3a.

Ilekoć w ustawie jest mowa szybkim statku pasażerskim należy przez to rozumieć statek określony w paragrafie 1 rozdziału X Konwencji SOLAS, przewożący więcej niż 12 pasażerów; szybkim statkiem pasażerskim nie jest uprawiający pasażerską żeglugę krajową statek pasażerski klasy B, C lub D, którego wyporność na projektowej wodnicy pływania jest mniejsza od 500 m³, a maksymalna prędkość jest niższa niż 20 węzłów.>

Art. 2.

1. Izby morskie rozpoznają wypadki morskie:

- 1) statków o polskiej przynależności,
- 2) statków o obcej przynależności, jeżeli wypadek nastąpił na polskich morskich wodach wewnętrznych lub polskim morzu terytorialnym albo jeżeli z wnioskiem o wszczęcie postępowania wystąpił armator lub kapitan takiego statku.

- <1a. Izby morskie rozpatrują również sprawy wypadków morskich promów pasażerskich typu ro-ro w rozumieniu art. 5 pkt 1a ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o bezpieczeństwie morskim (Dz.U. z 2006 r. Nr 99, poz. 693 oraz z 2007 r. Nr ..., poz. ...) oraz szybkich statków pasażerskich, jeżeli wypadek nastąpił na obszarze innym niż polskie wody wewnętrzne lub polskie morze terytorialne, w przypadku gdy ostatnim portem zawinięcia statku był port Rzeczypospolitej Polskiej.>**
2. Sprawy wypadków morskich, w których uczestniczyły jednostki pływające Marynarki Wojennej, Straży Granicznej lub Policji, izby morskie rozpoznają, w odniesieniu do tych jednostek, za zgodą Dowódcy Marynarki Wojennej, Komendanta Głównego Straży Granicznej lub Komendanta Głównego Policji.

<Art. 22a.

W przypadku wszczęcia postępowania z urzędu, w postępowaniu mogą uczestniczyć przedstawiciele istotnie zainteresowanych państw, o których mowa w art. 24a, jeżeli w wypadku uczestniczył prom pasażerski typu ro-ro w rozumieniu art. 5 pkt 1a ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o bezpieczeństwie morskim lub szybki statek pasażerski.>

<Art. 24a.

1. Za istotnie zainteresowane wypadkiem morskim promu pasażerskiego typu ro-ro w rozumieniu art. 5 pkt 1a ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o bezpieczeństwie morskim lub szybkiego statku pasażerskiego uznaje się państwo członkowskie Unii Europejskiej lub państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym:
- 1) bandery statku objętego dochodzeniem,
 - 2) na którego morzu terytorialnym doszło do wypadku,
 - 3) którego stan środowiska naturalnego, także w obszarach, nad którymi państwo to sprawuje jurysdykcję, doznał szkody lub był zagrożony w wyniku wypadku morskiego,
 - 4) które, także w odniesieniu do sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń, nad którymi państwo to sprawuje jurysdykcję, doznało szkody lub było zagrożone szkodą w wyniku wypadku morskiego,
 - 5) którego obywatele ponieśli śmierć lub doznali poważnych obrażeń w wyniku wypadku morskiego,
 - 6) dysponujące istotnymi informacjami, które mogą zostać wykorzystane w dochodzeniu.
2. Za istotnie zainteresowane wypadkiem morskim promu pasażerskiego typu ro-ro w rozumieniu art. 5 pkt 1a ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o bezpieczeństwie morskim lub szybkiego statku pasażerskiego uznaje się także państwo członkowskie Unii Europejskiej lub państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym z innych powodów, niż wymienione w ust. 1, mające w dochodzeniu interes, uznany za istotny przez izbę morską.>

<Art. 25a.

1. W dochodzeniu prowadzonym w sprawie wypadku morskiego promu pasażerskiego typu ro-ro w rozumieniu art. 5 pkt 1a ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o bezpieczeństwie morskim lub szybkiego statku pasażerskiego mogą wziąć udział przedstawiciele istotnie zainteresowanych państw, o których mowa w art. 24a.
2. W uzasadnionych przypadkach izba morska może przyznać państwu istotnie zainteresowanemu, o którym mowa w art. 24a, wiodącą rolę w prowadzeniu dochodzenia w sprawie wypadku, o którym mowa w ust. 1, lub umożliwić prowadzenie odrębnego dochodzenia w sprawie tego wypadku.
3. Za państwo wiodące w dochodzeniu w sprawie wypadku, o którym mowa w ust. 1, uznaje się państwo członkowskie Unii Europejskiej lub państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, które w uzgodnieniu z innymi istotnie zainteresowanymi państwami, o których mowa w art. 24a, wzięło na siebie odpowiedzialność za jego prowadzenie.>

<Art. 28a.

1. W przypadku, o którym mowa w art. 2 ust. 1a, sporządza się raport z dochodzenia w sprawie wypadku morskiego.
2. Raport, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać w szczególności:
 - 1) omówienie podstawowych faktów związanych z wypadkiem, wskazujące, czy w jego wyniku miała miejsce śmierć człowieka, obrażenia ciała lub zanieczyszczenie środowiska,
 - 2) określenie państwa bandery oraz oznaczenie właściciela lub armatora statku, oraz oznaczenie instytucji klasyfikacyjnej sprawującej nadzór nad statkiem,
 - 3) szczegółowe wymiary statków, które brały udział w wypadku,
 - 4) dane dotyczące silników głównych i pomocniczych statków, które brały udział w wypadku,
 - 5) dane dotyczące wieku pracowników, posiadanych przez nich dyplomów i świadectw oraz liczbę stanowisk i staż pracy na danym stanowisku,
 - 6) opis procedur bezpieczeństwa na statkach, które brały udział w wypadku,
 - 7) szczegółowy opis okoliczności, w jakich wydarzył się wypadek,
 - 8) ustalenie czynników, które stanowiły przyczynę wystąpienia wypadku, oraz wnioski zgodnie z wymaganiami bazy danych wypadków Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Morskiego,
 - 9) zalecenia mające na celu zapobieganie podobnym wypadkom w przyszłości, o ile jest to możliwe.>

<Art. 39a.

Po zakończeniu rozprawy, raport z dochodzenia doręcza się ministrowi właściwemu do spraw gospodarki morskiej oraz publikuje się na stronie internetowej izby morskiej. O

publikacji raportu minister właściwy do spraw gospodarki morskiej powiadamia Europejską Agencję Bezpieczeństwa Morskiego.>

USTAWA z dnia 26 stycznia 1982 r. – KARTA NAUCZYCIELA (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, Nr 170, poz. 1218 i Nr 220, poz. 1600 oraz z 2007 r. Nr 17, poz. 95)

Art. 10.

1. Stosunek pracy z nauczycielem nawiązuje się w szkole, a w przypadku powołania zespołu szkół jako odrębnej jednostki organizacyjnej - w zespole szkół na podstawie umowy o pracę lub mianowania, z zastrzeżeniem ust. 8.
2. Z osobą posiadającą wymagane kwalifikacje, z zastrzeżeniem ust. 3, i rozpoczynającą pracę w szkole stosunek pracy nawiązuje się na podstawie umowy o pracę na czas określony na jeden rok szkolny w celu odbycia stażu wymaganego do uzyskania awansu na stopień nauczyciela kontraktowego, z zastrzeżeniem ust. 7. W przypadkach, o których mowa w art. 9c ust. 11 i art. 9g ust. 8, w razie ustalenia dodatkowego stażu, z nauczycielem stażystą nawiązuje się stosunek pracy na czas określony na kolejny jeden rok szkolny.
3. W szczególnych przypadkach uzasadnionych potrzebami szkoły z osobą, o której mowa w ust. 2, legitymującą się wymaganym poziomem wykształcenia, lecz nieposiadającą przygotowania pedagogicznego, dopuszczalne jest nawiązanie stosunku pracy, o ile osoba ta zobowiąże się do uzyskania przygotowania pedagogicznego w trakcie odbywania stażu. W przypadku gdy nauczyciel w ciągu pierwszego roku pracy w szkole nie uzyska przygotowania pedagogicznego z przyczyn od niego niezależnych, z nauczycielem może być zawarta umowa o pracę na kolejny jeden rok szkolny. Staż wymagany do ubiegania się o awans na stopień nauczyciela kontraktowego przedłuża się do czasu uzyskania przygotowania pedagogicznego.
4. Stosunek pracy z nauczycielem kontraktowym nawiązuje się na podstawie umowy o pracę zawieranej na czas nieokreślony, z zastrzeżeniem ust. 7.
- 4a. (uchylony).
5. Stosunek pracy z nauczycielem mianowanym i z nauczycielem dyplomowanym nawiązuje się na podstawie mianowania, jeżeli:
 - [1] *posiada obywatelstwo polskie, z tym że wymóg ten nie dotyczy obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym;*]
 - <1) posiada obywatelstwo polskie, z tym że wymóg ten nie dotyczy obywateli państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym;>**
 - 2) ma pełną zdolność do czynności prawnych i korzysta z praw publicznych;
 - 3) nie toczy się przeciwko niemu postępowanie karne lub dyscyplinarne, lub postępowanie o ubezwłasnowolnienie;
 - 4) nie był karany za przestępstwo popełnione umyślnie;

- 5) posiada kwalifikacje wymagane do zajmowania danego stanowiska;
 - 6) istnieją warunki do zatrudnienia nauczyciela w szkole w pełnym wymiarze zajęć na czas nieokreślony.
- 5a. Stosunek pracy nawiązany na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony przekształca się w stosunek pracy na podstawie mianowania z pierwszym dniem miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu, w którym:
- 1) nauczyciel uzyskał stopień nauczyciela mianowanego, o ile spełnione są warunki określone w ust. 5;
 - 2) w przypadku nauczyciela mianowanego lub dyplomowanego w czasie trwania umowy o pracę zostały spełnione warunki, o których mowa w ust. 5.
- 5b. Przekształcenie podstawy prawnej stosunku pracy, o którym mowa w ust. 5a, potwierdza na piśmie dyrektor szkoły.
6. W przypadku braku warunków do zatrudnienia nauczyciela, o których mowa w ust. 5 pkt 6, stosunek pracy z nauczycielem mianowanym lub dyplomowanym nawiązuje się na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w niepełnym wymiarze, z zastrzeżeniem ust. 7.
 7. W przypadku zaistnienia potrzeby wynikającej z organizacji nauczania lub zastępstwa nieobecnego nauczyciela, w tym w trakcie roku szkolnego, z osobą rozpoczynającą pracę w szkole, z nauczycielem kontraktowym lub z nauczycielami, o których mowa w ust. 5, stosunek pracy nawiązuje się na podstawie umowy o pracę na czas określony.
 8. Nie można nawiązać stosunku pracy z nauczycielem, który nie spełnia warunków, o których mowa w ust. 5 pkt 2-5, z zastrzeżeniem ust. 9.
 9. W przypadku, o którym mowa w ust. 7, jeżeli nie ma możliwości zatrudnienia osoby posiadającej wymagane kwalifikacje, można za zgodą organu sprawującego nadzór pedagogiczny zatrudnić nauczyciela, który nie spełnia warunku wymienionego w ust. 5 pkt 5.
 10. Do nauczycieli zatrudnionych na podstawie ust. 9 nie stosuje się przepisów rozdziału 3a. Dla celów płacowych nauczyciele ci są traktowani jak nauczyciele stażyści.
 11. W przypadku nauczyciela zatrudnionego na podstawie ust. 7, posiadającego wymagane kwalifikacje, na jego wniosek odstępuje się od stosowania przepisów rozdziału 3a. Dla celów płacowych nauczyciele ci są traktowani jak nauczyciele stażyści, chyba że posiadają wyższy niż stażysta stopień awansu zawodowego.

USTAWA z dnia 26 października 1982 r. O WYCHOWANIU W TRZEŹWOŚCI I PRZECIWDZIAŁANIU ALKOHOLIZMOWI (Dz. U. z 2002 r. Nr 147, poz. 1231, z późn. zm.)

Art. 13¹.

- [1. Zabrania się reklamy i promocji na obszarze kraju napojów alkoholowych, z wyjątkiem piwa, którego reklama i promocja jest dozwolona, pod warunkiem iż nie jest kierowana do małoletnich lub prowadzona poprzez budowanie skojarzeń z:*
- 1) atrakcyjnością seksualną;*
 - 2) relaksem lub wypoczynkiem;*
 - 3) sprawnością fizyczną;*
 - 4) nauką, pracą lub sukcesem zawodowym;*
-

Objaśnienie oznaczeń: [] kursywa – tekst usunięty przez Sejm

<> druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

5) *zdrowiem lub sukcesem życiowym.*]

<1. **Zabrania się na obszarze kraju reklamy i promocji napojów alkoholowych, z wyjątkiem piwa, którego reklama i promocja jest dozwolona, pod warunkiem że:**

- 1) **nie jest kierowana do małoletnich,**
- 2) **nie przedstawia osób małoletnich,**
- 3) **nie łączy spożywania alkoholu ze sprawnością fizyczną bądź kierowaniem pojazdami,**
- 4) **nie zawiera stwierdzeń, że alkohol posiada właściwości lecznicze, jest środkiem stymulującym, uspakajającym lub sposobem rozwiązywania konfliktów osobistych,**
- 5) **nie zachęca do nadmiernego spożycia alkoholu,**
- 6) **nie przedstawia abstynencji lub umiarkowanego spożycia alkoholu w negatywny sposób,**
- 7) **nie podkreśla wysokiej zawartości alkoholu w napojach alkoholowych jako cechy wpływającej pozytywnie na jakość napoju alkoholowego,**
- 8) **nie wywołuje skojarzeń z:**
 - a) **atrakcyjnością seksualną,**
 - b) **relaksem lub wypoczynkiem,**
 - c) **nauką lub pracą,**
 - d) **sukcesem zawodowym lub życiowym.>**

2. Reklama i promocja piwa, o której mowa w ust. 1, nie może być prowadzona:

- 1) w telewizji, radiu, kinie i teatrze między godziną 6⁰⁰ a 20⁰⁰, z wyjątkiem reklamy prowadzonej przez organizatora imprezy sportu wyczynowego lub profesjonalnego w trakcie trwania tej imprezy;
 - 2) na kasetach wideo i innych nośnikach;
 - 3) w prasie młodzieżowej i dziecięcej;
 - 4) na okładkach dzienników i czasopism;
 - 5) na słupach i tablicach reklamowych i innych stałych i ruchomych powierzchniach wykorzystywanych do reklamy, chyba że 20 % powierzchni reklamy zajmować będą widoczne i czytelne napisy informujące o szkodliwości spożycia alkoholu lub o zakazie sprzedaży alkoholu małoletnim;
 - 6) przy udziale małoletnich.
3. Zabrania się reklamy, promocji produktów i usług, których nazwa, znak towarowy, kształt graficzny lub opakowanie wykorzystuje podobieństwo lub jest tożsame z oznaczeniem napoju alkoholowego lub innym symbolem obiektywnie odnoszącym się do napoju alkoholowego.
4. Zabrania się reklamy i promocji przedsiębiorców oraz innych podmiotów, które w swoim wizerunku reklamowym wykorzystują nazwę, znak towarowy, kształt graficzny lub opakowanie związane z napojem alkoholowym, jego producentem lub dystrybutorem.
5. Zabrania się informowania o sponsorowaniu imprez sportowych, koncertów muzycznych oraz innych imprez masowych przez producentów i dystrybutorów napojów, których zasadniczą działalność stanowi produkcja lub sprzedaż napojów alkoholowych zawierających od 8 % do 18 % alkoholu, w jakikolwiek inny sposób niż poprzez umieszczanie wewnątrz dzienników i czasopism, na zaproszeniu, bilecie, plakacie, produkcie lub tablicy informacyjnej związanej z określoną imprezą nazwy producenta lub dystrybutora oraz jego znaku towarowego, z zastrzeżeniem ust. 6.

6. Informowanie o sponsorowaniu może być prowadzone w radiu i telewizji pod warunkiem, iż będzie ograniczone wyłącznie do podania nazwy producenta lub dystrybutora napojów zawierających do 18 % alkoholu lub jego znaku towarowego, a informacja ta nie będzie prezentowana w telewizji przez osobę fizyczną lub z wykorzystaniem wizerunku postaci ludzkiej.
7. Zabrania się informowania o, innym niż określone w ust. 5, sponsorowaniu przez producentów i dystrybutorów napojów alkoholowych, których zasadniczą działalność stanowi produkcja lub sprzedaż napojów alkoholowych zawierających od 8 % do 18 % alkoholu oraz informowania o sponsorowaniu przez producentów i dystrybutorów napojów zawierających powyżej 18 % alkoholu.
8. Zakaz określony w ust. 1 dotyczy również wydawnictw promocyjno-reklamowych przekazywanych przez producentów, dystrybutorów lub handlowców napojów alkoholowych klientom detalicznym.
9. Zakazy określone w ust. 1-8 nie obejmują reklamy i promocji napojów alkoholowych prowadzonej wewnątrz pomieszczeń hurtowni, wydzielonych stoisk lub punktów prowadzących wyłącznie sprzedaż napojów alkoholowych oraz na terenie punktów prowadzących sprzedaż napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia w miejscu sprzedaży.
10. Zakazy określone w ust. 1-8 dotyczą osób fizycznych, osób prawnych oraz jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej, które uczestniczą w prowadzeniu reklamy w charakterze zleceniodawcy albo zleceniobiorcy niezależnie od sposobu i formy jej prezentacji.
11. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, wielkość, treść, wzór i sposób umieszczania na reklamach, o których mowa w ust. 2 pkt 5, napisów informujących o szkodliwości spożycia alkoholu lub o zakazie sprzedaży alkoholu małoletniemu, mając na względzie ograniczenie spożycia alkoholu oraz przeciwdziałanie alkoholizmowi wśród młodzieży.

USTAWA z dnia 14 marca 1985 r. O PAŃSTWOWEJ INSPEKCJI SANITARNEJ (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm.)

Art. 4.

1. Do zakresu działania Państwowej Inspekcji Sanitarnej w dziedzinie bieżącego nadzoru sanitarnego należy kontrola przestrzegania przepisów określających wymagania higieniczne i zdrowotne, w szczególności dotyczących:
 - 1) higieny środowiska, a zwłaszcza wody do spożycia, czystości powietrza atmosferycznego, gleby, wód i innych elementów środowiska w zakresie ustalonym w odrębnych przepisach;
 - 2) utrzymania należytego stanu higienicznego nieruchomości, zakładów pracy, instytucji, obiektów i urządzeń użyteczności publicznej, dróg, ulic oraz osobowego i towarowego transportu kolejowego, drogowego, lotniczego i morskiego;
 - 3) warunków produkcji, transportu, przechowywania i sprzedaży żywności oraz warunków żywienia zbiorowego;
 - 3a) nadzoru nad jakością zdrowotną żywności;

- 4) warunków zdrowotnych produkcji i obrotu przedmiotami użytku, materiałami i wyrobami przeznaczonymi do kontaktu z żywnością, kosmetykami oraz innymi wyrobami mogącymi mieć wpływ na zdrowie ludzi;
 - 5) warunków zdrowotnych środowiska pracy, a zwłaszcza zapobiegania powstawaniu chorób zawodowych i innych chorób związanych z warunkami pracy;
 - 6) higieny pomieszczeń i wymagań w stosunku do sprzętu używanego w szkołach i innych placówkach oświatowo-wychowawczych, szkołach wyższych oraz w ośrodkach wypoczynku;
 - 7) higieny procesów nauczania;
 - 8) przestrzegania przez osoby wprowadzające substancje lub preparaty chemiczne do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz przez użytkowników substancji lub preparatów chemicznych obowiązków wynikających z ustawy z dnia 11 stycznia 2001 r. o substancjach i preparatach chemicznych (Dz. U. Nr 11, poz. 84, z późn. zm.¹⁾);
 - <8a) **warunków i ograniczeń wprowadzenia do obrotu i stosowania oraz właściwości środków powierzchniowo czynnych i detergentów zawierających środki powierzchniowo czynne określonych przepisami rozporządzenia (WE) nr 648/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie detergentów (Dz.Urz. WE L 104 z 8.04.2004, str. 1; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 34, str. 48);**
 - 8b) **przestrzegania obowiązków wynikających z rozporządzenia (WE) nr 304/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. dotyczącego wywozu i przywozu niebezpiecznych chemikaliów (Dz.Urz. WE L 63 z 6.03.2003, str. 1, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 11, t. 46, str. 65, z późn. zm.);>**
 - 9) przestrzegania przez podmioty wprowadzające do obrotu prekursorzy kategorii 2 i 3 obowiązków wynikających z ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485), rozporządzenia (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady nr 273/2004 z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie prekursorów narkotykowych oraz rozporządzenia (WE) Rady nr 111/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. określającego zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi.
2. Do zakresu działania Inspekcji Sanitarnej w dziedzinie bieżącego nadzoru sanitarnego należy również kontrola przestrzegania przepisów dotyczących wprowadzania do obrotu produktów biobójczych i substancji czynnych oraz ich stosowania w działalności zawodowej.

< Art. 27a.

1. **W razie stwierdzenia niezgodności detergentu z przepisami rozporządzenia (WE) nr 648/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie detergentów, państwowy inspektor sanitarny nakazuje, w drodze decyzji, wstrzymać obrót do czasu usunięcia niezgodności. Decyzja podlega natychmiastowemu wykonaniu.**
2. **Jeżeli niezgodność, o której mowa w ust. 1, nie może być usunięta państwowy inspektor sanitarny nakazuje, w drodze decyzji, wycofanie detergentu z obrotu i stosowania.**
3. **Z wnioskiem o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1 i 2, może wystąpić także wojewódzki inspektor ochrony środowiska.>**

[Art. 29.

W wypadkach wymienionych w art. 27 i 28 państwowi inspektorzy sanitarni są uprawnieni do zabezpieczenia pomieszczeń, środków transportu, maszyn i innych urządzeń, środków spożywczych, przedmiotów użytku, materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością, kosmetyków i innych wyrobów mogących mieć wpływ na zdrowie ludzi. Do postępowania zabezpieczającego stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954), o ile przepisy szczególne nie stanowią inaczej.]

< Art. 29.

W przypadkach wymienionych w art. 27, 27a i 28 państwowi inspektorzy sanitarni są uprawnieni do zabezpieczenia pomieszczeń, środków transportu, maszyn i innych urządzeń, środków spożywczych, przedmiotów użytku, materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością, detergentów oraz kosmetyków i innych wyrobów mogących mieć wpływ na zdrowie ludzi. Do postępowania zabezpieczającego stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954 oraz z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 133, poz. 935, Nr 157, poz. 1119 i Nr 187, poz. 1381), jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej.>

USTAWA z dnia 17 maja 1989 r. O IZBACH LEKARSKICH (Dz. U. Nr 30, poz. 158, z późn. zm.)

Art. 61a.

1. W przypadku gdy Naczelna Rada Lekarska lub okręgowe rady lekarskie posiadają informacje dotyczące spraw, które mogą mieć wpływ na wykonywanie zawodu lekarza, a w szczególności dotyczące postępowania dyscyplinarnego lub karnego wobec osoby, która zamierza wykonywać lub wykonuje zawód lekarza w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej, przekazuje takie informacje odpowiednim władzom lub organizacjom tego państwa.
 2. W przypadku gdy Naczelna Rada Lekarska lub okręgowa rada lekarska otrzyma informacje od odpowiednich władz lub organizacji państwa członkowskiego Unii Europejskiej o zdarzeniu, które może mieć wpływ na wykonywanie przez daną osobę zawodu lekarza, podejmuje odpowiednie działania dla sprawdzenia prawdziwości tych informacji oraz w zależności od ustaleń podejmuje postępowanie, o którym mowa w art. 41-57. Właściwa rada informuje odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej, od których pochodzi informacja, o podjętych środkach w terminie trzech miesięcy od dnia otrzymania informacji.
 3. Naczelna Rada Lekarska oraz okręgowe rady lekarskie są obowiązane zachować w tajemnicy informacje, o których mowa w ust. 1 i 2.
- <4. Dokumenty zawierające informacje przekazane w ramach weryfikacji zachowują ważność przez okres trzech miesięcy od dnia ich wydania.>**

USTAWA z dnia 19 kwietnia 1991 r. O IZBACH APTEKARSKICH (Dz. U. z 2003 r. Nr 9, poz. 108 oraz z 2004 r. Nr 92, poz. 885)

Art. 2b.

1. Farmaceutą jest osoba, która spełnia jeden z następujących warunków:

- 1) ukończyła w Rzeczypospolitej Polskiej co najmniej pięcioletnie studia na kierunku farmacja w szkole wyższej obejmujące co najmniej sześciomiesięczny staż w aptece i uzyskała tytuł zawodowy magistra;
- 2) ukończyła w Rzeczypospolitej Polskiej czteroletnie lub pięcioletnie studia na kierunku farmacja w szkole wyższej i uzyskała tytuł zawodowy magistra;
- 3) posiada dyplom wydany przez inne państwo niż państwo członkowskie Unii Europejskiej potwierdzający ukończenie co najmniej pięcioletnich studiów na kierunku farmacja w szkole wyższej obejmujących co najmniej sześciomiesięczny staż w aptece, uznany w Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z odrębnymi przepisami, za równoważny z dyplomem i tytułem zawodowym magistra uzyskiwanym w Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) posiada kwalifikacje potwierdzone dokumentem, o którym mowa w ust. 3.

2. Naczelna Rada Aptekarska, na wniosek farmaceuty, wydaje:

- 1) zaświadczenie stwierdzające, że farmaceuta posiada kwalifikacje zgodne z wymaganiami wynikającymi z przepisów prawa Unii Europejskiej oraz, że posiadany dyplom ukończenia studiów wyższych odpowiada dokumentom poświadczającym posiadanie formalnych kwalifikacji farmaceuty wynikających z przepisów prawa Unii Europejskiej;
- 2) zaświadczenie o przebiegu pracy zawodowej;
- 3) inne zaświadczenia wymagane przez odpowiednie władze lub organizacje państw członkowskich Unii Europejskiej zgodnie z przepisami prawa Unii Europejskiej.

3. Minister właściwy do spraw zdrowia ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", wykaz dyplomów, świadectw i innych dokumentów wydanych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, potwierdzających posiadanie formalnych kwalifikacji do wykonywania w Rzeczypospolitej Polskiej zawodu farmaceuty przez obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej, uwzględniając w szczególności nazwy dyplomów, świadectw i innych dokumentów oraz oznaczenie podmiotów wydających te dokumenty.

4. Za równoważne z dyplomem, świadectwem lub innym dokumentem potwierdzającym posiadanie formalnych kwalifikacji, uprawniającym do wykonywania w Rzeczypospolitej Polskiej zawodu farmaceuty, o którym mowa w ust. 3, uważa się dyplomy, świadectwa lub inne dokumenty wydane przez państwa członkowskie Unii Europejskiej, jeżeli kształcenie zostało rozpoczęte przed dniem:

- 1) 1 października 1987 r. w Królestwie Belgii, Królestwie Danii, Republice Federalnej Niemiec, Republice Greckiej, Królestwie Hiszpanii, Republice Francuskiej, Republice Irlandii, Wielkim Księstwie Luksemburga, Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Republice Portugalii i Królestwie Niderlandów;
- 2) 11 marca 1990 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w przypadku Republiki Litewskiej;

[3) 3 października 1990 r. w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej;]

<3) 3 października 1990 r. w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej, pod warunkiem że dokument poświadczający formalne kwalifikacje farmaceuty uprawnia do wykonywania zawodu farmaceuty na terytorium Republiki

Federalnej Niemiec na tych samych zasadach jak dokument poświadczający tego rodzaju kwalifikacje wydany przez odpowiednie władze lub organizacje Republiki Federalnej Niemiec;>

- 4) 25 czerwca 1991 r. w byłej Jugosławii w przypadku Republiki Słowenii;
 - 5) 20 sierpnia 1991 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w przypadku Republiki Estońskiej;
 - 6) 21 sierpnia 1991 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w przypadku Republiki Łotewskiej;
 - 7) 1 stycznia 1993 r. w byłej Czechosłowacji;
 - 8) 1 listopada 1993 r. w Republice Włoskiej;
 - 9) 1 stycznia 1994 r. w Republice Austrii, Republice Finlandii, Królestwie Szwecji, Królestwie Norwegii i Republice Islandii;
 - 10) 1 maja 1995 r. w Księstwie Liechtensteinu;
 - 11) 1 czerwca 2002 r. w Konfederacji Szwajcarskiej;
 - 12) 1 maja 2004 r. w Republice Czeskiej, Republice Słowackiej, Republice Słowenii, Republice Litewskiej, Republice Łotewskiej, Republice Estońskiej, Republice Węgierskiej, Republice Malty lub Republice Cypryjskiej
- oraz do dyplomu, świadectwa lub innego dokumentu dołączone zostało zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej potwierdzające, że osoba posługująca się tymi dokumentami, wykonywała zawód farmaceuty przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia.
5. W przypadku farmaceuty będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, którego dyplom, świadectwo lub inne dokumenty potwierdzające posiadanie formalnych kwalifikacji do wykonywania zawodu farmaceuty nie odpowiadają dokumentom, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie ust. 3, kwalifikacje są uznawane po przedstawieniu zaświadczenia wydanego przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej, stwierdzającego, że kwalifikacje zostały uzyskane po odbyciu kształcenia zgodnego z przepisami prawa Unii Europejskiej.
 6. Naczelna Rada Aptekarska, rozpatrując wnioski o przyznanie prawa wykonywania zawodu obywatelowi państwa członkowskiego Unii Europejskiej bierze po uwagę:
 - 1) dyplomy, świadectwa lub inne dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje do wykonywania zawodu farmaceuty uzyskane w państwie innym niż państwo członkowskie Unii Europejskiej;
 - 2) odbyte kształcenie oraz doświadczenie zawodowe, porównując je z kwalifikacjami wymaganymi do wykonywania zawodu farmaceuty w Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 4e.

1. Stwierdzenie prawa wykonywania zawodu farmaceuty lub odmowa stwierdzenia powinna być dokonana przez okręgową radę aptekarską lub Naczelną Radę Aptekarską niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 3 miesięcy, licząc od dnia złożenia wszystkich niezbędnych dokumentów.
- [2. Jeżeli Naczelna Rada Aptekarska lub okręgowe rady aptekarskie posiadają informacje dotyczące ważnego zdarzenia, które wystąpiło przed podjęciem w Rzeczypospolitej Polskiej działalności przez farmaceutę będącego obywatelem innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i które może mieć wpływ na stwierdzenie prawa wykonywania zawodu farmaceuty, informują o tym zdarzeniu państwo członkowskie Unii Europejskiej, którego jest obywatelem lub z którego przybywa*

farmaceuta i występują z wnioskiem o weryfikację tych informacji oraz o zawiadomienie o działaniach, które zostały podjęte w związku z tym zdarzeniem.]

- <2. Jeżeli Naczelna Rada Aptekarska lub okręgowe rady aptekarskie posiadają informacje dotyczące ważnego zdarzenia, które wystąpiło przed podjęciem w Rzeczypospolitej Polskiej działalności przez farmaceutę będącego obywatelem innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i które może mieć wpływ na podjęcie lub wykonywanie zawodu farmaceuty, informują o tym zdarzeniu państwo członkowskie Unii Europejskiej, którego jest obywatelem lub z którego przybywa farmaceuta i występują z wnioskiem o weryfikację tych informacji oraz o zawiadomienie o działaniach, które zostały podjęte w związku z tym zdarzeniem.>**
3. Bieg terminu, o którym mowa w ust. 1, ulega zawieszeniu w przypadku, gdy Naczelna Rada Aptekarska lub okręgowa rada aptekarska złoży wniosek, o którym mowa w ust. 2 oraz art. 4b ust. 2, do czasu otrzymania odpowiedzi, nie dłużej jednak niż na 3 miesiące.
4. Naczelna Rada Aptekarska lub okręgowe rady aptekarskie mają obowiązek:
- 1) dokonania weryfikacji informacji, o które wnosi odpowiednia władza lub organizacja innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, które mogą mieć wpływ na stwierdzenie prawa wykonywania zawodu farmaceuty w państwach członkowskich Unii Europejskiej;
 - 2) informowania o wynikach weryfikacji, o której mowa w pkt 1, odpowiednie władze lub organizacje wnioskującego państwa innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej.
5. Weryfikacja informacji, o których mowa w ust. 4, musi zostać zakończona niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 3 miesięcy, licząc od dnia przedstawienia przez farmaceutę pełnej dokumentacji.
6. Naczelna Rada Aptekarska oraz okręgowe izby aptekarskie są obowiązane zachować w tajemnicy informacje, o których mowa w ust. 2 i 4.
7. Dokumenty przekazane w ramach weryfikacji zachowują ważność przez okres 3 miesięcy od dnia ich wydania.

[Art. 4g.

1. *Farmaceuta będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej ma prawo posługiwać się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oryginalnym tytułem określającym wykształcenie, uzyskanym w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej lub jego skrótem, w przypadku gdy ten tytuł lub jego skrót nie jest tożsamy z tytułem zawodowym używanym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, do którego farmaceuta jest uprawniony.*
2. *Jeżeli tytuł, o którym mowa w ust.1, określający wykształcenie lub jego skrót może być mylony z tytułem zawodowym używanym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dla którego uzyskania wymagane jest dodatkowe szkolenie, którego farmaceuta nie posiada, może on posługiwać się oryginalnym tytułem używanym w państwie członkowskim Unii Europejskiej, którego jest obywatelem lub z którego przybywa, w języku oryginalnym w formie określonej przez Naczelną Radę Aptekarską.]*

<Art. 4g.

1. **Farmaceuta będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej ma prawo posługiwać się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oryginalnym tytułem**

określającym wykształcenie uzyskanym w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej oraz jego skrótom.

2. Naczelna Izba Aptekarska może wymagać, aby tytuł określający wykształcenie uzyskany przez farmaceutę był używany wraz ze wskazaniem nazwy i siedziby instytucji, która ten tytuł przyznała.
3. Jeżeli tytuł określający wykształcenie uzyskany przez farmaceutę będącego obywatelem innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej nie jest tożsamy i może być mylony z tytułem zawodowym używanym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, do którego farmaceuta nie jest uprawniony, w szczególności, gdy jego uzyskanie wymaga na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dodatkowego wykształcenia, którego farmaceuta będący obywatelem innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej nie posiada, farmaceuta ten może posługiwać się oryginalnym tytułem używanym w państwie członkowskim Unii Europejskiej, którego jest obywatelem lub z którego przybywa, w języku oryginalnym w brzmieniu określonym przez Naczelną Radę Aptekarską.>

Art. 7.

1. Zadaniem samorządu aptekarskiego jest w szczególności:
 - 1) reprezentowanie zawodu *aptekarza* i obrona jego interesów;
 - 2) troska o zachowanie godności i niezależności zawodu;
 - 3) kodyfikowanie, krzewienie i strzeżenie zasad etyki i deontologii zawodowej;
 - 4) integracja środowiska zawodowego;
 - 5) sprawowanie pieczy i nadzoru nad wykonywaniem zawodu;
 - 6) współdziałanie z organami administracji publicznej, związkami zawodowymi i samorządami zawodowymi oraz innymi organizacjami społecznymi w sprawach związanych z wykonywaniem zawodu i innych dotyczących farmacji, a mających wpływ na ochronę zdrowia publicznego;
 - 7) współpraca z towarzystwami naukowymi, szkołami wyższymi i jednostkami badawczo-rozwojowymi w kraju i za granicą;
 - 8) prowadzenie działalności samopomocowej oraz innych form pomocy materialnej dla członków samorządu i ich rodzin;
 - 9) zajmowanie stanowiska w sprawach organizacji ochrony zdrowia i gospodarki produktami leczniczymi;

<9a) udzielanie informacji dotyczących zasad wykonywania zawodu, zasad etyki zawodowej, przepisów dotyczących ochrony zdrowia i ubezpieczeń społecznych;>

 - 10) wykonywanie innych zadań określonych odrębnymi przepisami.
2. Zadania określone w ust. 1 samorząd aptekarski wykonuje w szczególności przez:
 - 1) stwierdzenie prawa wykonywania zawodu *aptekarza*;
 - 2) prowadzenie rejestru farmaceutów;
 - 3) (uchylony);
 - 4) współdziałanie w sprawach specjalizacji zawodowej;
 - 5) udział w komisjach konkursowych na stanowiska określone w odrębnych przepisach;
 - 6) opiniowanie projektów aktów normatywnych dotyczących produktów leczniczych, aptek i wykonywania zawodu *aptekarza* oraz występowanie z wnioskiem o podjęcie inicjatywy ustawodawczej;
 - 7) wydawanie opinii w sprawach udzielania lub cofania zezwoleń na prowadzenie aptek lub hurtowni;

- 8) (uchylony);
- 9) opiniowanie i wnioskowanie w sprawach kształcenia przed- i podyplomowego farmaceutów i techników farmaceutycznych;
- 10) prowadzenie badań dotyczących służb farmaceutycznych i wykonywania zawodu *aptekarza*;
- 11) występowanie w obronie interesów indywidualnych i zbiorowych członków izb aptekarskich;
- 12) sprawowanie sądownictwa dyscyplinarnego w zakresie odpowiedzialności zawodowej *aptekarzy* oraz sądownictwa polubownego;
- 13) prowadzenie działalności gospodarczej, wydawniczej i zarządzanie majątkiem izby.

Art. 19.

1. Od uchwał okręgowych rad aptekarskich w sprawach, o których mowa w art. 4, 4f ust. 1, art. 18 ust. 3 i art. 18a, przysługuje odwołanie do Naczelnej Rady Aptekarskiej, która podejmuje w tej sprawie uchwałę.
 2. Minister właściwy do spraw zdrowia może zaskarżyć do sądu administracyjnego prawomocną uchwałę samorządu aptekarskiego w sprawach, o których mowa w ust. 1.
- [3. *Na uchwałę Naczelnej Rady Aptekarskiej, o której mowa w ust. 1, służy zainteresowanemu skarga do sądu administracyjnego.*]
- <3. Na uchwałę Naczelnej Rady Aptekarskiej, o której mowa w ust. 1 oraz art. 4b ust. 1, służy zainteresowanemu skarga do sądu administracyjnego.>**

USTAWA z dnia 7 września 1991 r. O SYSTEMIE OŚWIATY (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.)

Art. 94a.

1. Osoby niebędące obywatelami polskimi korzystają z nauki i opieki w publicznych przedszkolach, a podlegające obowiązkowi szkolnemu korzystają z nauki i opieki w publicznych szkołach podstawowych, gimnazjach, publicznych szkołach artystycznych oraz w placówkach, w tym placówkach artystycznych, na warunkach dotyczących obywateli polskich.
 2. Na warunkach dotyczących obywateli polskich korzystają z nauki w publicznych szkołach ponadgimnazjalnych, dotychczasowych publicznych szkołach ponadpodstawowych, publicznych szkołach artystycznych, publicznych zakładach kształcenia nauczycieli i publicznych placówkach:
 - [1]*pracownicy migrujący, będący obywatelami państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, jeżeli są lub byli zatrudnieni w Polsce, a także członkowie ich rodzin, o ile zamieszkują na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;*
- <1) pracownicy migrujący, będący obywatelami państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, jeżeli są lub byli zatrudnieni w Polsce, a**

także członkowie ich rodzin, o ile zamieszkują na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;>

- 2) osoby pochodzenia polskiego w rozumieniu przepisów o repatriacji;
 - 3) osoby, którym udzielono zezwolenia na osiedlenie się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 4) osoby, dla których uprawnienie takie wynika z umów międzynarodowych;
 - 5) osoby, którym nadano status uchodźcy;
 - 6) osoby posiadające zgodę na pobyt tolerowany;
 - 7) osoby korzystające z ochrony czasowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 8) osoby, którym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej udzielono zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Wspólnot Europejskich;
 - 9) osoby, którym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej udzielono zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony w związku z okolicznością, o której mowa w art. 53 ust. 1 pkt 7, 13 i 14 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach (Dz. U. Nr 128, poz. 1175, z późn. zm.);
 - 10) dzieci osób ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy.
- 2a. Za członków rodzin osób, o których mowa w ust. 2 pkt 1, uważa się osoby wymienione w art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobyście oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. Nr 144, poz. 1043).
3. Osoby niebędące obywatelami polskimi, niewymienione w ust. 2, mogą korzystać z nauki w publicznych szkołach, zakładach kształcenia nauczycieli i placówkach, o których mowa w ust. 2:
- 1) jako stypendyści otrzymujący stypendium przyznane przez ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania;
 - 2) jako stypendyści otrzymujący stypendium przyznane przez organ prowadzący szkołę, zakład kształcenia nauczycieli lub placówkę, dyrektora szkoły, zakładu kształcenia nauczycieli lub placówki;
 - 3) na warunkach odpłatności.
4. Osoby niebędące obywatelami polskimi, podlegające obowiązkowi szkolnemu, które nie znają języka polskiego albo znają go na poziomie niewystarczającym do korzystania z nauki, mają prawo do dodatkowej, bezpłatnej nauki języka polskiego. Dodatkową naukę języka polskiego dla tych osób organizuje gmina właściwa ze względu na ich miejsce zamieszkania.
5. Dla osób niebędących obywatelami polskimi, podlegających obowiązkowi szkolnemu, placówka dyplomatyczna lub konsularna kraju ich pochodzenia działająca w Polsce albo stowarzyszenie kulturalno-oświatowe danej narodowości mogą organizować w szkole, w porozumieniu z dyrektorem szkoły i za zgodą organu prowadzącego, naukę języka i kultury kraju pochodzenia. Szkoła udostępnia nieodpłatnie pomieszczenia i pomoce dydaktyczne.
6. Minister właściwy do spraw oświaty i wychowania, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, określi, w drodze rozporządzenia:
- 1) warunki i tryb przyjmowania osób niebędących obywatelami polskimi do publicznych przedszkoli, szkół, w tym szkół artystycznych, zakładów kształcenia nauczycieli i placówek, uwzględniając w szczególności rodzaje dokumentów potwierdzających poziom wykształcenia i stan zdrowia, a także sposób kwalifikowania do odpowiedniej klasy lub na odpowiedni semestr;

- 2) wysokość odpłatności za naukę w publicznych szkołach ponadgimnazjalnych, dotychczasowych szkołach ponadpodstawowych, szkołach artystycznych, zakładach kształcenia nauczycieli i placówkach oraz sposób wnoszenia opłat, uwzględniając przewidywane koszty kształcenia oraz możliwość całkowitego lub częściowego zwolnienia z tej odpłatności;
- 3) sposób organizacji dodatkowej nauki języka polskiego oraz języka i kultury kraju pochodzenia, o których mowa w ust. 4 i 5, z uwzględnieniem minimalnej liczby osób, dla których organizuje się tę naukę, i wymiaru godzin zajęć;
- 4) wysokość stypendium dla osób, o których mowa w ust. 3 pkt 1, oraz przypadki, w których stypendium może być obniżone lub zawieszona, kierując się wysokością świadczeń pomocy materialnej przyznawanej uczniom na warunkach i w trybie określonych na podstawie art. 91 ust. 2.

USTAWA z dnia 15 lutego 1992 r. O PODATKU DOCHODOWYM OD OSÓB PRAWNYCH (Dz. U. z 2000 r. Nr 54, poz. 654, z późn. zm.)

USTAWA
z dnia 15 lutego 1992 r.
o podatku dochodowym od osób prawnych. <¹⁾>

<¹⁾> Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw Wspólnot Europejskich:

- 1) dyrektywy Rady 90/434/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów, dotyczących spółek różnych państw członkowskich (Dz.Urz. UE L 225 z 20.08.1990 r., str.1; Polskie wydanie specjalne rozdz. 09, t. 1 str. 142),
- 2) dyrektywy Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich (Dz.Urz.UE L 225 z 20.08.1990 r., str. 6; Polskie wydanie specjalne rozdz. 09, t. 1 str. 147),
- 3) dyrektywy Rady 2003/49/WE z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego do odsetek oraz należności licencyjnych między powiązаныmi spółkami różnych państw członkowskich (Dz.Urz.UE L 157 z 26.06.2003 r., str. 49; Polskie wydanie specjalne rozdz. 09, t. 1, str. 380),
- 4) dyrektywy Rady 2003/123/WE z dnia 22 grudnia 2003 r. zmieniającej dyrektywę 90/435/EWG w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych Państw Członkowskich (Dz. Urz. UE L 7 z 13.01.2004 r., str. 41; Polskie wydanie specjalne rozdz. 09, t. 2, str. 3),

- 5) dyrektywy Rady 2004/66/WE z dnia 26 kwietnia 2004 r., dostosowującej dyrektywy 1999/45/WE, 2002/83/WE, 2003/37/WE i 2003/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz dyrektywy 77/388/EWG, 91/414/EWG, 96/26/EWG, 2003/48/WE i 2003/49/WE Rady w zakresie swobodnego przepływu towarów, swobody świadczenia usług, rolnictwa, polityki transportowej, opodatkowania, w następstwie przystąpienia Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji (Dz.Urz. UE L 168 z 01.05.2004 r., str. 35),
- 6) dyrektywy Rady 2004/76/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. zmieniającej dyrektywę 2003/49/WE w odniesieniu do możliwości stosowania przez niektóre Państwa Członkowskie okresów przejściowych dla stosowania wspólnego systemu opodatkowania stosowanego do odsetek oraz należności licencyjnych między powiązаныmi spółkami różnych Państw Członkowskich (Dz. Urz. UE L 195 z 02.06.2004 r., str. 33; Polskie wydanie specjalne rozdz. 09, t. 2, str. 23),
- 7) dyrektywy Rady 2005/19/WE z dnia 17 lutego 2005 r. zmieniającej dyrektywę Rady 90/434/EWG w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów, dotyczących spółek różnych Państw Członkowskich (Dz.Urz. UE L 058 z 04.03.2005 r. str.19),
- 8) dyrektywy Rady 2006/98/WE z dnia 20 listopada 2006 r. dostosowującej niektóre dyrektywy w dziedzinie opodatkowania, w związku z przystąpieniem Bułgarii i Rumunii (Dz.Urz.UE L 363 z 20.12.2006 r., str. 129).>

Załącznik nr 3

Lista podmiotów, do których mają zastosowanie art. 10 ust. 6, art. 12 ust. 11, art. 15 ust. 8, art. 16 ust. 9, art. 25a ust. 2 ustawy

Lp.	Państwo członkowskie Unii Europejskiej	Zakres podmiotowy
1	2	3
<26.	Republika Bułgarii	Spółki utworzone według prawa bułgarskiego i prowadzące działalność gospodarczą, określane jako: „събирателното дружество”, „командитното дружество”, „дружеството с ограничена отговорност”, „акционерното дружество”, „командитното дружество с акции”, „кооперации”, „кооперативни съюзи”, „държавни предприятия”
27.	Rumunia	Spółki utworzone według prawa rumuńskiego, określane jako: „societăți pe acțiuni”, “societăți în comandită pe acțiuni”, „societăți cu răspundere limitată”>

Objaśnienie oznaczeń: [] kursywa – tekst usunięty przez Sejm

<> druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

Załącznik nr 5

Lista podmiotów, do których mają zastosowanie art. 21 ust. 8 ustawy

Lp. 1	Państwo 2	Zakres podmiotowy 3
<26.	Republika Bułgarii	Spółki utworzone według prawa bułgarskiego i prowadzące działalność gospodarczą, określane jako: „събирателното дружество”, „командитното дружество”, „дружеството с ограничена отговорност”, „акционерното дружество”, „командитното дружество с акции”, „кооперации”, „кооперативни съюзи”, „държавни предприятия”
27.	Rumunia	Spółki utworzone według prawa rumuńskiego, określane jako: „societăți pe acțiuni”, „societăți în comandită pe acțiuni”, „societăți cu răspundere limitată”>

Załącznik nr 4

Lista podmiotów, do których ma zastosowanie art. 20 ust. 14 i art. 22 ust. 6 ustawy

Lp. 1	Państwo 2	Zakres podmiotowy 3
<26.	Republika Bułgarii	Spółki utworzone według prawa bułgarskiego i prowadzące działalność gospodarczą, określane jako: „събирателното дружество”, „командитното дружество”, „дружеството с ограничена отговорност”, „неперсонифицирано дружество”, „акционерното дружество”, „командитното дружество с акции”, „кооперации”, „кооперативни съюзи”, „държавни предприятия”
27.	Rumunia	Spółki utworzone według prawa rumuńskiego, określane jako: „societăți pe acțiuni”, „societăți în comandită pe acțiuni”, „societăți cu răspundere limitată”.>

Objaśnienie oznaczeń: [] kursywa – tekst usunięty przez Sejm

<> druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

USTAWA z dnia 16 marca 1995 r. O ZAPOBIEGANIU ZANIECZYSZCZANIU MORZA PRZEZ STATKI (Dz. U. z 2006 r. Nr 99, poz. 692)

USTAWA
z dnia 16 marca 1995 r.
o zapobieganiu zanieczyszczaniu morza przez statki¹⁾

[¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy 95/21/WE z dnia 19 czerwca 1995 r. dotyczącej przestrzegania, w odniesieniu do żeglugi morskiej korzystającej ze wspólnotowych portów oraz żeglugi morskiej po wodach znajdujących się pod jurysdykcją państw członkowskich, międzynarodowych norm bezpieczeństwa statków i zapobiegania zanieczyszczeniom oraz pokładowych warunków życia i pracy (kontrola państwa portu) (Dz. Urz. WE L 157 z 07.07.1995).

Dane dotyczące ogłoszenia aktów prawa Unii Europejskiej, zamieszczone w niniejszej ustawie - z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej - dotyczą ogłoszenia tych aktów w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej - wydanie specjalne.]

<¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw Wspólnot Europejskich:

- 1) dyrektywy Rady 94/57/WE z dnia 22 listopada 1994 r. w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach oraz odpowiednich działań administracji morskich (Dz.Urz. L 319 z 12.12.1994, str. 20, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 7, t. 2, str. 230, z późn. zm.),
- 2) dyrektywy Rady 95/21/WE z dnia 19 czerwca 1995 r. dotyczącej przestrzegania, w odniesieniu do żeglugi morskiej korzystającej ze wspólnotowych portów oraz żeglugi morskiej po wodach znajdujących się pod jurysdykcją państw członkowskich, międzynarodowych norm bezpieczeństwa statków i zapobiegania zanieczyszczeniom oraz pokładowych warunków życia i pracy (kontrola państwa portu) (Dz.Urz. WE L 157 z 7.07.1995, str. 1, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 7, t. 2, str. 263, z późn. zm.),
- 3) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/59/WE z dnia 27 listopada 2000 r. w sprawie portowych urządzeń do odbioru odpadów wytwarzanych przez statki i pozostałości ładunku (Dz.Urz. WE L 332 z 28.12.2000, str. 81, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 7, t. 5, str. 358, z późn. zm.),
- 4) dyrektywy 2005/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 2005 r. zmieniającej dyrektywę 1999/32/WE w zakresie zawartości siarki w paliwach żeglugowych (Dz.Urz. UE L 191 z 22.07.2005, str. 59).>

Art. 4.

W rozumieniu niniejszej ustawy:

- 1) statek - oznacza urządzenie pływające używane w środowisku morskim, w tym również wodoloty, poduszkowce, statki podwodne oraz umocowane i pływające platformy wiertnicze;
- 1a) statek rybacki - oznacza statek wyposażony lub wykorzystywany handlowo do łowienia ryb lub innych żyjących w morzu organizmów;
- 1b) statek sportowy - oznacza statek bez względu na napęd, wykorzystywany w celach sportowych lub rekreacyjnych;
- 2) armator - oznacza osobę, która przy użyciu własnego lub cudzego statku prowadzi działalność w środowisku morskim we własnym imieniu;
- 3) kapitan - oznacza osobę kierującą pracą na statku;
- 4) substancja kontrolowana - oznacza substancję wymienioną w Załączniku I do rozporządzenia WE nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową (Dz. Urz. WE L 244 z 29.09.2000; str. 1)/.<.>
- <5) paliwo żeglugowe – oznacza każde ropopochodne paliwo płynne przeznaczone do użycia lub używane na statku, w tym paliwo określone normą przenoszącą normę ISO 8217.>**

Art. 7.

1. W celu zapewnienia przestrzegania przez statek wymagań, o których mowa w art. 6, statek podlega przeglądom i inspekcjom w zakresie i terminach określonych w umowach międzynarodowych lub przepisach ustawy.
 - 1a. Z zastrzeżeniem ust. 5, inspekcje, o których mowa w ust. 1, powinny być poprzedzone przeglądami statku dokonywanymi przez instytucję klasyfikacyjną sprawującą nadzór techniczny nad statkiem.
 2. Niezależnie od przeglądów i inspekcji, o których mowa w ust. 1, statek może być poddawany inspekcjom doraźnym.
 3. Organami inspekcyjnymi są dyrektorzy urzędów morskich, a za granicą również konsulowie.
 4. (uchylony).
 - [5. Organ inspekcyjny może upoważnić do dokonywania określonych przeglądów lub czynności inspekcyjnych wyznaczone w tym celu instytucje klasyfikacyjne, również zagraniczne. Sposób upoważnienia instytucji klasyfikacyjnej do wykonywania czynności inspekcyjnych określają przepisy ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o bezpieczeństwie morskim (Dz. U. z 2006 r. Nr 99, poz. 693).]*
- <5. Organ inspekcyjny może zlecić każdorazowo dokonanie określonych przeglądów lub czynności inspekcyjnych uznanej przez Komisję Europejską instytucji klasyfikacyjnej.>**
- <5a. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej może powierzyć zadania organu inspekcyjnego uznanej przez Komisję Europejską instytucji klasyfikacyjnej upoważnionej zgodnie z przepisami ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o bezpieczeństwie morskim (Dz. U. z 2006 r. Nr 99, poz. 693).>**
6. Minister Obrony Narodowej oraz minister właściwy do spraw wewnętrznych, każdy w zakresie swojego działania, określają, w drodze rozporządzenia, organy inspekcyjne dla jednostek pływających Marynarki Wojennej, Straży Granicznej i Policji oraz tryb przeprowadzania przeglądów i inspekcji, a także ich rodzaje.

Art. 8.

1. W przypadku pozytywnego wyniku przeglądów i inspekcji, organ inspekcyjny wydaje statkowi międzynarodowe świadectwa przewidziane w:
 - 1) Konwencji MARPOL, ważne na okres 5 lat, oraz potwierdza ich ważność na podstawie inspekcji rocznych i pośrednich;
 - 2) rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 782/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. w sprawie zakazu stosowania związków cynoorganicznych na statkach.
 2. Polski organ inspekcyjny może wydać międzynarodowe świadectwa potwierdzające spełnienie wymagań przewidzianych w:
 - 1) Konwencji MARPOL, statkowi o obcej przynależności - na wniosek właściwego organu państwa przynależności statku, będącego stroną tej Konwencji;
 - 2) rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 782/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. w sprawie zakazu stosowania związków cynoorganicznych na statkach - na wniosek organu państwa przynależności statku.
- <2a. W przypadku pozytywnego wyniku przeglądu statku nieuprawniającego żeglugi międzynarodowej lub statku niepodlegającego konwencjom, o których mowa w art. 1 pkt 1, upoważniona przez ministra właściwego do spraw gospodarki morskiej instytucja klasyfikacyjna sprawująca nadzór techniczny nad statkiem wydaje statkowi zaświadczenie o zgodności na formularzu określonym przez tę instytucję.>**
3. Świadectwa, o których mowa w ust. 1 i 2, tracą ważność przed upływem okresu, na który zostały wystawione, jeżeli:
 - 1) bez zgody organu inspekcyjnego wprowadzono istotne zmiany w konstrukcji, wyposażeniu, systemach, osprzęcie, urządzeniach lub materiałach;
 - 2) nie została potwierdzona ich ważność;
 - 3) nastąpiła zmiana przynależności statku.
 4. Za przeprowadzenie inspekcji oraz wystawienie lub potwierdzenie świadectw, o których mowa w ust. 1 i 2, pobiera się opłaty określone w załączniku do ustawy, z tym że nie pobiera się opłat za inspekcję doraźną.
 5. Opłaty, o których mowa w ust. 4, stanowią dochód budżetu państwa.
 6. W przypadku gdy czynności, o których mowa w ust. 4, wykonuje upoważniona instytucja klasyfikacyjna, dochód budżetu państwa stanowi 10 % opłaty określonej w załączniku do ustawy.

Art. 10.

- [1. *Kapitan statku, z wyjątkiem statku rybackiego oraz statku sportowego uprawnionego do przewozu mniej niż 12 osób, przed zawinięciem do portu znajdującego się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest obowiązany do poinformowania portu o odpadach znajdujących się na statku.*
2. *Kapitan statku o polskiej przynależności, z wyjątkiem statku rybackiego oraz statku sportowego uprawnionego do przewozu mniej niż 12 osób, przed zawinięciem do portów państw stron Konwencji Helsińskiej 1992 i portów państw członkowskich Unii Europejskiej jest zobowiązany do poinformowania portu o odpadach znajdujących się na statku.]*
- <1. Kapitan statku, z wyjątkiem statku rybackiego oraz statku sportowego uprawnionego do przewozu nie więcej niż 12 osób, przed zawinięciem do portu znajdującego się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest obowiązany do informowania portu o odpadach znajdujących się na statku.**
2. **Kapitan statku o polskiej przynależności, z wyjątkiem statku rybackiego oraz statku sportowego uprawnionego do przewozu nie więcej niż 12 osób, przed zawinięciem do**

portów państw stron Konwencji Helsińskiej 1992 i portów państw członkowskich Unii Europejskiej jest obowiązany do informowania portu o odpadach znajdujących się na statku.>

3. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej określi, w drodze rozporządzenia, tryb przekazywania informacji portom oraz zainteresowanym podmiotom o odpadach znajdujących się na statku, zakres wymaganych informacji, wzory obowiązujących formularzy, biorąc pod uwagę przepisy art. 5, 7 i 12 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o portowych urządzeniach do odbioru odpadów oraz pozostałości ładunkowych ze statków (Dz. U. Nr 166, poz. 1361, z 2004 r. Nr 96, poz. 959 oraz z 2005 r. Nr 203, poz. 1683).

4. Statek podczas postoju w porcie, przystani morskiej lub stoczni na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest obowiązany, z zastrzeżeniem ust. 5 i 8, zdać do portowych urzędów odbiorczych wszystkie odpady i pozostałości ładunkowe, których zrzut do morza nie jest dozwolony na Morzu Bałtyckim.

[5. Statek może zatrzymać znikome ilości odpadów, których oddanie do portowych urzędów odbiorczych jest nieuzasadnione.]

<5. Z zastrzeżeniem ust. 5a, z obowiązku zdawania odpadów i pozostałości ładunkowych do portowych urzędów odbiorczych przed opuszczeniem portu są zwolnione statki, o ile spełnione zostaną łącznie następujące warunki:

1) kapitan statku przed zawinięciem do portu poinformował port o odpadach znajdujących się na statku, zgodnie z przepisami określonymi w ust. 3;

2) z informacji, o której mowa w pkt 1, wynika, że statek ma pojemność zbiorników wystarczającą do składowania odpadów znajdujących się na statku i odpadów, które zostaną wytworzone do czasu zawinięcia statku do następnego portu.>

5a. W przypadku gdy nie ma odpowiednich urzędów do odbioru odpadów ze statków w następnym porcie zawinięcia statku lub gdy port ten nie jest znany, co stwarza ryzyko zrzutu odpadów do morza, statek jest obowiązany zdać odpady do portowych urzędów odbiorczych przed opuszczeniem portu.

6. Organy portowej inspekcji sanitarnej mogą uzależnić przyjęcie odpadów ze statków oraz usunięcie wód balastowych od wyniku przeprowadzonej inspekcji.

7. Organizację i system opłat za odbiór odpadów ze statków oraz pozostałości ładunkowych określają przepisy ustawy z dnia 12 września 2002 r. o portowych urządzeniach do odbioru odpadów oraz pozostałości ładunkowych ze statków.

[8. Dyrektor właściwego urzędu morskiego może udzielić zwolnienia od obowiązku każdorazowego zdawania odpadów i pozostałości ładunkowych przed opuszczeniem portu statkom odbywającym podróże morskie na stałych liniach żeglugowych.]

<8. Dyrektor właściwego urzędu morskiego może udzielić, w drodze decyzji, zwolnienia od obowiązku każdorazowego zdawania odpadów i pozostałości ładunkowych przed opuszczeniem portu statkom odbywającym, bez zawijania do innych portów, podróże morskie na stałych liniach żeglugowych między:

1) portem położonym w polskich obszarach morskich a innym portem położonym w obszarze Morza Bałtyckiego lub Morza Północnego;

2) dwoma portami położonymi w polskich obszarach morskich;

3) jednym portem.>

[8a. Na pisemny wniosek armatora dyrektor właściwego urzędu morskiego może udzielić zwolnienia od obowiązku, o którym mowa w ust. 1, statkom zwolnionym na podstawie ust. 8 od obowiązku każdorazowego zdawania odpadów i pozostałości ładunkowych przed opuszczeniem portu.]

<8a. Na pisemny wniosek armatora, statkom zwolnionym, na podstawie art. 8, od każdorazowego zdawania odpadów i pozostałości ładunkowych przed opuszczeniem portu, dyrektor właściwego urzędu morskiego może udzielić zwolnienia od obowiązku informowania portu o odpadach znajdujących się na statku, o którym mowa w ust. 1.>

[8b. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 8a, jest ważne w okresie trwania zwolnienia od obowiązku każdorazowego zdawania odpadów i pozostałości ładunkowych przed opuszczeniem portu.]

<8b. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 8a, jest ważne w okresie trwania zwolnienia od obowiązku każdorazowego zdawania odpadów i pozostałości ładunkowych przed opuszczeniem portu, nie dłużej jednak niż przez okres dwóch lat.>

<8c. Dyrektor właściwego urzędu morskiego, który na wniosek armatora wydał decyzję, o której mowa w ust. 8, wydaje zaświadczenie według wzoru określonego rozporządzeniem, o którym mowa w ust. 9.>

[9. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej, mając na uwadze względy ochrony środowiska morskiego, określi, w drodze rozporządzenia, zasady i tryb udzielania zwolnień z obowiązku każdorazowego zdawania odpadów w porcie.]

<9. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej, mając na uwadze względy ochrony środowiska morskiego, określi, w drodze rozporządzenia, tryb udzielania zwolnień z obowiązku każdorazowego zdawania odpadów i pozostałości ładunkowych w porcie, wzór wniosku w tej sprawie oraz wzór zaświadczenia o zwolnieniu statku z tego obowiązku.>

<10. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej przekazuje Komisji Europejskiej, do dnia 31 marca każdego roku, zbiorcze zestawienie udzielonych zwolnień, o których mowa w ust. 8, na podstawie danych przekazanych przez dyrektorów urzędów morskich do dnia 31 grudnia poprzedniego roku.>

Art. 13f.

1. Dostawca jest obowiązany do dostarczenia na statek paliwa spełniającego wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 3 i 4.

2. Szczegółowe obowiązki dostawcy oraz kapitana statku, w zakresie dostaw paliwa na statek, określa Konwencja MARPOL.

[3. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wymagania dotyczące zawartości siarki w paliwie dostarczonym na statek, zgodnie z przepisami Unii Europejskiej w zakresie ograniczenia zawartości siarki w paliwach.]

4. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki może określić, w drodze rozporządzenia, dodatkowe kryteria jakościowe dla paliw dostarczanych na statek, mając na względzie ochronę środowiska przed zanieczyszczeniami ze statków.]

<3. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wymagania dotyczące zawartości siarki w paliwie żeglutowym, zgodnie z przepisami Unii Europejskiej w zakresie ograniczenia zawartości siarki w paliwach.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki może określić, w drodze rozporządzenia, dodatkowe kryteria jakościowe dla paliw żeglutowych dostarczanych na statek, mając na względzie ochronę środowiska przed zanieczyszczeniami ze statków.>

[Art. 13g.

1. *Organ inspekcyjny przeprowadza u dostawców kontrole w zakresie zawartości siarki w paliwie dostarczanym na statek.*
2. *Kontrola obejmuje pobieranie próbek przechowywanego paliwa, badanie zawartości siarki w paliwie oraz sprawdzanie dokumentów z tym związanych.]*

< Art. 13g.

1. **Dyrektor urzędu morskiego przeprowadza na statku kontrole w zakresie zawartości siarki w paliwie żeglugowym.**
2. **Kontrola obejmuje:**
 - 1) **sprawdzanie każdorazowo dokumentów dostawy paliwa zawierających informacje dostawcy o zawartości siarki w paliwach żeglugowych wraz z zaplombowanymi próbkami podpisanymi przez przedstawiciela statku przyjmującego paliwo oraz dziennika okrętowego z wpisami dokumentującymi operacje zmiany paliwa;**
 - 2) **w uzasadnionych przypadkach pobieranie próbek i badanie zawartości siarki paliwa żeglugowego:**
 - a) **w trakcie jego dostawy na statek,**
 - b) **znajdującego się w zbiornikach statku, jeżeli jest to technicznie możliwe, oraz próbek paliwa przechowywanych na statku w zaplombowanych pojemnikach.**
3. **Z przeprowadzonych kontroli dyrektor urzędu morskiego sporządza corocznie sprawozdanie zawierające wyniki kontroli zawartości siarki, które przekazuje do dnia 30 kwietnia następnego roku Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.**
4. **Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 3, powinno zawierać informację o:**
 - 1) **całkowitej liczbie przetestowanych próbek z podziałem na rodzaj paliwa;**
 - 2) **každorazowo użytej do badania ilości paliwa i wyliczonej średniej zawartości siarki;**
 - 3) **liczbie kontroli przeprowadzonych na statkach;**
 - 4) **średniej zawartości siarki w paliwach żeglugowych stosowanych na obszarze właściwości dyrektora urzędu morskiego, obliczonej na podstawie przeprowadzonych badań oraz przekazanych przez dostawców paliw informacji.>**

Art. 14.

1. **Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej, w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami, może określać, w drodze rozporządzenia, szczegółowe przepisy w zakresie zapobiegania zanieczyszczaniu morza przez statki.**
2. **Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej może, w drodze rozporządzenia, wprowadzić do stosowania zalecenia uchwalone przez Międzynarodową Organizację Morską lub Komisję Ochrony Środowiska Morskiego Morza Bałtyckiego, zwaną dalej**

"Komisją Helsińską", mając na względzie właściwą implementację międzynarodowych przepisów w zakresie zapobiegania zanieczyszczeniu morza przez statki.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej może, w drodze rozporządzenia, uznać za obowiązujące przepisy techniczne w zakresie zapobiegania zanieczyszczeniu morza, dotyczące projektowania, konstrukcji i wyposażenia statków, wydane dla:

- 1) statków klasyfikowanych przez polską instytucję klasyfikacyjną - przez tę instytucję;
- 2) statków o przynależności polskiej, będących w klasyfikacji zagranicznych instytucji klasyfikacyjnych - przez te instytucje.

[4. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej określi, w drodze rozporządzenia, sposób, zakres i terminy przeprowadzania przeglądów i inspekcji, sposób potwierdzania oraz wzory międzynarodowych świadectw, o których mowa w art. 8, w zakresie ochrony morza przed zanieczyszczeniem przez statki, z uwzględnieniem przepisów międzynarodowych oraz przepisów prawa Unii Europejskiej.]

<4. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej określi, w drodze rozporządzenia, sposób, zakres i terminy przeprowadzania przeglądów i inspekcji, sposób wydawania i potwierdzania oraz wzory międzynarodowych świadectw, o których mowa w art. 8, w zakresie ochrony morza przed zanieczyszczeniem przez statki, z uwzględnieniem przepisów międzynarodowych oraz przepisów prawa Unii Europejskiej w zakresie przeprowadzania inspekcji i przeglądów na statkach oraz zdawania odpadów wytwarzanych przez statki.>

< Art. 28a.

1. Jeżeli przeprowadzona inspekcja potwierdzi, że statek nie przestrzega przepisów ustawy w zakresie zdawania odpadów i pozostałości ładunkowych do portowych urządzeń odbiorczych, dyrektor właściwego urzędu morskiego odmawia zgody na opuszczenie portu przez statek, aż do momentu zdania tych odpadów i pozostałości ładunkowych.
2. Jeżeli istnieje uzasadnione podejrzenie, że statek opuścił port nie dopełniając ciężących na nim obowiązków w zakresie informowania oraz zdawania odpadów i pozostałości ładunkowych, dyrektor właściwego urzędu morskiego niezwłocznie informuje o tym fakcie właściwe władze administracji morskiej w następnym porcie, do którego zawija statek.
3. Jeżeli dyrektor urzędu morskiego otrzyma informację, że do portu morskiego znajdującego się w terytorialnym zakresie jego działania zmierza statek, który opuścił inny port z naruszeniem przepisów w zakresie informowania oraz zdawania odpadów i pozostałości ładunkowych, zapewni przeprowadzenie inspekcji tego statku przed udzieleniem pozwolenia na jego wyjście w morze.>

[Art. 36c.

Dostawca, który dostarczając paliwo, nie wykonuje ciężących na nim obowiązków w zakresie dostawy i jakości paliw używanych przez statki, podlega karze pieniężnej do wysokości 50.000 SDR.]

< Art. 36c.

Dostawca, który dostarczając paliwo nie wykonuje ciężących na nim obowiązków, określonych w art. 13f, podlega karze pieniężnej do wysokości 50 000 SDR.>

USTAWA z dnia 13 października 1995 r. – PRAWO ŁOWIECKIE (Dz. U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066 i Nr 175, poz. 1462 oraz z 2006 r. Nr 220, poz. 1600)

Art. 4.

1. Gospodarka łowiecka jest to działalność w zakresie ochrony, hodowli i pozyskiwania zwierzyny.
2. Polowanie oznacza:
 - 1) tropienie, strzelanie z myśliwskiej broni palnej, łowienie sposobami dozwolonymi zwierzyny żywej,
 - [2) łowienie zwierzyny przy pomocy ptaków łowczych]*
 - <2) łowienie zwierzyny przy pomocy ptaków łowczych za zgodą ministra właściwego do spraw środowiska >**
- zmierzające do wejścia w jej posiadanie.
3. Kłusownictwo oznacza działanie zmierzające do wejścia w posiadanie zwierzyny w sposób niebędący polowaniem albo z naruszeniem warunków dopuszczalności polowania.

USTAWA z dnia 5 grudnia 1996 r. O ZAWODACH LEKARZA I LEKARZA DENTYSTY (Dz. U. z 2005 r. Nr 226, poz. 1943 oraz z 2006 r. Nr 117, poz. 790, Nr 191, poz. 1410 i Nr 220, poz. 1600)

Art. 5.

1. Okręgowa rada lekarska przyznaje, z zastrzeżeniem ust. 2-3 oraz art. 5a i 5b, prawo wykonywania zawodu lekarza albo prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry osobie, która:
 - 1) jest obywatelem polskim lub obywatelem innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej;
 - 2) posiada:
 - a) dyplom lekarza lub lekarza dentystry wydany przez polską szkołę wyższą, lub
 - b) dyplom lub inne dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje lekarza lub lekarza dentystry, wydane przez inne niż Rzeczpospolita Polska państwo członkowskie Unii Europejskiej, wymienione w wykazie, o którym mowa w art. 6b, lub
 - c) dyplom lekarza lub lekarza dentystry wydany przez inne państwo niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, pod warunkiem że dyplom został uznany w Rzeczypospolitej Polskiej za równorzędny zgodnie z odrębnymi przepisami;
 - 3) posiada pełną zdolność do czynności prawnych;
 - 4) posiada stan zdrowia pozwalający na wykonywanie zawodu lekarza lub lekarza dentystry;
 - 5) wykazuje nienaganną postawę etyczną.
2. Lekarzowi będącemu obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej spełniającemu warunki, o których mowa w ust. 1, okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza albo prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry, jeżeli:

Objaśnienie oznaczeń: *[] kursywa – tekst usunięty przez Sejm*

<> druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

- 1) przedstawi zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej, że posiada na terenie tego państwa prawo do wykonywania zawodu lekarza lub lekarza dentystry, które nie zostało zawieszane ani którego nie został pozbawiony, oraz że nie toczy się przeciwko niemu postępowanie w sprawie pozbawienia albo zawieszenia prawa do wykonywania zawodu;
 - 2) złoży oświadczenie, że włada językiem polskim w mowie i piśmie w zakresie koniecznym do wykonywania zawodu lekarza lub lekarza dentystry.
- 2a. Wymóg, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, nie dotyczy obywateli polskich, którzy ukończyli studia medyczne w języku polskim.
- [3. *Lekarzowi lub lekarzowi dentyście, który spełnia warunki określone w ust. 1 pkt 1, pkt 2 lit. a lub c oraz pkt 3-5, okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza albo prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry, jeżeli ponadto:*
- 1) *odbył staż podyplomowy oraz*
 - 2) *złożył z wynikiem pozytywnym państwowy egzamin kończący staż podyplomowy lekarza albo państwowy egzamin kończący staż podyplomowy lekarza dentystry.*
4. *W celu odbycia stażu podyplomowego i złożenia egzaminu kończącego staż, o których mowa w ust. 3, okręgowa rada lekarska przyznaje lekarzowi, lekarzowi dentyście ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza albo ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry.]*
- <3. Osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1 pkt 1, pkt 2 lit. a lub c lub posiada dyplom lub inny dokument potwierdzający ukończenie wyższej szkoły medycznej, wydany przez inne niż Rzeczpospolita Polska państwo członkowskie Unii Europejskiej, wymieniony w wykazie, o którym mowa w art. 6b, ale nie posiada świadectwa towarzyszącego lub innego dokumentu wymienionego w wykazie, o którym mowa w art. 6b, lub zaświadczenia, o którym mowa w art. 5a-5c, oraz spełnia warunki określone w ust. 1 pkt 3-5, okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza albo prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry, jeżeli ponadto:**
- 1) **odbyła staż podyplomowy lub uzyskała uznanie stażu podyplomowego odbytego poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej za równoważny ze stażem podyplomowym odbytym w Rzeczypospolitej Polskiej;**
 - 2) **złożyła z wynikiem pozytywnym lekarski egzamin państwowy lub lekarsko-dentystyczny egzamin państwowy w języku polskim lub innym języku, w którym prowadzone są w polskich uczelniach medycznych studia na kierunku lekarskim i lekarsko-dentystycznym.**
4. **W celu odbycia stażu podyplomowego okręgowa rada lekarska przyznaje ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza albo ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry.>**
5. Zakres znajomości języka polskiego w mowie i piśmie konieczny do wykonywania zawodu lekarza, lekarza dentystry określi, w drodze rozporządzenia, minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego, uwzględniając w szczególności zakres uprawnień zawodowych określonych w art. 2.

[Art. 5b.

1. *Okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry osobie będącej obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, która nabyła kwalifikacje*

lekarza w Republice Włoskiej, posiadającej zaświadczenie wydane przez odpowiednie włoskie władze stwierdzające, że osoba ta:

- 1) zdała egzamin specjalizacyjny przed odpowiednimi włoskimi władzami, w celu ustalenia, że posiadana przez nią wiedza i umiejętności odpowiadają kwalifikacjom potwierdzonym w dokumentach wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b;
 - 2) wykonywała zawód lekarza dentystry zgodnie z prawem przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia;
 - 3) jest uprawniona do wykonywania zawodu lekarza dentystry na takich samych zasadach jak posiadacze dyplomów lub dokumentów wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b.
2. Okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry osobie będącej obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, która posiada dyplom lub inne dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje lekarza nabyte w Republice Włoskiej, świadczące o rozpoczęciu kształcenia w okresie między dniem 28 stycznia 1980 r. a dniem 31 grudnia 1984 r., jeżeli osoba ta przedstawi zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze, że wykonywała zawód lekarza dentystry przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia oraz że jest uprawniona do wykonywania zawodu lekarza dentystry na takich samych zasadach, jak posiadacze dyplomów lub dokumentów wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b.
 3. Okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry osobie będącej obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, która posiada dyplom lub inne dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje lekarza nabyte w Królestwie Hiszpanii, świadczące o rozpoczęciu kształcenia przed dniem 1 stycznia 1986 r., jeżeli osoba ta przedstawi zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze, że wykonywała zawód lekarza dentystry przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia oraz że jest uprawniona do wykonywania zawodu lekarza dentystry na takich samych zasadach, jak posiadacze dyplomów lub dokumentów wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b.
 4. Okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry osobie będącej obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, która posiada dyplom lub inne dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje lekarza nabyte w Republice Austrii, świadczące o rozpoczęciu kształcenia przed dniem 1 stycznia 1994 r., jeżeli osoba ta przedstawi zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze, że wykonywała zawód lekarza dentystry przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia oraz że jest uprawniona do wykonywania zawodu lekarza dentystry na takich samych zasadach, jak posiadacze dyplomów lub dokumentów wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b.
 5. Okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry osobie będącej obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, która posiada dyplom lub inne dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje lekarza nabyte w Republice Czeskiej, Republice Słowackiej lub byłej Czechosłowacji, świadczące o rozpoczęciu kształcenia przed dniem 1 maja 2004 r., jeżeli osoba ta przedstawi zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze, że wykonywała zawód lekarza dentystry na terytorium tych państw przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia oraz że jest uprawniona do wykonywania zawodu lekarza dentystry na takich samych zasadach, jak posiadacze dyplomów lub dokumentów wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b.]

< Art. 5b.

1. Okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza dentysty osobie będącej obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, która posiada dyplom lub inne dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje lekarza nabyte w Republice Włoskiej, świadczące o rozpoczęciu kształcenia przed dniem 24 lutego 1980 r., jeżeli osoba ta przedstawi zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze, stwierdzające, że:
 - 1) jest uprawniona do wykonywania zawodu lekarza dentysty na takich samych zasadach, jak posiadacze dyplomów lub dokumentów wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b, oraz
 - 2) wykonywała na terytorium Republiki Włoskiej zawód lekarza dentysty zgodnie z prawem przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia albo
 - 3) posiadane przez nią kwalifikacje zawodowe zostały uzyskane w wyniku kształcenia trwającego co najmniej trzy lata oraz są uważane za równorzędne z kwalifikacjami potwierdzonymi w dokumentach wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b.
2. Okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza dentysty osobie będącej obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, która posiada dyplom lub inne dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje lekarza nabyte w Republice Włoskiej, świadczące o rozpoczęciu kształcenia w okresie między dniem 28 stycznia 1980 r. a dniem 31 grudnia 1984 r., jeżeli osoba ta przedstawi zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze, potwierdzające, że:
 - 1) wykonywała w Republice Włoskiej zawód lekarza dentysty zgodnie z prawem przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia oraz
 - 2) jest uprawniona do wykonywania zawodu lekarza dentysty na takich samych zasadach, jak posiadacze dyplomów lub dokumentów wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b, oraz
 - 3) zdała egzamin specjalizacyjny przed odpowiednimi włoskimi władzami, w celu ustalenia, że posiadana przez nią wiedza i umiejętności odpowiadają kwalifikacjom potwierdzonym w dokumentach wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b, albo
 - 4) posiadane przez nią kwalifikacje zawodowe zostały uzyskane w wyniku kształcenia trwającego co najmniej trzy lata oraz są uważane za równorzędne z kwalifikacjami potwierdzonymi w dokumentach wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b.
3. Okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza dentysty osobie będącej obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, która posiada dyplom lub inne dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje lekarza nabyte w Królestwie Hiszpanii, świadczące o rozpoczęciu kształcenia przed dniem 1 stycznia 1986 r., jeżeli osoba ta przedstawi zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze, stwierdzające, że:

- 1) jest uprawniona do wykonywania zawodu lekarza dentysty na takich samych zasadach, jak posiadacze dyplomów lub dokumentów wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b, oraz
 - 2) wykonywała na terytorium Królestwa Hiszpanii zawód lekarza dentysty zgodnie z prawem przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia albo
 - 3) posiadane przez nią kwalifikacje zawodowe zostały uzyskane w wyniku kształcenia trwającego co najmniej trzy lata oraz są uważane za równorzędne z kwalifikacjami potwierdzonymi w dokumentach wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b.
4. Okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza dentysty osobie będącej obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, która posiada dyplom lub inne dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje lekarza nabyte w Republice Austrii, świadczące o rozpoczęciu kształcenia przed dniem 1 stycznia 1994 r., jeżeli osoba ta przedstawi zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze, stwierdzające, że:
- 1) jest uprawniona do wykonywania zawodu lekarza dentysty na takich samych zasadach, jak posiadacze dyplomów lub dokumentów wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b, oraz
 - 2) wykonywała na terytorium Republiki Austrii zawód lekarza dentysty zgodnie z prawem przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia albo
 - 3) posiadane przez nią kwalifikacje zawodowe zostały uzyskane w wyniku kształcenia trwającego co najmniej trzy lata oraz są uważane za równorzędne z kwalifikacjami potwierdzonymi w dokumentach wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b.
5. Okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza dentysty osobie będącej obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, która posiada dyplom lub inne dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje lekarza nabyte w Republice Czeskiej lub byłej Czechosłowacji, świadczące o rozpoczęciu kształcenia przed dniem 1 maja 2004 r., jeżeli osoba ta przedstawi zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze, stwierdzające, że:
- 1) jest uprawniona do wykonywania zawodu lekarza dentysty na takich samych zasadach, jak posiadacze dyplomów lub dokumentów wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b, oraz
 - 2) wykonywała na terytorium Republiki Czeskiej zawód lekarza dentysty zgodnie z prawem przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia albo
 - 3) posiadane przez nią kwalifikacje zawodowe zostały uzyskane w wyniku kształcenia trwającego co najmniej trzy lata oraz są uważane za równorzędne z kwalifikacjami potwierdzonymi w dokumentach wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b.
6. Okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza dentysty osobie będącej obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, która posiada

dyplom lub inne dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje lekarza nabyte w Republice Słowackiej lub byłej Czechosłowacji, świadczące o rozpoczęciu kształcenia przed dniem 1 maja 2004 r., jeżeli osoba ta przedstawi zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze, stwierdzające, że:

- 1) jest uprawniona do wykonywania zawodu lekarza dentysty na takich samych zasadach, jak posiadacze dyplomów lub dokumentów wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b, oraz
- 2) wykonywała na terytorium Republiki Słowackiej zawód lekarza dentysty zgodnie z prawem przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia albo
- 3) posiadane przez nią kwalifikacje zawodowe zostały uzyskane w wyniku kształcenia trwającego co najmniej trzy lata oraz są uważane za równorzędne z kwalifikacjami potwierdzonymi w dokumentach wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b.>

Art. 6.

[1. *W celu uzyskania prawa wykonywania zawodu, lekarz lub lekarz dentysta przedstawia okręgowej radzie lekarskiej, na obszarze której zamierza wykonywać zawód, odpowiednie dokumenty stwierdzające spełnienie wymagań określonych w art. 5 ust. 1 pkt 1 i 2, 4 i 5 oraz w ust. 2, a w przypadku, jeżeli lekarzem tym jest osoba, o której mowa w art. 5 ust. 3 - dokumenty stwierdzające odbycie stażu podyplomowego i złożenie egzaminu państwowego, kończącego staż podyplomowy z wynikiem pozytywnym.]*

<1. **W celu uzyskania prawa wykonywania zawodu, lekarz lub lekarz dentysta przedstawia okręgowej radzie lekarskiej, na obszarze której zamierza wykonywać zawód, odpowiednie dokumenty, stwierdzające spełnienie wymagań określonych w art. 5 ust. 1 pkt 1, 2, 4 i 5 oraz w ust. 2, a w przypadku, jeżeli lekarzem tym jest osoba, o której mowa w art. 5 ust. 3 – dokumenty stwierdzające odbycie stażu podyplomowego lub dokument potwierdzający uznanie stażu podyplomowego odbytego poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej za równoważny ze stażem podyplomowym odbytym w Rzeczypospolitej Polskiej i złożenie lekarskiego egzaminu państwowego lub lekarsko-dentystycznego egzaminu państwowego z wynikiem pozytywnym.>**

2. (uchylony).

[3. *W celu uzyskania ograniczonego prawa wykonywania zawodu, lekarz, lekarz dentysta przedstawia okręgowej radzie lekarskiej, na obszarze której zamierza odbyć staż podyplomowy, dokumenty stwierdzające spełnienie wymagań, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 i 2 lit. a lub c oraz pkt 4 i 5.]*

<3. **W celu uzyskania ograniczonego prawa wykonywania zawodu, lekarz, lekarz dentysta przedstawia okręgowej radzie lekarskiej, na obszarze której zamierza odbyć staż podyplomowy, dokumenty stwierdzające spełnienie wymagań, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 lit. a lub c lub dyplom lub inny dokument potwierdzający ukończenie wyższej szkoły medycznej, wydany przez inne niż Rzeczpospolita Polska państwo członkowskie Unii Europejskiej, wymieniony w wykazie, o którym mowa w art. 6b, oraz dokumenty potwierdzające spełnienie wymagań, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 4 i 5.>**

4. Poza dokumentami, o których mowa w ust. 1 i 3, lekarz, lekarz dentysta składa okręgowej radzie lekarskiej oświadczenie odnoszące się do okoliczności, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 3.

5. Za wystarczające w stosunku do obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w zakresie spełnienia wymagań:
 - 1) o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 4 - uznaje się dokumenty odnoszące się do stanu zdrowia wymagane do wykonywania zawodu lekarza, lekarza dentystry w państwie członkowskim Unii Europejskiej, którego obywatelem jest lekarz, lekarz dentysta, lub w państwie członkowskim Unii Europejskiej, z którego lekarz, lekarz dentysta przybywa; w przypadku gdy dokumenty tego rodzaju nie są wymagane, za wystarczające uważa się dokumenty wydane w tym państwie odnoszące się do stanu zdrowia;
 - 2) o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 5 - uznaje się dokumenty wydane przez odpowiednie władze państwa, którego lekarz, lekarz dentysta jest obywatelem, lub państwa, z którego przybywa, poświadczające, że obowiązujące w tym państwie wymagania dotyczące postawy etycznej do podjęcia zawodu lekarza, lekarza dentystry zostały spełnione; jeżeli w państwie, którego obywatelem jest lub z którego przybywa lekarz, lekarz dentysta, nie wydaje się dokumentu poświadczającego spełnienie wymagań dotyczących postawy etycznej, za wystarczający uznaje się wyciąg z rejestru skazanych wydany w państwie, którego lekarz, lekarz dentysta jest obywatelem lub z którego przybywa.
6. Dokumenty, o których mowa w ust. 5, mogą być przedstawiane w ciągu 3 miesięcy od daty ich wydania.
7. Na podstawie złożonych dokumentów i oświadczeń, o których mowa w ust. 1-5, okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza albo prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry albo ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza albo ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry i wydaje dokument "Prawo wykonywania zawodu lekarza" albo "Prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry" albo "Ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza" albo "Ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry".
8. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Naczelnej Rady Lekarskiej określi, w drodze rozporządzenia, wzory dokumentów prawa wykonywania zawodu, o których mowa w ust. 7, uwzględniając w szczególności niezbędne dane osobowe lekarza, numer prawa wykonywania zawodu, adnotacje o wpisie do okręgowego rejestru lekarzy oraz dane dotyczące kwalifikacji lekarza.
9. Okręgowa rada lekarska, na wniosek lekarza lub lekarza dentystry, wydaje:
 - 1) zaświadczenie stwierdzające, że lekarz lub lekarz dentysta posiada kwalifikacje zgodne z wymaganiami wynikającymi z przepisów prawa Unii Europejskiej oraz że posiadany dyplom, świadectwo lub inny dokument potwierdzający posiadanie formalnych kwalifikacji odpowiada dokumentom potwierdzającym formalne kwalifikacje lekarza lub lekarza dentystry wynikające z przepisów prawa Unii Europejskiej;
 - 2) zaświadczenie o przebiegu pracy zawodowej;
 - 3) inne zaświadczenia wymagane przez odpowiednie władze lub organizacje innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich Unii Europejskiej zgodnie z przepisami prawa Unii Europejskiej.
10. Naczelna Rada Lekarska wydaje zaświadczenia, o których mowa w ust. 9, jeżeli nie jest możliwe ustalenie właściwej okręgowej rady lekarskiej.

Art. 6a.

1. Przyznanie prawa wykonywania zawodu lekarza albo ograniczonego prawa wykonywania zawodu lekarza albo odmowa przyznania tego prawa przez okręgową radę lekarską

powinna być dokonana niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu 3 miesięcy od złożenia wszystkich dokumentów określonych ustawą.

2. Jeżeli okręgowa rada lekarska posiada informacje dotyczące ważnego zdarzenia, które wystąpiło przed podjęciem w Rzeczypospolitej Polskiej działalności przez obywatela innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i które może mieć wpływ na podjęcie lub wykonywanie zawodu lekarza, informuje o tym zdarzeniu państwo członkowskie Unii Europejskiej, którego obywatelstwo cudzoziemiec posiada lub z którego przybywa, i występuje z wnioskiem o weryfikację tych informacji oraz o zawiadomienie o działaniach, które zostały podjęte w związku z tym zdarzeniem.
3. Bieg terminu, o którym mowa w ust. 1, ulega zawieszeniu w przypadku, gdy okręgowa rada lekarska poinformowała o zdarzeniach, o których mowa w ust. 2, do czasu otrzymania odpowiedzi, nie dłużej jednak niż na trzy miesiące.
4. W przypadku uzasadnionych wątpliwości dotyczących autentyczności dyplomów lub dokumentów wydanych przez władze lub organizacje państw członkowskich Unii Europejskiej, okręgowa rada lekarska zwraca się do odpowiednich władz lub organizacji tego państwa o potwierdzenie autentyczności dyplomów lub innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje, w tym dotyczące specjalizacji, wydanych w tym państwie, a także o poświadczenie, że lekarz zamierzający wykonywać zawód w Rzeczypospolitej Polskiej uzyskał pełne wykształcenie zgodne z przepisami obowiązującymi w określonym państwie członkowskim Unii Europejskiej.

<5. Dokumenty przekazane w ramach weryfikacji zachowują ważność przez okres trzech miesięcy od dnia ich wydania.>

Art. 7.

[1. Cudzoziemcowi niebędącemu obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej można przyznać prawo wykonywania zawodu lekarza albo prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry na stałe albo na czas określony, jeżeli spełnia warunki określone w art. 5 ust. 1 pkt 2-5 i ust. 3.

1a. Prawo wykonywania zawodu, o którym mowa w ust. 1, przyznawane na czas określony w celu odbycia szkolenia podyplomowego lub uzyskania stopnia naukowego obejmuje wyłącznie okres szkolenia oraz wskazane miejsce odbywania szkolenia.

2. Cudzoziemcowi, o którym mowa w ust. 1, można przyznać ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza albo prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry, jeżeli spełnia warunki określone w art. 5 ust. 1 pkt 2-5.

3. Cudzoziemcowi, o którym mowa w ust. 1, można przyznać prawo wykonywania zawodu, o którym mowa w ust. 1, 1a i 2, jeżeli ukończył studia medyczne w języku polskim albo jeżeli wykazał znajomość języka polskiego niezbędną do wykonywania zawodu lekarza potwierdzoną egzaminem z języka polskiego.]

<1. Cudzoziemcowi niebędącemu obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej okręgowa rada lekarska właściwa ze względu na zamierzone miejsce wykonywania zawodu przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza albo prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry na stałe albo na czas określony, jeżeli spełnia następujące warunki:

1) posiada dyplom lekarza lub lekarza dentystry wydany:

a) przez polską szkołę wyższą lub

- b) w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej, lub
 - c) w innym państwie niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, pod warunkiem, że dyplom został uznany w Rzeczypospolitej Polskiej za równorzędny zgodnie z odrębnymi przepisami;
- 2) posiada pełną zdolność do czynności prawnych;
 - 3) posiada stan zdrowia pozwalający na wykonywanie zawodu lekarza;
 - 4) wykazuje nienaganną postawę etyczną;
 - 5) odbył staż podyplomowy;
 - 6) złożył z wynikiem pozytywnym lekarski egzamin państwowy lub lekarsko-dentystyczny egzamin państwowy;
 - 7) uzyskał prawo pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zgodnie z odrębnymi przepisami.
- 1a. Cudzoziemcowi, o którym mowa w ust. 1, zamierzającemu wykonywać zawód na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wyłącznie w celu odbycia szkolenia podyplomowego lub studiów w celu uzyskania stopnia naukowego, przyznaje się prawo wykonywania zawodu na czas określony, jeżeli spełnia warunki określone w ust. 1 oraz uzyska zgodnie z odrębnymi przepisami zgodę ministra właściwego do spraw zdrowia na odbycie określonego szkolenia podyplomowego lub studiów doktoranckich.
- 1b. Prawo wykonywania zawodu, o którym mowa w ust. 1a, przyznawane jest wyłącznie na okres odbycia szkolenia podyplomowego lub trwania studiów w celu uzyskania stopnia naukowego oraz obejmuje wskazane miejsce odbywania szkolenia lub studiów doktoranckich.
2. Cudzoziemcowi, o którym mowa w ust. 1, można przyznać ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza albo ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza dentysty, jeżeli spełnia warunki określone w ust. 1 pkt 1-4 i 7.
3. Cudzoziemcowi, o którym mowa w ust. 1, przyznaje się prawo wykonywania zawodu, o którym mowa w ust. 1, 1a i 2, jeżeli ukończył studia medyczne w języku polskim albo jeżeli wykazał znajomość języka polskiego niezbędną do wykonywania zawodu lekarza lub lekarza dentysty potwierdzoną egzaminem z języka polskiego.>
- [3a. Przepisu ust. 3 nie stosuje się do obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej.
4. Prawo wykonywania zawodu, o którym mowa w ust. 1, 1a i 2, przyznaje okręgowa rada lekarska właściwa ze względu na zamierzone miejsce wykonywania zawodu.]
5. Przepisy art. 6 ust. 1-3 stosuje się odpowiednio.
6. Egzamin, o którym mowa w ust. 3, przeprowadza Naczelna Rada Lekarska.
7. Opłatę za egzamin, o którym mowa w ust. 3, ponosi osoba zdająca, a wpływy z tego tytułu stanowią przychód Naczelnej Rady Lekarskiej.
8. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Naczelnej Rady Lekarskiej, określi w drodze rozporządzenia:
- 1) zakres znajomości języka polskiego w mowie i piśmie, niezbędnej do wykonywania zawodu lekarza;
 - 2) sposób i tryb przeprowadzania egzaminu, o którym mowa w ust. 3, oraz wysokość opłaty za ten egzamin.

Art. 9.

[1. *Lekarz o odpowiednio wysokich kwalifikacjach, nieposiadający prawa wykonywania zawodu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ale posiadający to prawo w innym państwie, może brać udział w konsylium lekarskim i wykonywać zabiegi, których potrzeba wynika z tego konsylium, jeżeli:*

- 1) *został zaproszony przez lekarza posiadającego prawo wykonywania zawodu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, każdorazowo po uzyskaniu zgody właściwej okręgowej rady lekarskiej, lub*
- 2) *został zaproszony przez lekarza wykonującego zawód w zakładzie opieki zdrowotnej, każdorazowo po uzyskaniu zgody kierownika tego zakładu i właściwej okręgowej rady lekarskiej, lub*
- 3) *został zaproszony przez szpital kliniczny lub medyczny instytut naukowo-badawczy, który informuje o tym właściwą okręgową radę lekarską.]*

<1. Lekarz o odpowiednio wysokich kwalifikacjach, nieposiadający prawa wykonywania zawodu w państwie członkowskim Unii Europejskiej, ale posiadający to prawo w innym państwie, może brać udział w konsylium lekarskim lub nauczać zawodu lekarza i wykonywać zabiegi, których potrzeba wynika z tego konsylium lub programu kształcenia, jeżeli:

- 1) **został zaproszony przez lekarza posiadającego prawo wykonywania zawodu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, każdorazowo po uzyskaniu zgody właściwej okręgowej rady lekarskiej, lub**
- 2) **został zaproszony przez lekarza wykonującego zawód w zakładzie opieki zdrowotnej, każdorazowo po uzyskaniu zgody kierownika tego zakładu i właściwej okręgowej rady lekarskiej, lub**
- 3) **został zaproszony przez szpital kliniczny lub medyczny instytut naukowo-badawczy, który informuje o tym właściwą okręgową radę lekarską.>**

2. Lekarz, lekarz dentysta będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej czasowo przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może czasowo wykonywać zawód lekarza, lekarza dentystry bez konieczności uzyskania prawa wykonywania zawodu lekarza albo prawa wykonywania zawodu lekarza dentystry albo bez konieczności uzyskania wpisu do rejestru indywidualnych praktyk lekarskich lub rejestru indywidualnych specjalistycznych praktyk lekarskich, jeżeli każdorazowo przed rozpoczęciem wykonywania zawodu złoży w okręgowej izbie lekarskiej, właściwej ze względu na miejsce wykonywania zawodu:

- 1) pisemne oświadczenie o zamiarze wykonywania zawodu lekarza, lekarza dentystry, z podaniem miejsca i czasu jego wykonywania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, oraz
- 2) zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej stwierdzające, że wykonuje zawód lekarza, lekarza dentystry w tym państwie, oraz
- 3) zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej, że posiada jeden z dyplomów lub innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje lekarza lub lekarza dentystry lub formalne kwalifikacje w zakresie danej specjalności lekarskiej.

3. (uchylony).

4. Lekarz, o którym mowa w ust. 2, który nie dopełnił obowiązków niezbędnych do czasowego wykonywania zawodu, może udzielać pomocy lekarskiej w przypadkach określonych w art. 30, pod warunkiem iż oświadczenie i zaświadczenie określone w ust. 2

lekarz ten złoży po udzieleniu pomocy lekarskiej, nie później jednak niż w terminie 7 dni od dnia jej udzielenia.

5. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, może być przedstawiane w ciągu 12 miesięcy od daty jego wydania.
6. Okręgowa rada lekarska wydaje lekarzowi zaświadczenie o spełnieniu przez niego obowiązku złożenia oświadczenia oraz o posiadaniu zaświadczenia, o którym mowa w ust. 2 pkt 2.
7. Przepis art. 6a ust. 4 stosuje się odpowiednio.
- <7a. Jeżeli lekarz, lekarz dentysta będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej mający miejsce zamieszkania lub pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub lekarz, lekarz dentysta, o którym mowa w ust. 2, zostanie pozbawiony lub zawieszony w prawie wykonywania zawodu, zaświadczenie o prawie wykonywania zawodu oraz inne dokumenty świadczące o posiadaniu tego prawa tracą swoją ważność z dniem pozbawienia lub zawieszenia mu prawa wykonywania zawodu.>**
8. Lekarz, lekarz dentysta, o którym mowa w ust. 2, składa oświadczenie, że pomieszczenia, urządzenia i sprzęt medyczny spełniają wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 50b ust. 3.
9. Do lekarza, lekarza dentysty, o którym mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy art. 54 i 56.
10. Okręgowa rada lekarska prowadzi ewidencję lekarzy, o których mowa w ust. 2, czasowo wykonujących zawód na terenie jej działania.
11. Ewidencja, o której mowa w ust. 10, prowadzona jest w formie elektronicznej i zawiera odpowiednio dane, o których mowa w art. 50b ust. 5 pkt 2, 10 i 13.

Art. 15.

1. Okres stażu podyplomowego lekarza nie może być krótszy niż 12 miesięcy.
2. Okres stażu podyplomowego lekarza dentysty wynosi 12 miesięcy.
- [3. Egzamin państwowy kończący staż podyplomowy lekarza i egzamin państwowy kończący staż podyplomowy lekarza dentysty organizuje i przeprowadza Centrum Egzaminów Medycznych, działające przy ministrze właściwym do spraw zdrowia.]*
- <3. Lekarski egzamin państwowy lub lekarsko-dentystyczny egzamin państwowy organizuje i przeprowadza Centrum Egzaminów Medycznych, działające przy ministrze właściwym do spraw zdrowia.>**
- 3a. Lekarz odbywający staż podyplomowy wykonuje zawód na podstawie ograniczonego prawa wykonywania zawodu lekarza albo ograniczonego prawa wykonywania zawodu lekarza dentysty pod nadzorem lekarza posiadającego specjalizację, o której mowa w art. 64 ust. 1, tytuł specjalisty w określonej dziedzinie medycyny albo lekarza dentysty wykonującego zawód przez okres co najmniej 5 lat, zwanego dalej "opiekunem".
- 3b. Lekarz, o którym mowa w ust. 3a, jest uprawniony do wykonywania zawodu wyłącznie w miejscu odbywania stażu, z zastrzeżeniem art. 30, oraz w sytuacji gdy prowadzi prace badawcze w dziedzinie nauk medycznych pod kierunkiem lekarza posiadającego prawo wykonywania zawodu. Stażysta jest uprawniony w szczególności do:
 - 1) przedmiotowego i podmiotowego badania pacjenta oraz udzielania porad lekarskich po konsultacji z opiekunem;
 - 2) wydawania, po konsultacji z opiekunem, zleceń lekarskich;
 - 3) wydawania, po konsultacji z opiekunem, skierowań na badania laboratoryjne oraz inne badania diagnostyczne, z wyjątkiem badań wymagających metod diagnostycznych i leczniczych stwarzających podwyższone ryzyko dla pacjenta;

- 4) samodzielnego stosowania, na zlecenie opiekuna, metod diagnostycznych i leczniczych, których praktyczna umiejętność została potwierdzona przez opiekuna;
 - 5) wykonywania wspólnie z opiekunem zabiegów operacyjnych oraz wspólnie stosowania metod leczniczych i diagnostycznych objętych programem stażu;
 - 6) prowadzenia, pod nadzorem opiekuna, historii choroby i innej dokumentacji medycznej;
 - 7) udzielania informacji o stanie zdrowia pacjenta, po skonsultowaniu z opiekunem treści tych informacji;
 - 8) zlecania czynności pielęgnacyjnych;
 - 9) w stanach nagłych do doraźnego podania lub zlecenia podania pacjentowi leków, a jeżeli są to leki silnie lub bardzo silnie działające - po zasięgnięciu, w miarę możliwości, opinii jednego lekarza.
- 3c. Lekarz odbywający staż nie jest uprawniony do wystawiania recept oraz wydania opinii i orzeczeń lekarskich.
- 3d. Lekarz, lekarz dentyista odbywa staż podyplomowy na podstawie umowy o pracę, zawartej na czas określony, w celu przygotowania zawodowego obejmującego realizację programu stażu podyplomowego, z zastrzeżeniem ust. 7a.
- 3e. Cudzoziemiec, niebędący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, któremu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej udzielono zezwolenia na osiedlenie się lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Wspólnot Europejskich albo któremu w Rzeczypospolitej Polskiej nadano status uchodźcy, odbywa staż podyplomowy na zasadach obowiązujących obywateli polskich.
- 3f. Cudzoziemiec, niebędący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, który nie spełnia warunków, o których mowa w ust. 3e, może odbyć staż podyplomowy za zgodą ministra właściwego do spraw zdrowia na zasadach określonych w przepisach o odbywaniu studiów i uczestniczeniu w badaniach naukowych i szkoleniach przez osoby niebędące obywatelami polskimi.
- [4. Organizacja i zapewnienie odbycia stażu podyplomowego dla osób mających stałe miejsce zamieszkania na obszarze województwa, absolwentów studiów lekarskich i lekarsko-dentystycznych zamierzających wykonywać zawód na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, jest zadaniem marszałka województwa z zakresu administracji rządowej.]*
- <4. Organizacja i zapewnienie odbycia stażu podyplomowego dla osób mających stałe miejsce zamieszkania na obszarze województwa, absolwentów studiów lekarskich i lekarsko-dentystycznych zamierzających wykonywać zawód na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej oraz dla osób będących obywatelami innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, o których mowa w art. 5 ust. 3, zamierzających wykonywać zawód na terenie danego województwa, jest zadaniem marszałka województwa z zakresu administracji rządowej.>**
5. Minister właściwy do spraw zdrowia po zasięgnięciu opinii Naczelnej Rady Lekarskiej określa, w drodze rozporządzenia:
- 1) ramowe programy i czas trwania stażu podyplomowego lekarza;
 - 2) sposób odbywania i dokumentowania stażu podyplomowego;
 - 3) tryb uznawania równoważności stażu podyplomowego odbytego za granicą w całości lub w części;
 - 4) sposób i tryb składania egzaminu państwowego, o którym mowa w art. 5 ust. 3 pkt 2;
 - 5) (uchylony);
 - 6) wymagania oraz warunki, jakim powinny odpowiadać zakłady opieki zdrowotnej, indywidualne praktyki lekarskie i indywidualne specjalistyczne praktyki lekarskie, w których odbywane są staże podyplomowe, oraz sposób dokonywania oceny realizacji programu stażu przez te podmioty;

- 7) wysokość wynagrodzenia lekarza stażysty i lekarza dentysty stażysty oraz zasady finansowania i organizacji stażu podyplomowego.
6. Marszałek województwa w porozumieniu z właściwą okręgową radą lekarską ustala listę zakładów opieki zdrowotnej oraz indywidualnych praktyk lekarskich i indywidualnych specjalistycznych praktyk lekarskich, uprawnionych do prowadzenia staży podyplomowych.
- 6a. Okręgowa rada lekarska, w drodze uchwały, w porozumieniu z marszałkiem województwa, kieruje do odbycia stażu na obszarze swojego działania lekarzy, lekarzy dentystów, którym przyznała ograniczone prawo wykonywania zawodu i których wpisała na listę członków izby.
- 6b. Wojewoda sprawuje nadzór nad odbywaniem stażu podyplomowego lekarzy, lekarzy dentystów oraz w zakresie spełniania przez podmioty prowadzące staż wymagań i warunków, o których mowa w ust. 5 pkt 6.
- 6c. Wojewoda w ramach nadzoru, o którym mowa w ust. 6b, jest uprawniony do:
- 1) wizytacji podmiotu wpisanego na listę, o której mowa w ust. 6;
 - 2) żądania dokumentacji dotyczącej realizacji programu stażu oraz finansowania;
 - 3) żądania wyjaśnień dotyczących realizacji programu stażu przez lekarza;
 - 4) wydawania zaleceń pokontrolnych;
 - 5) przekazywania informacji dotyczących przeprowadzonej kontroli marszałkowi województwa oraz okręgowej izbie lekarskiej;
 - 6) wnioskowania do marszałka województwa o skreślenie podmiotu wpisanego na listę, o której mowa w ust. 6.

<6d. Przepisy ust. 1-3d oraz 4-6c stosuje się odpowiednio do osób będących obywatelami państwa członkowskiego Unii Europejskiej.>

7. Minister Obrony Narodowej, po zasięgnięciu opinii Wojskowej Rady Lekarskiej, ustala listę podległych sobie zakładów opieki zdrowotnej uprawnionych do prowadzenia staży podyplomowych lekarzy, lekarzy dentystów powołanych do zawodowej służby wojskowej oraz zapewnia środki finansowe niezbędne do odbycia tych staży.
- 7a. Lekarz, lekarz dentysta, o którym mowa w ust. 7, odbywa staż podyplomowy na stanowisku lekarza stażysty lub lekarza dentysty stażysty, na które zostaje wyznaczony przez właściwy organ wojskowy w porozumieniu z Wojskową Radą Lekarską.
8. W uzasadnionych przypadkach minister właściwy do spraw zdrowia może uznać staż podyplomowy odbyty za granicą za równoważny ze stażem podyplomowym odbytym w kraju, z zastrzeżeniem ust. 9.

[9. Staż podyplomowy i egzamin kończący staż podyplomowy albo staż podyplomowy, o ile nie jest wymagany egzamin kończący staż podyplomowy, odbyty w państwie członkowskim Unii Europejskiej przez lekarza będącego obywatelem Rzeczypospolitej Polskiej lub innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, minister właściwy do spraw zdrowia uznaje za równoważny ze stażem podyplomowym i egzaminem kończącym staż podyplomowy lub stażem podyplomowym odbytym w Rzeczypospolitej Polskiej.]

<9. Staż podyplomowy odbyty w państwie członkowskim Unii Europejskiej przez lekarza będącego obywatelem Rzeczypospolitej Polskiej lub innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, minister właściwy do spraw zdrowia uznaje za równoważny w całości lub w części ze stażem podyplomowym odbytym w Rzeczypospolitej Polskiej.>

[10. Lekarzowi, obywatelowi Rzeczypospolitej Polskiej, któremu minister właściwy do spraw zdrowia uznał staż podyplomowy, o którym mowa w ust. 9, za równoważny ze stażem odbytym w kraju, okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza

albo prawo wykonywania zawodu lekarza dentysty, jeżeli spełni warunek określony w art. 5 ust. 3 pkt 2.]

USTAWA z dnia 20 czerwca 1997 r. – PRAWO O RUCHU DROGOWYM (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.)

Art. 71.

1. Dokumentem stwierdzającym dopuszczenie do ruchu pojazdu samochodowego, ciągnika rolniczego, motoroweru lub przyczepy jest dowód rejestracyjny albo pozwolenie czasowe. Przepis ten nie dotyczy pojazdów, o których mowa w ust. 3.
 2. Pojazdy określone w ust. 1 są dopuszczone do ruchu, jeżeli odpowiadają warunkom określonym w art. 66 oraz są zarejestrowane i zaopatrzone w zalegalizowane tablice (tablicę) rejestracyjne, a w przypadku pojazdów samochodowych, z wyłączeniem motocykli, w nalepkę kontrolną.
 3. Pojazd niewymieniony w ust. 1, przyczepa motocyklowa oraz przyczepa specjalna przeznaczona do ciągnięcia przez ciągnik rolniczy lub pojazd wolnobieżny jest dopuszczony do ruchu, jeżeli odpowiada warunkom określonym w art. 66.
 4. Zespół pojazdów składający się z pojazdu samochodowego o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 t i przyczepy albo autobusu i przyczepy może być dopuszczony do ruchu po uzyskaniu odpowiedniej adnotacji w dowodzie rejestracyjnym pojazdu silnikowego, dokonanej na podstawie przeprowadzonego badania technicznego. Przepis ten nie dotyczy motocykla.
 5. Pojazd zarejestrowany za granicą dopuszcza się do ruchu, jeżeli odpowiada wymaganym warunkom technicznym i jest zaopatrzony w tablice rejestracyjne z numerem rejestracyjnym składającym się z liter alfabetu łacińskiego i cyfr arabskich, z zastrzeżeniem art. 59 ust. 2 i 3, a kierujący pojazdem ma przy sobie dokument stwierdzający dokonanie rejestracji.
- <5a. W przypadku gdy z dokumentu stwierdzającego dokonanie rejestracji pojazdu, o którym mowa w ust. 5, nie wynika prawo do używania pojazdu przez kierującego, osoba ta obowiązana jest posiadać przy sobie i okazywać na żądanie organu kontroli ruchu drogowego dokument potwierdzający to prawo.>**
6. Pojazd sprowadzony z terytorium państwa niebędącego członkiem Unii Europejskiej, po dokonaniu ostatecznej odprawy celnej przywózowej, dopuszcza się do ruchu na okres 30 dni.
 7. Właściciel pojazdu sprowadzonego z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej jest obowiązany zarejestrować pojazd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie 30 dni od dnia jego sprowadzenia.

Art. 72.

1. Rejestracji dokonuje się na podstawie:
 - 1) dowodu własności pojazdu lub dokumentu potwierdzającego powierzenie pojazdu, o którym mowa w art. 73 ust. 5;
 - 2) karty pojazdu, jeżeli była wydana;
 - 3) wyciągu ze świadectwa homologacji albo odpisu decyzji zwalniającej pojazd z homologacji, jeżeli są wymagane;
-

- 4) zaświadczenia o pozytywnym wyniku badania technicznego pojazdu, jeżeli jest wymagane;
 - 5) dowodu rejestracyjnego, jeżeli pojazd był zarejestrowany;
 - [6) dowodu odprawy celnej przywózowej, jeżeli pojazd został sprowadzony z terytorium państwa trzeciego i jest rejestrowany po raz pierwszy;]*
 - <6) dowodu odprawy celnej przywózowej, jeżeli pojazd został sprowadzony z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej i jest rejestrowany po raz pierwszy;>**
 - 6a) dokumentu potwierdzającego zapłatę akcyzy na terytorium kraju, jeżeli samochód osobowy został sprowadzony z terytorium państwa członkowskiego i jest rejestrowany po raz pierwszy;
 - 7) (uchylony);
 - 8) zaświadczenia wydanego przez właściwy organ potwierdzający:
 - a) uiszczenie podatku od towarów i usług od pojazdów sprowadzanych z państw członkowskich Unii Europejskiej lub
 - b) brak obowiązku, o którym mowa w lit. a- jeżeli sprowadzany pojazd jest rejestrowany po raz pierwszy, z zastrzeżeniem ust. 1a;
 - 9) dowodu wpłaty, o którym mowa w art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, lub oświadczenia o podleganiu obowiązkowi zapewniania sieci zbierania pojazdów, o którym mowa w art. 11 ust. 4 tej ustawy, albo faktury zawierającej takie oświadczenie, jeżeli pojazd jest rejestrowany po raz pierwszy.
- 1a. W przypadku gdy sprowadzany pojazd, który nie był zarejestrowany w celu dopuszczenia do ruchu drogowego lub nie podlegał obowiązkowi rejestracji w celu dopuszczenia do ruchu drogowego, jest przedmiotem dostawy dokonanej przez podatnika podatku od towarów i usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przed dokonaniem pierwszej rejestracji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zaświadczenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 8 lit. a, może być zastąpione fakturą z wyszczególnioną kwotą podatku od towarów i usług potwierdzającą dokonanie tej dostawy przez tego podatnika, pod warunkiem że odsprzedaż pojazdów stanowi przedmiot działalności tego podatnika.
2. Wymagania ust. 1 nie dotyczą:
- 1) pojazdu, który był już zarejestrowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej - w zakresie ust. 1 pkt 3;
 - 2) pojazdu zakupionego po przypadku na rzecz Skarbu Państwa lub na rzecz jednostki samorządu terytorialnego - w zakresie ust. 1 pkt 2 i 5;
 - 3) pojazdu zakupionego od Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej lub Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej - w zakresie ust. 1 pkt 5;
 - [4) pojazdu sprowadzonego z zagranicy - w zakresie ust. 1 pkt 5; w tym przypadku zamiast dowodu rejestracyjnego dopuszcza się przedstawienie innego dokumentu stwierdzającego rejestrację pojazdu za granicą, wydanego przez organ właściwy do rejestracji pojazdów za granicą;]*
 - 5) pojazdu wycofanego czasowo z ruchu - w zakresie ust. 1 pkt 5; w tym przypadku zamiast dowodu rejestracyjnego wymaga się przedstawienia decyzji o czasowym wycofaniu pojazdu z ruchu;
 - 6) pojazdu innego niż określony w art. 3 pkt 4 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji - w zakresie ust. 1 pkt 9.

- <2a. W przypadku pojazdu sprowadzanego z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacją Szwajcarską lub państwem członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym zamiast dowodu rejestracyjnego, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, dopuszcza się przedstawienie innego dokumentu stwierdzającego rejestrację pojazdu, wydanego przez organ właściwy do rejestracji pojazdów w tym państwie.>**
3. Dodatkowo wymaga się dokumentu potwierdzającego spełnienie wymagań, o których mowa w art. 2 pkt 39 - w stosunku do pojazdów zabytkowych.
 4. W przypadku zagubienia dowodu rejestracyjnego lub karty pojazdu, zamiast tych dokumentów należy przedstawić zaświadczenie wystawione przez organ rejestrujący właściwy ze względu na miejsce ostatniej rejestracji, potwierdzające dane zawarte w zagubionym dokumencie, niezbędne do rejestracji.

Art. 80b.

1. W ewidencji gromadzi się:
 - 1) dane o pojeździe:
 - a) markę, typ i model,
 - b) rodzaj,
 - c) numer rejestracyjny,
 - d) numer identyfikacyjny VIN lub numer nadwozia (podwozia),
 - e) (uchylona),
 - f) rok produkcji,
 - g) datę pierwszej rejestracji,
 - h) termin badania technicznego,
 - i) zastrzeżenia, o których mowa w art. 75 ust. 1,
 - j) informację o dodatkowym badaniu technicznym, o którym mowa w art. 81 ust. 8 pkt 4, przeprowadzonym po naprawie wynikającej ze zdarzenia powodującego odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń z tytułu zawartej umowy ubezpieczenia określonego w grupie 3 działu II załącznika do ustawy o działalności ubezpieczeniowej;
 - 2) serię i numer dowodu rejestracyjnego albo pozwolenia czasowego oraz datę ich wydania;
 - 3) serię i numer karty pojazdu, jeżeli została wydana;
 - 4) nazwę organu, który dokonał rejestracji pojazdu;
 - 5) dane o właścicielu pojazdu oraz o posiadaczu, o którym mowa w art. 73 ust. 5:
 - a) imię i nazwisko (nazwę lub firmę),
 - b) adres zamieszkania (siedziby),
 - c) numer ewidencyjny Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL),
 - d) numer identyfikacyjny REGON;
 - 6) informacje o:
 - a) nadaniu i wybiciu numeru nadwozia (podwozia),
 - b) kradzieży pojazdu oraz jego odnalezieniu,
 - c) utracie dowodu rejestracyjnego i tablic rejestracyjnych, pozwolenia czasowego i tablic tymczasowych oraz karty pojazdu, a także ich odnalezieniu,
 - d) zatrzymaniu dowodu rejestracyjnego albo pozwolenia czasowego,
 - e) (uchylona);

- 7) informacje o zawartej umowie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, określające:
- imię i nazwisko (nazwę lub firmę) ubezpieczonego i jego adres zamieszkania (siedziby),
 - nazwę zakładu ubezpieczeń, który zawarł umowę,
 - nazwę, serię i numer dokumentu potwierdzającego zawarcie umowy,
 - datę zawarcia umowy,
 - okres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń,
 - datę rozwiązania umowy.
- 1a. W ewidencji gromadzi się także dane i informacje wymagane do dopuszczenia pojazdu do ruchu oraz informacje o wydawanych dokumentach i oznaczeniach pojazdu:
- dane o pojeździe podlegającym rejestracji:
 - przeznaczenie,
 - pojemność i moc silnika,
 - dopuszczalna masa całkowita,
 - dopuszczalna ładowność,
 - liczba osi,
 - największy dopuszczalny nacisk osi,
 - dopuszczalna masa całkowita ciągniętej przyczepy,
 - liczba miejsc,
 - data pierwszej rejestracji za granicą,
 - poprzedni numer rejestracyjny i nazwa organu, który dokonał rejestracji;
 - < k) podrodzaj,**
 - rodzaj paliwa,**
 - średnie zużycie paliwa,**
 - maksymalna masa całkowita,**
 - masa własna,**
 - emisja CO₂ (wartość uśredniona),**
 - rodzaj zawieszenia,**
 - wyposażenie i rodzaj urządzenia radarowego bliskiego zasięgu;>**
 - informacje o:
 - dowodzie rejestracyjnym - seria, numer oraz data wydania wtórnika,
 - pozwoleniu czasowym - data ważności, data przedłużenia ważności, cel wydania, seria, numer oraz data wydania wtórnika,
 - karcie pojazdu - seria, numer oraz data wydania wtórnika,
 - nalepce kontrolnej - data wydania wtórnika,
 - znakach legalizacyjnych - seria, numer oraz data wydania wtórnika,
 - nalepce na tablice tymczasowe - data wydania wtórnika,
 - wyrejestrowaniu pojazdu - data i przyczyna wyrejestrowania,
 - zbyciu pojazdu - dane nowego właściciela pojazdu,
 - czasowym wycofaniu pojazdu z ruchu i jego ponownym dopuszczeniu do ruchu po tym wycofaniu,
 - wydanym zaświadczeniu o demontażu pojazdu, o którym mowa w art. 79 ust. 2 bądź w art. 24 ust. 1 pkt 2 lub art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, lub zaświadczeniu o przyjęciu niekompletnego

pojazdu, o którym mowa w art. 79 ust. 2 bądź w art. 25 ust. 1 lub art. 33 ust. 3 tej ustawy - data wydania i dane przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu;

- 3) inne dane i informacje stanowiące treść adnotacji urzędowych zamieszczanych w dokumentach pojazdu zgodnie z ustawą oraz z odrębnymi przepisami;
- 4) identyfikator osoby dokonującej w bazie danych zamieszczenia lub zmiany danych i informacji.

<1a) informacje, o których mowa w pkt 1, w:

a) lit. m i p – gromadzi się wyłącznie dla samochodów osobowych rejestrowanych po raz pierwszy,

b) lit. r – gromadzi się wyłącznie dla samochodów ciężarowych o dopuszczalnej masie całkowitej od 3,5 t oraz przyczep i naczep, które łącznie z pojazdem silnikowym posiadają dopuszczalną masę całkowitą od 7,0 t, rejestrowanych po raz pierwszy,

c) lit. s – gromadzi się dla pojazdów samochodowych rejestrowanych po raz pierwszy;>

2. Dane lub informacje, o których mowa w ust. 1 i ust. 1a, przekazuje do ewidencji:

1) wymienione w ust. 1 pkt 1-5 - organ właściwy w sprawach rejestracji pojazdów, niezwłocznie po zarejestrowaniu pojazdu, oraz - w przypadkach, o których mowa w pkt 1 lit. h i lit. j - także stacja kontroli pojazdów, która wykonała badanie techniczne pojazdu, niezwłocznie po jego wykonaniu;

2) wymienione w ust. 1 pkt 6:

a) w lit. a - organ właściwy w sprawach rejestracji pojazdów, niezwłocznie po dokonaniu zmiany danych w dowodzie rejestracyjnym,

b) w lit. b - właściwa jednostka organizacyjna Policji, niezwłocznie po wystąpieniu tych zdarzeń,

c) w lit. c - organ właściwy w sprawach rejestracji pojazdów, niezwłocznie po dokonaniu informacji o wystąpieniu tych zdarzeń,

d) w lit. d - właściwa jednostka organizacyjna Policji, Inspekcji Transportu Drogowego lub Żandarmerii Wojskowej albo stacja kontroli pojazdów, niezwłocznie po dokonaniu tych czynności;

3) wymienione w ust. 1 pkt 7 - ośrodek informacji określony przepisami ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152, z późn. zm.¹²⁾), niezwłocznie po ich zaewidencjonowaniu;

4) wymienione w ust. 1a - organ właściwy w sprawach rejestracji pojazdów, niezwłocznie po ich uzyskaniu.

3. Z ewidencji nie usuwa się danych lub informacji o:

1) właścicielu lub posiadaczowi pojazdu - w przypadku ich zmiany;

2) pojeździe, który został wyrejestrowany.

4. Administrator danych przetwarzający dane osobowe na potrzeby ewidencji jest zwolniony z obowiązku informacyjnego określonego w art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 i Nr 153, poz. 1271 oraz z 2004 r. Nr 25, poz. 219 i Nr 33, poz. 285).

Art. 80c.

1. Dane lub informacje zgromadzone w ewidencji udostępnia się, o ile są one niezbędne do realizacji ich ustawowych zadań, następującym podmiotom, z zastrzeżeniem ust. 2:

Objaśnienie oznaczeń: [] kursywa – tekst usunięty przez Sejm

<> druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

- 1) Policji;
- 1a) Inspekcji Transportu Drogowego;
- 2) Żandarmerii Wojskowej;
- 3) Straży Granicznej;
- 4) Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu;
- 4a) Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu,
- 5) Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego;
- 6) sądom;
- 7) prokuraturze;
- 8) organom kontroli skarbowej, organom celnym i wywiadowi skarbowemu;
- 9) Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu;
- 9a) Polskiemu Biuru Ubezpieczycieli Komunikacyjnych;
- 9b) Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych - w celu umożliwienia zabezpieczenia ustawowym prawem zastawu należności z tytułu składek, do których poboru Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest zobowiązany;
- 10) organom właściwym w sprawach rejestracji pojazdów;
- 10a) strażom gminnym (miejskim);
- 11) Szefowi Krajowego Centrum Informacji Kryminalnych;
- 12) komornikom sądowym;
- 13) administracyjnym organom egzekucyjnym oraz organom podatkowym;
- 14) wojskowym komendantom uzupełnień;
- 15) ministrowi właściwemu do spraw środowiska[.] <;>
- <16) ministrowi właściwemu do spraw transportu;**
- 17) ministrowi właściwemu do spraw łączności;**
- 18) Prezesowi Głównego Urzędu Statystycznego.>**
2. Dane lub informacje o pojazdach, o których mowa w art. 73 ust. 3, udostępnia się wyłącznie podmiotom określonym w ust. 1 pkt 1-8.
3. Dane lub informacje zgromadzone w ewidencji udostępnia się także na wniosek właściciela lub posiadacza pojazdu wymienionego w art. 73 ust. 5, których one dotyczą.
4. Minister właściwy do spraw administracji publicznej może udostępnić dane lub informacje zgromadzone w ewidencji innym podmiotom niż wymienione w ust. 1-3, w tym osobom fizycznym, osobom prawnym lub jednostkom organizacyjnym nieposiadającym osobowości prawnej, jeżeli wykażą swój uzasadniony interes.
5. Dane lub informacje zgromadzone w ewidencji mogą być udostępnione do celów komercyjnych, statystycznych lub badawczych w formie uzgodnionej przez strony, w sposób wykluczający możliwość identyfikacji osób lub pojazdów, z zachowaniem trybu określonego w ust. 4.
6. Dane lub informacje zebrane w ewidencji udostępnia się, z zastrzeżeniem ust. 7, na pisemny, uzasadniony wniosek zainteresowanego podmiotu.
7. Minister właściwy do spraw administracji publicznej może wyrazić zgodę, w drodze decyzji, na udostępnienie danych lub informacji zgromadzonych w ewidencji podmiotom, o których mowa w ust. 1, albo ich jednostkom organizacyjnym, za pomocą urządzeń teletransmisji danych, bez konieczności składania pisemnego wniosku, jeżeli spełniają łącznie następujące warunki:
 - 1) posiadają urządzenia umożliwiające odnotowanie w systemie, kto, kiedy, w jakim celu oraz jakie dane lub informacje uzyskał;
 - 2) posiadają zabezpieczenia techniczne i organizacyjne uniemożliwiające wykorzystanie danych lub informacji niezgodnie z celem ich uzyskania;

- 3) jest to uzasadnione specyfiką lub zakresem wykonywanych zadań albo prowadzonej działalności.
8. Minister właściwy do spraw administracji publicznej, kierując się potrzebami ujednoczenia wniosków oraz usprawnienia procesu udostępniania danych z centralnej ewidencji pojazdów, określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku, o którym mowa w ust. 3 i 6.

< Art. 86a.

Prawa i obowiązki producenta i importera, o których mowa w art. 68-70, dotyczą również podmiotu wprowadzającego do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach wewnątrzspółnotowego nabycia nowy pojazd samochodowy, ciągnik rolniczy, motorower, tramwaj lub przyczepę oraz przedmioty ich wyposażenia lub części.>

Art. 94.

[1. Na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej odpowiednim pojazdem silnikowym może kierować osoba posiadająca ważne zagraniczne prawo jazdy wydane przez:

1) państwo członkowskie Unii Europejskiej - w okresie ważności prawa jazdy;

2) państwo:

a) będące stroną Konwencji o ruchu drogowym, sporządzonej w Wiedniu dnia 8 listopada 1968 r. (Dz. U. z 1988 r. Nr 5, poz. 40 i 44),

b) państwo trzecie, którego wzór prawa jazdy jest zgodny z wzorem określonym w Konwencji, o której mowa w lit. a

- w okresie 6 miesięcy od daty rozpoczęcia stałego lub czasowego pobytu, nie dłużej jednak niż przez okres ważności prawa jazdy.

2. Osoba posiadająca krajowe prawo jazdy wydane za granicą, która zamieszkuje na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, może otrzymać polskie krajowe prawo jazdy po oddaniu zagranicznego ważnego prawa jazdy organowi wydającemu prawo jazdy, z zastrzeżeniem ust. 4. Jeżeli zagraniczne prawo jazdy nie jest zgodne z wzorem określonym w Konwencji wymienionej w ust. 1 pkt 2 lit. a, dodatkowym warunkiem otrzymania polskiego prawa jazdy jest zdanie części teoretycznej egzaminu państwowego - warunek ten nie dotyczy prawa jazdy wydanego przez państwo członkowskie Unii Europejskiej.]

<1. Na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej odpowiednim pojazdem silnikowym może kierować osoba posiadająca ważne zagraniczne prawo jazdy wydane przez:

1) państwo członkowskie Unii Europejskiej, Konfederację Szwajcarską lub państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym - w okresie ważności prawa jazdy;

2) państwo:

a) będące stroną Konwencji o ruchu drogowym, sporządzonej w Wiedniu dnia 8 listopada 1968 r. (Dz. U. z 1988 r. Nr 5, poz. 40 i 44),

b) niewymienione w pkt 1, którego wzór prawa jazdy jest zgodny z wzorem określonym w Konwencji, o której mowa w lit. a

- w okresie 6 miesięcy od daty rozpoczęcia stałego lub czasowego pobytu, nie dłużej jednak niż przez okres ważności prawa jazdy.

2. Osoba posiadająca krajowe prawo jazdy wydane za granicą, która zamieszkuje na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, może otrzymać polskie krajowe prawo jazdy po

oddaniu zagranicznego ważnego prawa jazdy organowi wydającemu prawo jazdy, z zastrzeżeniem ust. 4. Jeżeli zagraniczne prawo jazdy nie jest zgodne ze wzorem określonym w Konwencji wymienionej w ust. 1 pkt 2 lit. a, dodatkowym warunkiem otrzymania polskiego prawa jazdy jest zdanie części teoretycznej egzaminu państwowego - warunek ten nie dotyczy prawa jazdy wydanego przez państwo, o którym mowa w ust. 1 pkt 1.>

3. Jeżeli prawo jazdy wydane za granicą zawiera ograniczenie terminu ważności, ograniczenie ze względu na stan zdrowia lub inne, należy to ograniczenie uwzględnić w wydanym prawie jazdy.
4. Minister właściwy do spraw transportu może określić, w drodze rozporządzenia, w stosunku do obywateli niektórych państw, ze względu na zasadę wzajemności, warunki wydawania praw jazdy odmienne niż te, które przewiduje ust. 2.

Art. 129.

1. Czuwanie nad bezpieczeństwem i porządkiem ruchu na drogach, kierowanie ruchem i jego kontrolowanie należą do zadań Policji.
2. Policjant, w związku z wykonywaniem czynności określonych w ust. 1, jest uprawniony do:
 - 1) legitymowania uczestnika ruchu i wydawania mu wiążących poleceń co do sposobu korzystania z drogi lub używania pojazdu;
 - 2) sprawdzania dokumentów wymaganych w związku z kierowaniem pojazdem i jego używaniem, zaświadczenie, o którym mowa w art. 95a ust. 1 pkt 2, a także dokumentu stwierdzającego zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub stwierdzającego opłacenie składki tego ubezpieczenia;
 - <2a) żądania okazania dokumentu potwierdzającego prawo do używania pojazdu, o którym mowa w art. 71 ust. 5, jeżeli pojazd ten nie jest zarejestrowany na nazwisko osoby nim kierującej;>**
 - 3) żądania poddania się przez kierującego pojazdem lub przez inną osobę, w stosunku do której zachodzi uzasadnione podejrzenie, że mogła kierować pojazdem, badaniu w celu ustalenia zawartości w organizmie alkoholu lub środka działającego podobnie do alkoholu;
 - 4) sprawdzania stanu technicznego, wyposażenia, ładunku, wymiarów, masy lub nacisku osi pojazdu znajdującego się na drodze;
 - 5) sprawdzania zapisów urządzenia rejestrującego samoczynnie prędkość jazdy, czas jazdy i czas postoju, obowiązkowe przerwy i czas odpoczynku;
 - 6) zatrzymania, w przypadkach przewidzianych w ustawie, dokumentów stwierdzających uprawnienie do kierowania pojazdem lub jego używania oraz karty kierowcy w przypadkach przewidzianych w art. 14 ust. 4 lit. c rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym (Dz. Urz. WE L 370 z 31.12.1985, str. 8 oraz Dz. Urz. WE L 274 z 9.10.1998, str. 1) zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 2135/98 z dnia 24 września 1998 r. zmieniającym rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym oraz dyrektywę nr 88/599/EWG dotyczącą stosowania rozporządzeń Rady (EWG) nr 3820/85 i Rady (EWG) nr 3821/85 (Dz. Urz. WE L 274 z 09.10.1998, str. 1);
 - 7) wydawania poleceń:
 - a) osobie, która spowodowała przeszkodę utrudniającą ruch drogowy lub zagrażającą jego bezpieczeństwu, albo osobie odpowiedzialnej za utrzymanie drogi,
 - b) kontrolowanemu uczestnikowi ruchu - co do sposobu jego zachowania;

- 8) uniemożliwienia:
- a) kierowania pojazdem osobie znajdującej się w stanie nietrzeźwości lub w stanie po użyciu alkoholu albo środka działającego podobnie do alkoholu,
 - b) korzystania z pojazdu, którego stan techniczny, ładunek, masa lub nacisk osi zagrażają bezpieczeństwu lub porządkowi ruchu, powodują uszkodzenie drogi albo naruszają wymagania ochrony środowiska,
 - c) korzystania z pojazdu, jeżeli kierujący nim nie okazał dokumentu stwierdzającego zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub stwierdzającego opłacenie składki tego ubezpieczenia,
 - d) kierowania pojazdem przez osobę nieposiadającą wymaganych dokumentów uprawniających do kierowania lub używania pojazdu;
- 9) używania przyrządów kontrolno-pomiarowych, a w szczególności do badania pojazdu, określania jego masy, nacisku osi lub prędkości, stwierdzania naruszenia wymagań ochrony środowiska oraz do stwierdzania stanu trzeźwości kierującego;
- 10) usuwania lub przemieszczania pojazdu w przypadkach, o których mowa w art. 130a ust. 1-3;
- 11) kontroli przewozu drogowego towarów niebezpiecznych oraz wymagań związanych z tym przewozem;
- 12) używania urządzeń nagłaśniających, sygnalizacyjnych lub świetlnych, służących do wydawania wiążących poleceń uczestnikowi ruchu;
- 13) występowania w uzasadnionym przypadku z wnioskiem o ocenę stanu zdrowia kierującego pojazdem;
- 14) pilotowania pojazdów, których wymiary, masa lub naciski osi przekraczają określone wielkości; pilotowanie wykonywane jest za opłatą ponoszona przez właściciela lub posiadacza pojazdu.
3. Przepisów ust. 2 pkt 3, 4 i 6 nie stosuje się do szefów i cudzoziemskiego personelu przedstawicielstw dyplomatycznych, urzędów konsularnych i misji specjalnych państw obcych oraz organizacji międzynarodowych, korzystających z przywilejów i immunitetów dyplomatycznych lub konsularnych na mocy ustaw, umów bądź powszechnie uznanych zwyczajów międzynarodowych lub na zasadzie wzajemności, oraz do innych osób korzystających z tych przywilejów i immunitetów.
4. Kontrola ruchu drogowego w stosunku do kierujących pojazdami Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz w stosunku do żołnierzy pełniących czynną służbę wojskową kierujących innymi pojazdami, a także kierowanie ruchem drogowym w związku z pilotowaniem kolumn wojskowych należy również do Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organów porządkowych. W tym zakresie Żandarmerii Wojskowej i wojskowym organom porządkowym przysługują uprawnienia policjantów określone w ust. 2.
- 4a. Kontrolę ruchu drogowego mogą przeprowadzać także funkcjonariusze Straży Granicznej lub organów celnych, którym przysługują uprawnienia, o których mowa w ust. 2 pkt 1-5 i 7-12 oraz w art. 130a ust. 4 pkt 1.
- 4b. Dodatkowo funkcjonariusze ci mogą odmówić prawa przekroczenia granicy pojazdem, jeżeli:
- 1) pojazd kierowany jest przez osobę znajdującą się w stanie nietrzeźwości lub stanie po użyciu alkoholu albo środka działającego podobnie do alkoholu, jeżeli nie ma możliwości zabezpieczenia pojazdu w inny sposób;
 - 2) pojazd kierowany jest przez osobę nieposiadającą przy sobie wymaganych dokumentów uprawniających do kierowania pojazdem lub używania pojazdu, dokumentu

- stwierdzającego zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub stwierdzającego opłacenie składki tego ubezpieczenia;
- 3) stan techniczny pojazdu zagraża bezpieczeństwu ruchu drogowego, powoduje uszkodzenie drogi albo narusza wymagania ochrony środowiska;
 - 4) pojazd przekracza dopuszczalną masę całkowitą lub naciski osi określone w przepisach ruchu drogowego.
5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu, kierując się w szczególności możliwością zapewnienia bezpieczeństwa ruchu drogowego oraz rzeczywistymi kosztami ponoszonymi przez Policję w związku z pilotowaniem pojazdów, określi, w drodze rozporządzenia, warunki i sposób pilotowania pojazdów, których wymiary, masa lub naciski osi przekraczają dopuszczalne wielkości, oraz określi wysokość opłat uiszczanych przez ich właścicieli lub posiadaczy.

USTAWA z dnia 30 lipca 1997 r. O PAŃSTWOWYM PRZEDSIĘBIORSTWIE UŻYTECZNOŚCI PUBLICZNEJ „POCZTA POLSKA” (Dz. U. Nr 106, poz. 675, z późn. zm.)

Art. 27.

1. Rada Poczty Polskiej:

- 1) uchwała:
 - a) na wniosek Dyrektora Generalnego lub z własnej inicjatywy - statut Poczty Polskiej i jego zmiany,
 - b) regulamin Rady Poczty Polskiej,
 - 2) dokonuje okresowej i rocznej oceny działalności Poczty Polskiej,
 - 3) opiniuje przedkładane przez Dyrektora Generalnego:
 - a) roczne sprawozdanie finansowe Poczty Polskiej,
 - b) roczne plany rzeczowo-finansowe Poczty Polskiej,
 - c) długookresowe plany Poczty Polskiej, dotyczące w szczególności polityki zatrudnienia, płac oraz współpracy międzynarodowej,
 - d) regulaminy świadczenia powszechnych usług pocztowych,
 - 4) wyraża opinię w sprawach:
 - a) przystąpienia Poczty Polskiej do przedsięwzięcia wymagającego wniesienia przez Poczta Polską wkładu przewyższającego granicę wartości określoną w statucie,
 - b) zaciągania przez Poczta Polską zobowiązań przekraczających granicę wartości określoną w statucie,
 - c) zbywania udziałów (akcji) w przypadkach określonych w statucie,
 - d) emisji obligacji oraz zaciągania kredytów długoterminowych,
 - e) innych, dotyczących działalności Poczty Polskiej,
 - 5) opiniuje inne sprawy wnoszone przez Ministra Łączności lub Dyrektora Generalnego.
- [2. *Dokumenty i opinie, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. a) - c) oraz w pkt 4 i 5, Rada Poczty Polskiej przedstawia ministrowi właściwemu do spraw łączności, który zajmuje wobec nich ostateczne stanowisko, a w odniesieniu do dokumentów i opinii, o których mowa w ust. 1 pkt 3 lit. d) - po zasięgnięciu opinii Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej.*]

<2. Dokumenty i opinie, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. a-c oraz pkt 4 i 5, Rada Poczty Polskiej przedstawia ministrowi właściwemu do spraw łączności, który zajmuje wobec nich ostateczne stanowisko.>

3. Rada Poczty Polskiej może kontrolować działalność Poczty Polskiej, żądać od Dyrektora Generalnego i jej poszczególnych pracowników sprawozdań i wyjaśnień oraz sprawdzać księgi i dokumenty Poczty Polskiej.

USTAWA z dnia 29 sierpnia 1997 r. O OCHRONIE DANYCH OSOBOWYCH (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.)

USTAWA
z dnia 29 sierpnia 1997 r.
o ochronie danych osobowych^{<1>}

^{<1>} Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.Urz. WE L 281 z 23.11.1995, str. 31, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 15, str. 355, z późn. zm.).>

USTAWA z dnia 21 maja 1999 r. O BRONI I AMUNICJI (Dz. U. z 2004 r. Nr 52, poz. 525 i Nr 96, poz. 959 oraz z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711)

Art. 4.

1. Ilekroć w ustawie jest mowa o broni, należy przez to rozumieć:

- 1) broń palną, w tym broń bojową, myśliwską, sportową, gazową, alarmową i sygnałową;
- 2) broń pneumatyczną;
- 3) miotacze gazu o bezwładniającym;
- 4) narzędzia i urządzenia, których używanie może zagrażać życiu lub zdrowiu:
 - a) broń białą w postaci:
 - ostrzy ukrytych w przedmiotach niemających wyglądu broni,
 - kastetów i nunczaków,
 - pałek posiadających zakończenie z ciężkiego i twardego materiału lub zawierających wkładki z takiego materiału,
 - pałek wykonanych z drewna lub innego ciężkiego i twardego materiału, imitujących kij bejsbolowy,
 - b) broń cięciwową w postaci kusz,

- c) przedmioty przeznaczone do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej.
2. Ilekroć w ustawie jest mowa o amunicji, należy przez to rozumieć amunicję do broni palnej.
 3. W rozumieniu ustawy amunicją są naboje scalone i naboje ślepe przeznaczone do strzelania z broni palnej.
- <4. Ilekroć w ustawie jest mowa o państwach członkowskich Unii Europejskiej należy przez to rozumieć również państwa trzecie traktowane na równi z nimi na podstawie umowy w sprawie włączenia tych państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen.**
- 5. Ilekroć w ustawie jest mowa o:**
- 1) zgodzie przewozowej należy przez to rozumieć dokument wystawiany przez zbywcę broni palnej w państwie początkowym transakcji na każdorazowe przemieszczenie broni palnej, poświadczony przez właściwe władze tego państwa, zaświadczaający o wiarygodności tego zbywcy oraz o objęciu kontrolą przez to państwo tej transakcji;
 - 2) uprzedniej zgodzie przewozowej należy przez to rozumieć dokument wystawiany przez nabywcę broni palnej w państwie docelowym transakcji na każdorazowe przemieszczenie broni palnej, poświadczony przez właściwe władze tego państwa, zaświadczaający o wiarygodności tego nabywcy oraz o objęciu kontrolą przez to państwo tej transakcji.>

Art. 12.

1. Pozwolenie na broń wydawane jest w drodze decyzji administracyjnej.
 2. W pozwoleniu określa się:
 - 1) cel, w jakim zostało wydane;
 - 2) rodzaj broni;
 - 3) liczbę egzemplarzy broni.
 3. Wraz z pozwoleniem wydaje się zaświadczenie uprawniające do nabycia, w terminie trzech miesięcy od daty wydania zaświadczenia, określonego w pozwoleniu rodzaju broni i amunicji do tej broni oraz określonej w pozwoleniu liczby egzemplarzy broni wraz z amunicją.
- <3a. Osobom deklaruującym zakup broni w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej, poza zaświadczeniem, o którym mowa w ust. 3, właściwy terytorialnie komendant wojewódzki Policji, na ich wniosek, poświadczają uprzednią zgodę przewozową, o której mowa w art. 35k ust. 1 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.>**
4. Jeżeli broń nie została nabyta w terminie, o którym mowa w ust. 3, na żądanie zainteresowanej osoby wydaje się kolejne zaświadczenie.

Art. 27.

1. Właściwe organy Policji, a w stosunku do żołnierzy zawodowych - właściwe organy wojskowe, są uprawnione do kontroli wykonywania obowiązków wynikających z przepisów ustawy przez osoby oraz podmioty, o których mowa w art. 29 ust. 1.
2. Komendant Główny Policji, z zastrzeżeniem ust. 3, prowadzi rejestr zawierający:
 - 1) dane osobowe osób:

- a) posiadających pozwolenie na broń,
 - b) dopuszczonych do posiadania broni, posiadających legitymację osoby dopuszczonej do posiadania broni,
 - c) ubiegających się o pozwolenie na broń lub dopuszczenie do posiadania broni,
 - d) posiadających kartę rejestracyjną broni;
- 2) dane dotyczące podmiotów, o których mowa w art. 29 ust. 1;
 - 3) urzędowe informacje i opinie o tych osobach i podmiotach sporządzone w związku ze sprawami pozwoleń na broń;
 - 4) określenie liczby posiadanych przez te osoby lub podmioty egzemplarzy broni oraz jej rodzaju i cech identyfikacyjnych.
- 2a. Dane osobowe, o których mowa w ust. 2 pkt 1, obejmują:
- 1) imię i nazwisko;
 - 2) imię ojca i imię matki;
 - 3) miejsce i datę urodzenia;
 - 4) adres miejsca stałego pobytu;
 - 5) numer ewidencyjny Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL).
3. Dane osobowe żołnierzy zawodowych posiadających pozwolenie na broń, urzędowe informacje i opinie o tych osobach sporządzone w związku ze sprawami pozwoleń na broń oraz liczba posiadanych przez te osoby egzemplarzy broni, rodzaj i cechy identyfikacyjne tej broni podlegają wpisowi do rejestru prowadzonego przez Komendanta Głównego Żandarmerii Wojskowej.
 4. Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej przekazuje raz w roku, w terminie do 1 marca, Komendantowi Głównemu Policji informację o liczbie pozwoleń na broń wydanych w roku poprzednim, wraz z informacją o liczbie egzemplarzy i rodzajach broni, na które pozwolenia te zostały wydane.
 5. Polski Związek Łowiecki i zarządy stowarzyszeń strzeleckich są obowiązane do corocznego składania właściwym organom Policji aktualnych wykazów członków uprawiających łowiectwo lub strzelectwo z użyciem własnej broni oraz do powiadamiania tych organów o wykluczeniu wymienionych członków tych organizacji w terminie 30 dni od dnia wykluczenia.
 6. Wykaz, o którym mowa w ust. 5, obejmuje imię i nazwisko, numer ewidencyjny Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL) oraz adres miejsca stałego pobytu.
- <7. Przepisy ust. 2a pkt 5 i ust. 6, w zakresie odnoszącym się do numeru ewidencyjnego Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL), nie dotyczą obywateli państwa członkowskiego Unii Europejskiej, którym nie został on nadany.>**

[Art. 34.

Przewóz broni i amunicji przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może nastąpić na podstawie zaświadczenia wydanego przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej.]

< Art. 34.

1. Przewóz broni i amunicji przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może nastąpić na podstawie zaświadczenia wydanego przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do obywateli państwa członkowskiego Unii Europejskiej, którzy posiadają Europejską kartę broni palnej.>

Art. 36.

1. Przesyłanie broni oraz amunicji za pośrednictwem podmiotów zajmujących się przewożeniem i doręczaniem przesyłek jest zakazane, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4.
 2. Organy celne, a także jednostki przewożące przesyłki pocztowe, w razie stwierdzenia przypadku naruszenia zakazu, o którym mowa w ust. 1, zatrzymują przesyłkę, zawiadamiając o tym najbliższy organ Policji, który jest zobowiązany do jej niezwłocznego protokolarnego przejęcia do depozytu.
 3. Dopuszcza się przesyłanie broni za pośrednictwem podmiotów, o których mowa w ust. 1, pomiędzy przedsiębiorcami uprawnionymi na podstawie odrębnych przepisów do prowadzenia obrotu bronią lub do jej wytwarzania.
 4. Dopuszcza się przesyłanie broni z zagranicy dla osób fizycznych posiadających pozwolenie na dany rodzaj broni za pośrednictwem podmiotów, o których mowa w ust. 1.
- <4a. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, nabywca broni palnej, który zleca jej przewóz na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej jest obowiązany przekazać dokonującemu przewozu, potwierdzoną za zgodność z oryginałem, kopię wypełnionej i poświadczonej uprzedniej zgody przewozowej oraz zgody przewozowej.>**
5. Minister właściwy do spraw łączności, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i warunki przesyłania broni w przypadkach, o których mowa w ust. 3 i 4, z uwzględnieniem zabezpieczeń uniemożliwiających utratę broni oraz z uwzględnieniem poddania tej broni odprawie celnej.

Art. 37.

- [1. Przywóz broni i amunicji z zagranicy przez obywateli polskich na własne potrzeby wymaga uprzedniego wydania zaświadczenia przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej.*
2. *Osoby, o których mowa w ust. 1, przekraczając granicę, są obowiązane do pisemnego zgłoszenia właściwemu organowi celnemu przywozu broni i amunicji. Organ ten niezwłocznie przekazuje informacje zawarte w zgłoszeniu właściwemu organowi Policji.]*
- <1. Przywóz broni i amunicji, z państw niebędących państwami członkowskimi Unii Europejskiej, przez obywateli polskich wymaga uprzedniego wydania zaświadczenia przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej.**
2. **Osoby, o których mowa w ust. 1, przekraczając zewnętrzną granicę Unii Europejskiej, zobowiązane są do pisemnego zgłoszenia właściwemu organowi celnemu przywozu broni i amunicji. Organ ten niezwłocznie przekazuje informacje zawarte w zgłoszeniu właściwemu organowi Policji.>**
 3. Jeżeli osoby, o których mowa w ust. 1, nie posiadają pozwoleń na broń, są obowiązane niezwłocznie złożyć przywożoną broń i amunicję do depozytu właściwego organu celnego, a także, w terminie 14 dni od dnia przywozu broni na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wystąpić do właściwego organu Policji z wnioskiem o wydanie pozwolenia na broń.
 4. Koszty związane z deponowaniem broni i amunicji w trybie, o którym mowa w ust. 3, ponosi osoba składająca broń i amunicję do depozytu.

5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór zgłoszenia oraz tryb przekazywania informacji, o których mowa w ust. 2. Zgłoszenie powinno zawierać dane, które pozwolą na jednoznaczną identyfikację osoby przywożącej broń i amunicję, a także jednoznaczną identyfikację tej broni i amunicji.

< Art. 37a.

1. **Osobom deklarującym zakup broni palnej w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, poza zaświadczeniem, o którym mowa w art. 12 ust. 3, właściwy terytorialnie komendant wojewódzki Policji, na ich wniosek, poświadczają uprzednią zgodę przewozową.**
2. **Uprzednia zgoda przewozowa powinna zawierać w szczególności:**
 - 1) **wskazanie państwa początkowego i docelowego transakcji;**
 - 2) **firmę lub imię i nazwisko zbywcy i nabywcy broni palnej;**
 - 3) **siedzibę i jej adres lub adres zamieszkania zbywcy i nabywcy broni palnej;**
 - 4) **adres, na który broń palna ma być dostarczona;**
 - 5) **dane techniczne pozwalające na jednoznaczną identyfikację broni palnej;**
 - 6) **liczbę jednostek broni palnej.**
3. **Organ, o którym mowa w ust. 1, poświadczają uprzednią zgodę przewozową w terminie nie dłuższym niż 5 dni od dnia jej wpływu do tego organu.**
4. **Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór uprzedniej zgody przewozowej, z uwzględnieniem danych, o których mowa w ust. 2, w taki sposób, aby zawierała ona elementy umożliwiające jednoznaczną identyfikację broni palnej i stron transakcji oraz miejsca przeznaczone na dokonywanie wpisów poświadczających legalność transakcji.>**

[Art. 38.

Wywóz broni i amunicji za granicę przez obywateli polskich wymaga zgody właściwego organu Policji.]

< Art. 38.

1. **Wywóz broni i amunicji za granicę przez obywateli polskich wymaga zgody właściwego organu Policji.**
2. **Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku wydania Europejskiej karty broni palnej, uprawniającej do wwozu broni na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej.>**

Art. 42.

1. **Cudzoziemcy przybywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej mogą przywozić i wywozić broń odpowiadającą celom łowieckim, a także amunicję do niej w liczbie nieprzekraczającej łącznie 100 sztuk, o ile broń i amunicja mają służyć do polowań organizowanych na podstawie odrębnych przepisów.**
2. **Cudzoziemcy przybywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wzięcia udziału w imprezach sportowych, których regulamin wymaga użycia broni, lub w**

przygotowaniach do takich imprez mogą przywozić i wywozić broń odpowiadającą celom sportowym oraz amunicję do tej broni w ilościach określonych w zaproszeniu organizatorów imprez sportowych. Zaproszenia muszą być potwierdzone przez właściwego komendanta wojewódzkiego Policji.

<2a. Cudzoziemcy przybywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej mogą przywozić i wywozić broń sygnałową, jeżeli stanowi ona stałe wyposażenie jednostek pływających i statków powietrznych.>

[3. Przywóz oraz wywóz broni i amunicji przez cudzoziemców, o których mowa w ust. 1 i 2, odbywa się na podstawie zaświadczenia wydanego przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej, które zastępuje pozwolenie na broń na okres do 30 dni od dnia przywozu broni i amunicji.]

<3. Przywóz oraz wywóz broni i amunicji przez cudzoziemców, o których mowa w ust. 1 i 2 oraz 2a, odbywa się na podstawie zaświadczenia wydanego przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej, które zastępuje pozwolenie na broń na okres do 30 dni od dnia przywozu broni i amunicji.>

[3a. Przywóz oraz wywóz broni i amunicji przez cudzoziemców, o których mowa w ust. 1 i 2, będących obywatelami Unii Europejskiej może nastąpić także na podstawie Europejskiej karty broni palnej, wydanej przez państwo członkowskie Unii Europejskiej, jeżeli broń ta jest wpisana do Europejskiej karty broni palnej i cudzoziemiec jest w stanie uzasadnić powód swojej podróży z bronią. Przepisy ust. 1, 2 i 4 stosuje się.]

<3a. Przywóz oraz wywóz broni i amunicji przez cudzoziemców, o których mowa w ust. 1 i 2, będących obywatelami państwa członkowskiego Unii Europejskiej może nastąpić także bez zachowania warunku określonego w ust. 3, na podstawie Europejskiej karty broni palnej, wydanej przez właściwe władze tych państw, jeżeli broń ta jest wpisana do Europejskiej karty broni palnej i cudzoziemiec jest w stanie uzasadnić powód swojej podróży z bronią.>

4. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 3, uprawnia cudzoziemców do nabycia amunicji do broni określonej w tym zaświadczeniu.

<4a. W przypadku, o którym mowa w ust. 3a, Europejska karta broni palnej uprawnia jej posiadacza do nabycia amunicji do broni określonej w tej karcie.>

5. Jeżeli upłynął termin ważności zaświadczenia, o którym mowa w ust. 3, broń i amunicja podlegają niezwłocznemu złożeniu do depozytu organu Policji właściwego ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.

6. W szczególnie uzasadnionych przypadkach właściwy organ Policji może wydać cudzoziemcowi zaświadczenie zastępujące pozwolenie na broń oraz uprawniające do wywozu broni i amunicji, określając termin ważności tego zaświadczenia nie dłuższy niż 30 dni. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio.

7. Jeżeli cudzoziemcy, o których mowa w ust. 1 i 2, nie spełniają warunków określonych w ust. 1-3 i 5, broń i amunicja podlegają zatrzymaniu przez właściwy organ Straży Granicznej lub organ celny i protokolarnemu przekazaniu organowi Policji właściwemu ze względu na miejsce przekraczania granicy przez tych cudzoziemców.

8. Przepisy ust. 1-7 stosuje się odpowiednio do obywateli polskich mających miejsce stałego pobytu za granicą.

Art. 43.

1. Cudzoziemcy niewymienieni w art. 39 ust. 1, posiadający upoważnienie władz swojego państwa do nabycia danego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni, poświadczone przez

właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej, mogą nabywać broń na podstawie zaświadczenia wydanego przez właściwy organ Policji, o którym mowa w ust. 2.

2. Na wniosek cudzoziemca posiadającego dokumenty, o których mowa w ust. 1, właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca komendant wojewódzki Policji wydaje zaświadczenie uprawniające do nabycia określonego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni.
3. Nabycie broni, o którym mowa w ust. 1, może dotyczyć wyłącznie tych rodzajów broni, które, zgodnie z przepisami ustawy, mogą posiadać osoby fizyczne na podstawie pozwolenia na broń.
4. Zbywający broń cudzoziemcowi jest obowiązany niezwłocznie złożyć tę broń do depozytu komendanta wojewódzkiego Policji, który wydał cudzoziemcowi zaświadczenie uprawniające do nabycia broni.
5. Do wywozu za granicę nabytej przez cudzoziemca broni uprawnia zaświadczenie, o którym mowa w ust. 2, z terminem ważności do 2 dni.

<5a. Do wywozu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej broni nabytej przez nabywcę broni palnej z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej uprawnia zgoda przewozowa, poświadczona przez właściwego terytorialnie komendanta wojewódzkiego Policji.

5b. Zgoda przewozowa powinna zawierać w szczególności:

- 1) wskazanie państwa początkowego i docelowego transakcji;
- 2) firmę lub imię i nazwisko zbywcy i nabywcy broni palnej;
- 3) siedzibę i jej adres lub adres zamieszkania zbywcy i nabywcy broni palnej,
- 4) adres, na który broń palna ma być dostarczona;
- 5) dane techniczne pozwalające na jednoznaczną identyfikację broni palnej;
- 6) liczbę jednostek broni palnej;
- 7) środek transferu;
- 8) datę wysyłki i przewidywaną datę przybycia przesyłki;
- 9) wskazanie uprzedniej zgody przewozowej wydanej przez właściwe władze państwa docelowego transakcji.

5c. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór zgody przewozowej, w taki sposób, aby zawierała ona elementy umożliwiające jednoznaczną identyfikację broni palnej i stron transakcji oraz miejsca przeznaczone na dokonywanie wpisów poświadczających legalność transakcji.>

6. Wydanie cudzoziemcowi broni z depozytu policyjnego następuje wraz z wydaniem zaświadczenia, o którym mowa w ust. 5, po podaniu przez cudzoziemca:
 - 1) nazwiska lub nazwy oraz adresu zbywającego broń cudzoziemcowi;
 - 2) adresu, pod który broń ma być wysłana bądź przetransportowana;
 - 3) informacji umożliwiających identyfikację broni, w szczególności: rodzaj i typ broni, jej markę, kaliber, numer fabryczny;
 - 4) środka transportu, którym broń będzie przemieszczana za granicę;
 - 5) planowanych dat wywozu broni za granicę oraz przybycia z bronią do miejsca przeznaczenia za granicą.

7. W przypadku gdy broni nie wywieziono za granicę w terminie określonym w zaświadczeniu, broń podlega niezwłocznemu złożeniu do depozytu najbliższego organu Policji, a właściwy komendant wojewódzki Policji wydaje kolejne zaświadczenie.
8. Jeżeli cudzoziemiec nie spełnia warunków określonych w ustawie, broń podlega zatrzymaniu przez właściwy organ Straży Granicznej lub organ celny i protokolarnemu przekazaniu organowi Policji właściwemu ze względu na miejsce przekraczania granicy przez cudzoziemca.
- [9. *Właściwy organ celny niezwłocznie zawiadamia o fakcie wywozu przez cudzoziemca broni nabytej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej komendanta wojewódzkiego Policji, o którym mowa w ust. 2.]*
- <9. Właściwy organ celny niezwłocznie zawiadamia komendanta wojewódzkiego Policji, o którym mowa w ust. 2, o fakcie wywozu do państwa trzeciego innego niż państwo członkowskie Unii Europejskiej przez cudzoziemca broni nabytej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Przepisu tego nie stosuje się do obywateli innych państw członkowskich Unii Europejskiej.>**
10. Komendant wojewódzki Policji niezwłocznie zawiadamia Komendanta Głównego Policji o nabyciu broni przez cudzoziemca oraz o wydaniu zaświadczenia, o którym mowa w ust. 5, przekazując dane zawarte w upoważnieniu, o którym mowa w ust. 1, oraz dane wymienione w ust. 6. Komendant Główny Policji niezwłocznie zawiadamia właściwe władze państwa, które wydało cudzoziemcowi upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, oraz państwa, przez którego terytorium odbywać się będzie przewóz broni, a w przypadku gdy takie władze nie zostały wskazane - konsulów tych państw, o nabyciu broni przez cudzoziemca i zamiarze jej wywozu, przekazując informacje w tym zakresie.
11. Komendant Główny Policji prowadzi rejestr zawierający:
 - 1) dane osobowe cudzoziemców, o których mowa w art. 39 ust. 1, art. 40, art. 42 ust. 1 i 2 i art. 43 ust. 1, obejmujące:
 - a) nazwisko i imię,
 - b) miejsce i datę urodzenia,
 - c) adres miejsca stałego pobytu,
 - d) obywatelstwo,
 - 2) informacje urzędowe o terminowych pozwoleniach na broń, zaświadczeniach, zatrzymaniu broni i złożeniu jej do depozytu oraz inne informacje o przewozie przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przywozie z zagranicy i wywozie za granicę broni palnej przez cudzoziemców, wraz z danymi wymienionymi w ust. 6,
 - 3) rodzaj i numer dokumentu uprawniającego do przekroczenia granicy- rejestr ten może być prowadzony łącznie z rejestrem, o którym mowa w art. 27 ust. 2.
12. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, tryb przekazywania przez Komendanta Głównego Policji właściwym władzom państw członkowskich Unii Europejskiej informacji, o których mowa w ust. 10, w taki sposób, aby przekazywanie tych informacji odbywało się nie później niż w chwili przewozu broni przez granicę Rzeczypospolitej Polskiej.

< Art. 43a.

- 1. Komendant wojewódzki Policji odmawia poświadczenia uprzedniej zgody przewozowej i zgody przewozowej, jeżeli zachodzą okoliczności uzasadniające cofnięcie pozwolenia na broń.**

2. Organem odwoławczym od decyzji komendanta wojewódzkiego Policji jest Komendant Główny Policji.
3. W zakresie nieuregulowanym niniejszą ustawą do przemieszczania broni między obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 5a ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, z wyłączeniem art. 35e, art. 35g, art. 35h, art. 35i ust. 2, art. 35j, art. 35l oraz art. 35m.>

USTAWA z dnia 9 września 2000 r. O PODATKU OD CZYNNOŚCI
CYWILNOPRAWNYCH (Dz. U. z 2007 r. Nr 68, poz. 450)

USTAWA
z dnia 9 września 2000 r.
o podatku od czynności cywilnoprawnych <¹⁾>

<¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Rady 2006/98/WE z dnia 20 listopada 2006 r. dostosowującej niektóre dyrektywy w dziedzinie opodatkowania, w związku z przystąpieniem Bułgarii i Rumunii (Dz.Urz.UE L 363 z 20.12.2006 r., str. 129).>

USTAWA z dnia 9 listopada 2000 r. O BEZPIECZEŃSTWIE MORSKIM (Dz. U. z 2006 r. Nr 99, poz. 693)

Art. 5.

Ilekróć w ustawie jest mowa o:

- 1) statku - należy przez to rozumieć urządzenie pływające używane w środowisku morskim, w tym również: wodoloty, poduszkowce, statki podwodne i platformy wiertnicze, chyba że powołane w ustawie umowy międzynarodowe stanowią inaczej;
<1a) **promie pasażerskim typu ro-ro – należy przez to rozumieć statek pasażerski posiadający urządzenia umożliwiające wjazd i wyjazd z niego pojazdów drogowych lub kolejowych;**>
- 2) państwie trzecim - należy przez to rozumieć państwo niebędące członkiem Unii Europejskiej.

Art. 7.

1. W celu zapewnienia spełniania przez statek wymagań, o których mowa w art. 6, statek podlega inspekcjom przeprowadzanym przez organy inspekcyjne w zakresie, terminach i trybie określonych w ustawie, ratyfikowanych umowach międzynarodowych oraz przepisach ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1502, z późn. zm.).
 2. Organami inspekcyjnymi, o których mowa w ust. 1, są dyrektorzy urzędów morskich, a za granicą również konsulowie, z zastrzeżeniem ust. 5 i ust. 6.
 3. (uchylony).
 4. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej może powierzyć, w drodze rozporządzenia, niektóre zadania organu inspekcyjnego w stosunku do statków sportowych o długości kadłuba do 24 m polskiemu związkowi sportowemu, o którym mowa w art. 7 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym (Dz. U. Nr 155, poz. 1298 oraz z 2006 r. Nr 64, poz. 448), kierując się względami uproszczenia procedur i specjalistycznym charakterem zadań realizowanych przez polskie związki sportowe.
 5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych może określić, w drodze rozporządzenia, organy inspekcyjne dla jednostek pływających Straży Granicznej i Policji, rodzaje przeglądów i inspekcji oraz tryb ich dokonywania, a także rodzaje i wzory dokumentów bezpieczeństwa jednostek pływających, uwzględniając specyficzny charakter zadań wykonywanych przez te jednostki pływające.
 6. Minister Obrony Narodowej może określić, w drodze rozporządzenia, organy inspekcyjne, o których mowa w ust. 2 i ust. 5, dla jednostek pływających Marynarki Wojennej oraz rodzaje przeglądów i inspekcji, a także tryb ich dokonywania, biorąc pod uwagę specyfikę i charakter zadań realizowanych przez te jednostki.
- [7. *Organy, o których mowa w ust. 2, ust. 5 i ust. 6, mogą upoważnić każdorazowo do wykonywania określonych czynności inspekcyjnych wyznaczone w tym celu osoby lub instytucje klasyfikacyjne.*]
- <7. Organy, o których mowa w ust. 2 oraz określone na podstawie ust. 5 i 6, mogą powierzyć dokonanie określonych przeglądów lub czynności inspekcyjnych wyznaczonym w tym celu osobom lub uznanej przez Komisję Europejską instytucji klasyfikacyjnej.>**

Art. 12.

1. Jeżeli organ inspekcyjny poweźmie uzasadnione podejrzenie, że statek nie odpowiada wymogom bezpieczeństwa, może w każdym czasie zatrzymać statek w porcie lub zabronić mu wyjścia z portu i niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu 24 godzin, przeprowadzić jego inspekcję.
2. W razie stwierdzenia w wyniku inspekcji, o której mowa w ust. 1, że stan statku lub sposób jego załadowania czynią go niezdatnym do żeglugi morskiej, organ inspekcyjny zabrania użycia statku.
3. W razie stwierdzenia, że stan statku nie czyni go niezdatnym do żeglugi, lecz nie pozwala na użycie go do żeglugi w sposób zamierzony przez armatora, organ inspekcyjny zabrania użycia statku w sposób zamierzony, wskazując jednocześnie uchybienia, które należy usunąć, aby statek mógł być w ten sposób użyty.
4. W razie odmowy usunięcia uchybień, o których mowa w ust. 3, organ inspekcyjny może zakazać statkowi opuszczania portu, bazy przeładunkowej lub morza terytorialnego albo zabronić mu wejścia do portu lub bazy przeładunkowej.

5. W przypadkach, o których mowa w ust. 1-4, w stosunku do statku o przynależności do państwa-strony jednej z umów międzynarodowych, o których mowa w art. 6, stosuje się postanowienia tej umowy.
 6. W razie negatywnego wyniku inspekcji statku o obcej przynależności skutkującej decyzją o jego zatrzymaniu, organ inspekcyjny niezwłocznie powiadamia o tym na piśmie administrację państwa przynależności statku albo konsula bądź najbliższe przedstawicielstwo dyplomatyczne tego państwa, a także Międzynarodową Organizację Morską (IMO) oraz organy inspekcyjne państw-stron Memorandum Paryskiego podpisanego w dniu 26 stycznia 1982 r.
- [7. *Kapitanowi statku przysługuje prawo do odwołania od decyzji o zatrzymaniu, o której mowa w ust. 6, o czym musi zostać poinformowany przez organ wydający decyzję.]*
- <7. Kapitanowi statku przysługuje prawo do wniesienia odwołania od decyzji, o których mowa w ust. 3 i 6, o czym powinien zostać poinformowany przez organ wydający decyzję.>**
8. Zatrzymanie statku w wykonaniu uprawnień wynikających z ust. 1-6 nie uzasadnia jakichkolwiek roszczeń do organu inspekcyjnego.

Art. 27a.

1. Kapitan statku znajdującego się w polskich obszarach morskich informuje brzegowe stacje radiowe o:
 - 1) wszystkich przypadkach mających wpływ na bezpieczeństwo statku, takich jak kolizje, wejście na mieliznę, uszkodzenia lub wadliwe działanie urządzeń statku, zalanie lub przesunięcie ładunku, uszkodzenia kadłuba lub elementów konstrukcyjnych statku;
 - 2) wszystkich przypadkach, które zagrażają bezpieczeństwu morskemu, takich jak uszkodzenia urządzeń, które mogą wpłynąć na zdolności manewrowe lub zdatność do żeglugi statku, w tym wpływające na system napędowy, urządzenia sterowe, system wytwarzania prądu, wyposażenie nawigacyjne lub środki łączności.
2. Informacja, o której mowa w ust. 1, powinna zawierać:
 - 1) identyfikację statku;
 - 2) jego pozycję;
 - 3) port wyjścia;
 - 4) port przeznaczenia;
 - 5) adres, pod którym dostępna jest informacja o towarach niebezpiecznych lub zanieczyszczających jeżeli są przewożone na statku;
 - 6) ilość osób na pokładzie;
 - 7) szczegóły zdarzenia oraz inne informacje niezbędne do prowadzenia akcji ratowniczych, zgodnie z wymaganiami ustanowionymi przez Międzynarodową Organizację Morską (Rezolucja IMO Nr A.851(20)).
3. W przypadku gdy statek może stanowić zagrożenie dla bezpieczeństwa żeglugi, życia lub środowiska morskiego, Morskie Ratownicze Centrum Koordynacyjne powiadamia odpowiednie zagraniczne ratownicze ośrodki koordynacyjne o potencjalnym zagrożeniu, a dyrektor urzędu morskiego dokonuje inspekcji statku lub sprawdza informacje o tym statku. O podjętych działaniach dyrektor urzędu morskiego informuje państwo bandery, którą statek podnosi oraz państwo, do którego statek się udaje.
4. Jeżeli w przypadkach, o których mowa w ust. 1, kapitan statku lub brzegowa stacja radiowa nie może skontaktować się z armatorem statku, dyrektor urzędu morskiego jest obowiązany powiadomić o zaistniałej sytuacji organ państwa, które wydało certyfikat zgodności lub certyfikat zarządzania bezpieczeństwem. W przypadku statku o polskiej przynależności dyrektor urzędu morskiego może cofnąć te dokumenty.

<5. Kapitan statku, do którego mają zastosowanie przepisy w zakresie zarządzania bezpieczną eksploatacją wynikające z Konwencji SOLAS oraz Międzynarodowego Kodeksu zarządzania bezpieczną eksploatacją statków i zapobieganiem zanieczyszczeniu (Kodeks ISM), określonego w rozdziale IX Konwencji SOLAS, zgodnie z tym Kodeksem, o każdym przypadku, o którym mowa w ust. 1, powiadamia armatora, który po uzyskaniu takiej informacji jest obowiązany skontaktować się z właściwą stacją brzegową i, jeżeli jest to konieczne, pozostać do jej dyspozycji.>

Art. 29.

1. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki bezpiecznego uprawiania żeglugi, uwzględniając postanowienia rozdziału V Konwencji SOLAS.
2. Minister Obrony Narodowej może, w drodze rozporządzenia, poddać jednostki pływające Marynarki Wojennej wszystkim lub niektórym postanowieniom rozdziału V Konwencji SOLAS, kierując się względami bezpiecznego uprawiania żeglugi oraz charakterem wykonywanych zadań przez te jednostki.
3. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej określi, w drodze rozporządzenia, sposób oznakowania nawigacyjnego polskich obszarów morskich, z uwzględnieniem obowiązujących systemów tego oznakowania.

<4. Dyrektor właściwego urzędu morskiego określi, w drodze zarządzenia, oraz zamieści także na stronie internetowej urzędu wykazy obszarów pasażerskiej żeglugi krajowej, mając na względzie klasy statków pasażerskich, wyznaczając strefy całorocznej eksploatacji oraz, gdy jest to uzasadnione, strefy czasowo ograniczonej eksploatacji statków w pasażerskiej żegludze krajowej.

5. Dyrektor właściwego urzędu morskiego określi, w drodze zarządzenia, oraz zamieści także na stronie internetowej urzędu wykazy obszarów morza, po których pływają promy pasażerskie typu ro-ro uprawiające regularną międzynarodową żeglugę pasażerską do lub z portów Rzeczypospolitej Polskiej, określając dane dotyczące znaczącej wysokości fali na tych obszarach.
6. Pasażerska żegluga krajowa oznacza żeglugę na wodach morskich uprawianą przez statki pasażerskie między portami morskimi Rzeczypospolitej Polskiej.
7. Regularna międzynarodowa żegluga pasażerska oznacza żeglugę statkiem pasażerskim inną niż określona w ust. 6.
8. Obszary, o których mowa w ust. 5, ustala się z państwami członkowskimi Unii Europejskiej lub państwami członkowskimi Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronami umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, a gdy jest to uzasadnione i możliwe, z pozostałymi państwami znajdującymi się na obu końcach regularnego połączenia promowego.
9. O wejściu w życie zarządzeń, o których mowa w ust. 4 i 5, a także o ich zmianach, minister właściwy do spraw gospodarki morskiej powiadamia Komisję Europejską.>

Art. 29b.

<1.>Jeżeli w przypadku szczególnie złej pogody lub stanu morza istnieje poważne zagrożenie zanieczyszczenia obszarów morskich, bądź zagrożone jest bezpieczeństwo życia

ludzkiego, dyrektor właściwego urzędu morskiego, po uzyskaniu informacji właściwych służb meteorologicznych:

- 1) powiadamia, jeśli jest to możliwe, kapitana statku znajdującego się w danym rejonie portu oraz zamierzającego wejść lub wyjść z tego portu o stanie morza i warunkach pogodowych;
- 2) nie naruszając obowiązku niesienia pomocy statkom w niebezpieczeństwie oraz zgodnie z planem, o którym mowa w art. 29a, może podjąć inne środki, łącznie z zaleceniem bądź zakazem wejścia do lub wyjścia z portu, do czasu gdy zostanie ustalone, że nie istnieje już ryzyko dla życia ludzkiego lub zagrożenie zanieczyszczenia środowiska;
- 3) może podjąć niezbędne środki w celu ograniczenia bunkrowania statków lub wprowadzić zakaz bunkrowania na wodach terytorialnych.

<2. Kapitan statku powiadamia armatora o środkach podjętych na podstawie ust. 1.

3. W przypadku podjęcia przez kapitana statku działań niezgodnych z zaleceniami lub decyzjami dyrektora urzędu morskiego, o których mowa w ust. 1, kapitan powiadamia dyrektora urzędu morskiego o powodach swojego działania.>

Art. 51.

Armator, który narusza przepisy w zakresie:

- 1) obowiązków określonych w art. 8 ust. 1,
- 2) obsady statku załogą o właściwych kwalifikacjach i wymaganym składzie,
- 3) przewożenia statkiem ziarna luzem i ładunków masowych,
- 4) przewożenia statkiem towarów niebezpiecznych,
- 5) przewożenia statkiem kontenerów,
- 6) przewożenia statkiem przedmiotów o ciężarze tysiąca kilogramów i więcej,

<7) wymogów bezpieczeństwa dla statków pasażerskich i pasażerów w pasażerskiej żegludze krajowej, określonych w przepisach o szczegółowych warunkach uprawiania żeglugi,

8) spełniania przez prom pasażerski typu ro-ro szczególnych wymogów stateczności, określonych w przepisach o szczegółowych warunkach bezpiecznego uprawiania żeglugi,>

podlega karze pieniężnej o równowartości do 1.000.000 jednostek obliczeniowych, zwanych Specjalnym Prawem Ciągnięcia (SDR), określanych przez Międzynarodowy Fundusz Walutowy.

Art. 53.

Kapitan, który:

- 1) nie dopełnia ciężącego na nim obowiązku zgłoszenia statku do inspekcji,
- 2) narusza przepisy, o których mowa w art. 26, art. 27 i art. 31 ust. 2,
- 3) wyprowadza statek z portu wbrew zakazowi organu inspekcyjnego,
- 4) nie stosuje się do nakazu opuszczenia portu, bazy przeładunkowej lub morza terytorialnego albo zakazu wejścia do portu lub bazy przeładunkowej bądź też w inny sposób narusza ustalony porządek portowo-żeglugowy,
- 5) nie zapewnia wymagań bezpieczeństwa statku określonych przepisami, o których mowa w art. 6 i art. 18 ust. 1,

<6) narusza przepisy dotyczące wymogów bezpieczeństwa dla statków pasażerskich i pasażerów w pasażerskiej żegludze krajowej, określonych w przepisach o szczegółowych warunkach uprawiania żeglugi,

7) **narusza przepisy dotyczące szczególnych wymogów stateczności promów pasażerskich typu ro-ro określone w przepisach o szczegółowych warunkach bezpiecznego uprawiania żeglugi,**>
podlega karze pieniężnej, o której mowa w art. 52.

USTAWA z dnia 21 grudnia 2000 r. O ŻEGLUDZE ŚRÓDLĄDOWEJ (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 857)

Art. 15.

1. Żeglugę na polskich śródlądowych drogach wodnych może uprawiać statek polski oraz statek obcy na warunkach i w zakresie określonych w umowach międzynarodowych, zawartych przez Rzeczpospolitą Polską z państwem przynależności statku, z zastrzeżeniem ust. 2.
2. W wypadku braku umowy międzynarodowej statek obcy może uprawiać żeglugę na polskich śródlądowych drogach wodnych po uzyskaniu pozwolenia:
 - 1) ministra właściwego do spraw transportu - w razie prowadzenia regularnej żeglugi między polskimi portami lub między portem polskim a portem obcym;
 - 2) dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej właściwego terytorialnie dla miejsca przekroczenia granicy Państwa - w pozostałych wypadkach.
3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do statku używanego wyłącznie do uprawiania sportu lub rekreacji, bez względu na jego przynależność państwową.
- <3a. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do statku, którego państwem przynależności jest Konfederacja Szwajcarska.>**
4. Pozwolenie wydaje się na podstawie:
 - 1) wyników inspekcji statku dokonanej przez organ, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, potwierdzającej, że wymiary statku odpowiadają warunkom drogi wodnej, a jego wyposażenie jest zgodne z polskimi przepisami;
 - 2) technicznej oceny statku wydanej przez polską instytucję klasyfikacyjną, uznaną przez ministra właściwego do spraw transportu, zwaną dalej "polską instytucją klasyfikacyjną".
5. Pozwolenie może być wydane na jedną podróż lub na czas określony, nie dłuższy jednak niż okres ważności dokumentu zdolności żeglugowej statku. Wydane pozwolenie może zastrzegać obowiązek korzystania z usług pilota, jeżeli kierownik statku nie posiada polskiego dokumentu kwalifikacyjnego lub dokumentu uznanego na podstawie art. 35 ust. 5.
6. Organ wydający pozwolenie odmawia, w drodze decyzji administracyjnej, wydania pozwolenia, jeżeli wymiary statku nie odpowiadają warunkom drogi wodnej lub gdy statek nie odpowiada wymogom co do wyposażenia, bezpieczeństwa żeglugi lub warunkom ochrony środowiska określonym w art. 27.
7. Za wydanie pozwolenia pobiera się opłatę w wysokości określonej w załączniku do ustawy.
8. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzory i tryb wydawania pozwoleń, w zależności od tego, czy pozwolenia dotyczą regularnej żeglugi między polskimi portami lub między portem polskim a portem obcym, czy pozostałych wypadków uprawiania żeglugi, a także uwzględniając zakres inspekcji i technicznej oceny wynikającej z wielkości i przeznaczenia statku.

Art. 17.

1. Działalność przewoźnika w transporcie krajowym lub międzynarodowym w zakresie zarobkowego przewozu ładunków statkami żeglugi śródlądowej może podejmować przedsiębiorca, który odpowiada wymogowi zdolności zawodowej potwierdzonemu odpowiednim zaświadczeniem albo zatrudnia co najmniej jedną osobę mającą takie zaświadczenie.
2. Wymóg zdolności zawodowej polega na posiadaniu podstawowej wiedzy z dziedziny prawa cywilnego, handlowego, finansowego, pracy, podatkowego, ubezpieczeń oraz znajomości procedur celnych i granicznych, a także znajomości wymagań bezpieczeństwa żeglugi, standardów technicznych statków i technicznych aspektów działalności przewoźnika, standardów zachowania w warunkach środowiska wodnego oraz umów międzynarodowych regulujących ceny i warunki transportu.
3. Wymóg zdolności zawodowej nie dotyczy przedsiębiorcy wykonującego przewóz ładunków:
 - 1) na potrzeby własne;
 - 2) statkami o ładowności nieprzekraczającej 200 t;
 - 3) promami;
 - 4) na wodach śródlądowych innych niż określone w art. 1 ust. 1.
4. Uznaje się, że zdolność zawodową ma osoba, która spełnia co najmniej jeden z następujących warunków:
 - 1) ukończyła szkołę wyższą o specjalizacji transportowej;
 - 2) ukończyła szkołę średnią o kierunku żegluga śródlądowa;
 - 3) posiada kwalifikacje zawodowe uprawniające do zajmowania stanowiska kierownika statku o ładowności przekraczającej 200 t;
 - 4) odbyła kurs, którego program uwzględnia tematykę wymienioną w ust. 2;
 - 5) przez 2 lata prowadziła działalność przewozową w żegludze śródlądowej albo była zatrudniona u przedsiębiorcy przy prowadzeniu działalności transportowej.
5. Zaświadczenie o spełnieniu wymogu zdolności zawodowej wydaje, na pisemny wniosek zainteresowanej osoby, dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej. Do wniosku należy dołączyć dokumenty potwierdzające spełnienie co najmniej jednego z warunków określonych w ust. 4.

<5a. Zdolność zawodową traci osoba, która została pozbawiona kwalifikacji zawodowych, o których mowa w ust. 4 pkt 3.

5b. Zaświadczenie o utracie zdolności zawodowej wydaje, na wniosek osoby zainteresowanej, dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej.>

[6. Za wydanie zaświadczenia pobiera się opłatę w wysokości określonej w załączniku do ustawy.]

<6. Za wydanie zaświadczenia, o którym mowa w ust. 5 i 5b, pobiera się opłatę w wysokości określonej w załączniku do ustawy.>

7. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia, o którym mowa w ust. 5, w zależności od tego, czy zaświadczenie dotyczy transportu krajowego, czy międzynarodowego.

[8. Uznaje się zaświadczenia o spełnieniu wymogu zdolności zawodowej wydane zgodnie z przepisami obowiązującymi we Wspólnotach Europejskich w sprawie dostępu do wykonywania zawodu przewoźnika towarów w żegludze śródlądowej w transporcie krajowym i międzynarodowym oraz wzajemnego uznawania dyplomów, zaświadczeń i innych dowodów kwalifikacji formalnych.]

<8. Uznaje się zaświadczenia o spełnieniu wymogu zdolności zawodowej wydane zgodnie z przepisami, obowiązującymi w państwach członkowskich Unii Europejskiej lub państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronach umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w sprawie dostępu do wykonywania zawodu przewoźnika towarów w żegludze śródlądowej w transporcie krajowym i międzynarodowym oraz wzajemnego uznawania dyplomów, zaświadczeń i innych dowodów kwalifikacji formalnych.>

9. Minister właściwy do spraw transportu, mając na względzie przepis ust. 8, określi, w drodze rozporządzenia, wykaz państw, w których wydane zaświadczenia o spełnieniu wymogu zdolności zawodowej będą uznawane przez organy administracji żeglugi śródlądowej.

< Art. 17a.

W przypadku gdy przedsiębiorca przestał spełniać wymogi, o których mowa w art. 17 ust. 1, może on prowadzić działalność do dnia spełnienia wymogu zdolności zawodowej, określonego przez dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej.>

Art. 18.

1. Statek polski podlega obowiązkowi wpisu do rejestru administracyjnego polskich statków żeglugi śródlądowej, zwanego dalej "rejestrem", z zastrzeżeniem ust. 2-5.
2. Statek polski, używany wyłącznie do uprawiania sportu lub rekreacji, o długości kadłuba powyżej 5 m lub o napędzie mechanicznym o mocy silników większej niż 5 kW podlega obowiązkowi wpisu do rejestru statków używanych wyłącznie do celów sportowych lub rekreacyjnych.
3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do statku używanego do połowu ryb bez napędu mechanicznego o iloczynie długości i szerokości nieprzekraczającym 20 m² lub o napędzie mechanicznym o mocy do 20 kW. Sprawy rejestracji tych statków regulują odrębne przepisy.
4. Do rejestru, o którym mowa w ust. 1, może być czasowo wpisany statek niebędący statkiem polskim, jeżeli osoby wymienione w art. 5 ust. 3 pkt 2 i 3 przedstawią dokument stwierdzający prawo dysponowania statkiem oraz pisemną zgodę właściwych organów państwa stałej rejestracji statku na czasowy wpis do polskiego rejestru.
5. Do rejestru, o którym mowa w ust. 1 i 2, może być wpisany statek stanowiący własność osoby lub osób fizycznych mających obywatelstwo jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej innego niż Rzeczpospolita Polska, lub osoby prawnej mającej siedzibę w jednym z państw członkowskich Unii Europejskiej innym niż Rzeczpospolita Polska po przedstawieniu dokumentu stwierdzającego prawo własności do statku oraz innych dokumentów, o których mowa w ust. 4.

[6. Przepis ust. 5 stosuje się odpowiednio do osób, które mają obywatelstwo albo siedzibę w jednym z państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub w Szwajcarii.]

<6. Przepis ust. 5 stosuje się odpowiednio do osób, które mają obywatelstwo albo siedzibę w jednym z państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub w Konfederacji Szwajcarskiej.>

Art. 29.

1. Statek może być dopuszczony do żeglugi po uzyskaniu świadectwa zdolności żeglugowej stwierdzającego, że statek odpowiada wymaganiom określonym w art. 27 pkt 1-4. W

- świadczenie tym określa się również skład i kwalifikacje załogi niezbędne do bezpiecznej żeglugi.
2. Dla statku używanego do przewozu ładunków o nośności 15 t i większej, do przewozu więcej niż 12 osób oraz dla statku przeznaczonego do holowania lub pchania - wydaje się świadectwo zdolności żeglugowej odpowiadające wymaganiom przepisów obowiązujących we Wspólnotach Europejskich.
 3. Dla statku niewymienionego w ust. 2 wydaje się uproszczone świadectwo zdolności żeglugowej.
 4. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do statku:
 - 1) używanego wyłącznie do uprawiania sportu lub rekreacji bez napędu mechanicznego lub o napędzie mechanicznym o mocy silników mniejszej niż 75 kW;
 - 2) innego niż wymieniony w pkt 1 bez napędu mechanicznego o iloczynie długości i szerokości nieprzekraczającym 20 m² lub o napędzie mechanicznym o mocy silników do 20 kW albo o iloczynie długości i szerokości nieprzekraczającym 20 m²;
 - 3) spełniającego wymagania określone w Konwencji o żegludze na Renie.
 5. Świadectwo zdolności żeglugowej wydaje dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej właściwy dla portu macierzystego statku na wniosek armatora. Świadectwo to wydaje się na czas oznaczony w zależności od rodzaju statku, nie dłuższy jednak niż 5 lat - w wypadku statku o napędzie mechanicznym, i 10 lat - w wypadku statku bez napędu mechanicznego.
- [6. *Uznaje się świadectwa zdolności żeglugowej obcych statków wydane zgodnie z obowiązującymi we Wspólnotach Europejskich przepisami o wzajemnym uznawaniu świadectw zdolności żeglugowej w żegludze śródlądowej.*]
- <6. Uznaje się świadectwa zdolności żeglugowej obcych statków wydane zgodnie z obowiązującymi w państwach członkowskich Unii Europejskiej lub państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronach umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, przepisami o wzajemnym uznawaniu świadectw zdolności żeglugowej w żegludze śródlądowej.>**
7. Minister właściwy do spraw transportu, mając na względzie przepis ust. 6, określi, w drodze rozporządzenia, wykaz państw, w których wydane świadectwa zdolności żeglugowej będą uznawane przez organy administracji żeglugi śródlądowej.

Art. 35.

1. Statek musi mieć załogę w składzie i o kwalifikacjach zapewniających bezpieczeństwo żeglugi.
 2. Potwierdzeniem posiadania kwalifikacji jest:
 - 1) patent żeglarski uprawniający do kierowania statkiem;
 - 2) patent mechanika statkowego uprawniający do obsługi maszyn napędowych;
 - 3) świadectwo uprawniające do zajmowania innych stanowisk na statku.
 3. Patent żeglarski może zawierać ograniczenia co do rodzaju statków i dróg wodnych, a patent mechanika statkowego - co do rodzaju statku.
 4. Patent lub świadectwo wydaje dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej.
- [5. *Uznaje się dokumenty kwalifikacyjne kierowników obcych statków wydane zgodnie z:*
- 1) *przepisami obowiązującymi we Wspólnotach Europejskich w sprawie uzyskiwania krajowych patentów kapitanów statków do przewozu towarów i pasażerów śródlądowymi drogami wodnymi;*
 - 2) *Konwencją o żegludze na Renie.*]

<5. Uznaje się dokumenty kwalifikacyjne kierowników obcych statków wydane zgodnie z:

- 1) przepisami, obowiązującymi w państwach członkowskich Unii Europejskiej lub państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronach umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w sprawie uzyskiwania krajowych patentów kapitanów statków do przewozu towarów i pasażerów śródlądowymi drogami wodnymi;
 - 2) **Konwencją o żegludze na Renie.**>
6. Minister właściwy do spraw transportu, mając na względzie przepis ust. 5, określi, w drodze rozporządzenia, wykaz państw, w których wydane dokumenty kwalifikacyjne kierowników statków będą uznawane przez organy administracji żeglugi śródlądowej.
 7. Przepisów ust. 1-6 dotyczących kwalifikacji załóg nie stosuje się do załogi statku używanego wyłącznie do uprawiania sportu lub rekreacji.

Art. 41e.

1. Dyrektor, właściwego terytorialnie urzędu żeglugi śródlądowej, na wniosek osoby zainteresowanej, wydaje świadectwo doradcy na okres 5 lat.
 2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się:
 - 1) kopię dokumentu potwierdzającego ukończenie 21 lat;
 - 2) kopię dokumentu potwierdzającego wymagane wykształcenie;
 - 3) zaświadczenie z Krajowego Rejestru Karnego o niekaralności za przestępstwo popełnione umyślnie, wystawione nie wcześniej niż 6 miesięcy przed dniem złożenia wniosku;
 - 4) zaświadczenie o ukończeniu kursu początkowego;
 - 5) zaświadczenie o złożeniu egzaminu z wynikiem pozytywnym.
- [3. Świadectwa doradców do spraw bezpieczeństwa przewozu materiałów niebezpiecznych wydane przez właściwe władze innych państw członkowskich Unii Europejskiej są uznawane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.]
- <3. Świadectwa doradców do spraw bezpieczeństwa przewozu materiałów niebezpiecznych wydane przez właściwe władze innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym są uznawane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.>**

[Art. 41h.

Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej prowadzi ewidencję doradców, zawierającą następujące dane:

- 1) imię i nazwisko;
- 2) adres i miejsce zamieszkania;
- 3) datę wydania i numer świadectwa doradcy;
- 4) datę przedłużenia świadectwa doradcy;
- 5) datę cofnięcia świadectwa doradcy.]

< Art. 41h.

1. Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej prowadzi ewidencję doradców, zawierającą następujące dane:
 - 1) imię i nazwisko;
 - 2) adres i miejsce zamieszkania;
 - 3) datę wydania i numer świadectwa doradcy;
-

4) datę przedłużenia świadectwa doradcy;

5) datę cofnięcia świadectwa doradcy.

2. Na żądanie dyrektora urzędu, każdy przewoźnik, o którym mowa w art. 17, przekazuje dane, o których mowa w ust. 1.>

Załącznik

Wysokości opłat

I Uprawianie żeglugi obcymi statkami

1 Za pozwolenie na uprawianie żeglugi obcym statkiem po polskich śródlądowych drogach wodnych:

1) na jedną podróż 100 zł

2) na określony czas lub wielokrotne podróże 200 zł

2 Za wtórnik pozwolenia 20 zł

II Spełnienie wymogu zdolności zawodowej

1 Za zaświadczenie o spełnieniu wymogu zdolności zawodowej 30 zł

< **Za zaświadczenie o utracie zdolności zawodowej 30 zł.>**

2 Za wtórnik zaświadczenia 15 zł

część III-IX pominięto

USTAWA z dnia 21 grudnia 2000 r. O JAKOŚCI HANDLOWEJ ARTYKUŁÓW ROLNO-SPOŻYWCZYCH (Dz. U. z 2005 r. Nr 187, poz. 1577 oraz z 2006 r. Nr 170, poz. 1217, Nr 171, poz. 1225 i Nr 208, poz. 1541)

USTAWA

z dnia 21 grudnia 2000 r.

o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych¹⁾

[¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw Wspólnot Europejskich:

1) dyrektywy 89/396/EWG z dnia 14 czerwca 1989 r. w sprawie wskazówek lub oznakowań identyfikacyjnych partii towaru, do których należy dany środek spożywczy (Dz. Urz. WE L 186 z 30.06.1989),

2) dyrektywy 89/397/EWG z dnia 14 czerwca 1989 r. w sprawie urzędowej kontroli środków spożywczych (Dz. Urz. WE L 186 z 30.06.1989),

3) dyrektywy 91/238/EWG z dnia 22 kwietnia 1991 r. zmieniającej dyrektywę 89/396/EWG w sprawie wskazówek lub oznakowań identyfikacyjnych towaru do którego należy dany środek spożywczy (Dz. Urz. WE L 107 z 27.04.1991),

Objaśnienie oznaczeń: [] kursywa – tekst usunięty przez Sejm

<> druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

4) dyrektywy 92/11/EWG z dnia 3 marca 1992 r. zmieniającej dyrektywę 89/396/EWG w sprawie wskazówek lub oznakowań identyfikacyjnych partii towaru do której należy dany środek spożywczy (Dz. Urz. WE L 65 z 11.03.1992),

5) dyrektywy 2000/13/WE z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych (Dz. Urz. WE L 109 z 06.05.2000, z późn. zm.).

Dane dotyczące ogłoszenia aktów prawa Unii Europejskiej, zamieszczone w niniejszej ustawie - z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej - dotyczą ogłoszenia tych aktów w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej - wydanie specjalne.]

<¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw Wspólnot Europejskich:

1) dyrektywy Rady 89/396/EWG z dnia 14 czerwca 1989 r. w sprawie wskazówek lub oznakowań identyfikacyjnych partii towaru, do której należy dany środek spożywczy (Dz.Urz. WE L 186 z 30.06.1989, str. 21, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 10, str. 1, z późn. zm.),

2) dyrektywy Rady 91/238/EWG z dnia 22 kwietnia 1991 r. zmieniającej dyrektywę 89/396/EWG w sprawie wskazówek lub oznakowań identyfikacyjnych partii towaru, do której należy dany środek spożywczy (Dz.Urz. WE L 107 z 27.04.1991, str. 50; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 10, str. 275),

3) dyrektywy Rady 92/11/EWG z dnia 3 marca 1992 r. zmieniającej dyrektywę 89/396/EWG w sprawie wskazówek lub oznakowań identyfikacyjnych partii towaru, do której należy dany środek spożywczy (Dz.Urz. WE L 65 z 11.03.1992, str. 32; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 11, str. 81),

4) dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych (Dz.Urz. WE L 109 z 6.05.2000, str. 29, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 5, str. 75, z późn. zm.)>

Art. 15a.

[1. Wprowadzane do obrotu tusze wieprzowe oraz tusze wołowe poddaje się klasyfikacji niezwłocznie po uboju i oznacza się znakiem klasy jakości handlowej ustalonej dla danej tuszy.

2. Wprowadzane do obrotu tusze innych zwierząt mogą być klasyfikowane i oznaczane znakiem klasy jakości handlowej.]

<1. Tusze wieprzowe oraz wołowe poddaje się klasyfikacji i oznacza się znakiem klasy jakości handlowej ustalonej dla danej tuszy, zgodnie z warunkami określonymi w przepisach Unii Europejskiej¹¹⁾.

2. Tusze innych zwierząt mogą być klasyfikowane i oznaczane znakiem klasy jakości handlowej.

¹¹⁾ 1) rozporządzenie Rady (EWG) nr 3220/84 z dnia 13 listopada 1984 r. ustanawiające wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wieprzowych (Dz.Urz. WE L 301 z 20.11.1984, str. 1, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 6, str. 126, z późn. zm.),

- 2) rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2967/85 z dnia 24 października 1985 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wieprzowych (Dz.Urz. WE L 285 z 25.10.1985, str. 39, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 6, str. 252, z późn. zm.),
 - 3) rozporządzenie Rady (EWG) nr 1208/81 z dnia 28 kwietnia 1981 r. ustalające wspólnotową skalę klasyfikacji tusz dorosłego bydła (Dz.Urz. WE L 123 z 7.05.1981, str. 3, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 5, str. 20, z późn. zm.),
 - 4) rozporządzenie Komisji (EWG) nr 563/82 z dnia 10 marca 1982 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia (EWG) nr 1208/81 ustanawiającego rynkowe ceny dorosłego bydła na podstawie wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wołowych (Dz.Urz. WE L 67 z 11.03.1982, str. 23, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 5, str. 118, z późn. zm.),
 - 5) rozporządzenie Rady (EWG) nr 1186/90 z dnia 7 maja 1990 r. rozszerzające zakres wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wołowych (Dz.Urz. WE L 119 z 11.05.1990, str. 32; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 10, str. 68),
 - 6) rozporządzenie Komisji (EWG) nr 344/91 z dnia 13 lutego 1991 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1186/90 rozszerzającego zakres wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wołowych (Dz.Urz. WE L 41 z 14.02.1991, str. 15, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 11, str. 125, z późn. zm.),
 - 7) rozporządzenie Komisji (WE) nr 103/2006 z dnia 20 stycznia 2006 r. przyjmujące dodatkowe przepisy dla stosowania wspólnotowej skali klasyfikacji tusz bydła dojrzałego (Dz.Urz. UE L 17 z 21.01.2006, str. 6).>
3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do:
- 1) tusz pochodzących ze świń użytych do rozrodu;
 - [2) *tusz wieprzowych pochodzących z rzeźni, w których:*
 - a) *przeprowadza się ubój nie więcej niż 200 świń tygodniowo średniorocznie lub*
 - b) *dokonyje się uboju i rozbioru świń urodzonych i tuczonych w tuczarniach tych rzeźni;*
 - 3) *tusz wołowych pochodzących z rzeźni, w których:*
 - a) *przeprowadza się ubój nie więcej niż 75 sztuk bydła dorosłego tygodniowo średniorocznie lub*
 - b) *dokonyje się uboju niewielkich ilości zwierząt na podstawie umowy z właścicielem.]*
- <2) **tusz wieprzowych pochodzących z rzeźni, w których poddaje się ubojowi:**
- a) **nie więcej niż 200 świń tygodniowo średniorocznie lub**
 - b) **wyłącznie świnię urodzoną i tuczoną w tuczarniach tych rzeźni oraz dokonuje się rozbioru wszystkich uzyskanych tusz;**
- 3) **tusz wołowych pochodzących z rzeźni, w których poddaje się ubojowi:**
- a) **nie więcej niż 75 sztuk bydła dojrzałego tygodniowo średniorocznie lub**
 - b) **niewielkie ilości zwierząt na podstawie umowy z właścicielem.>**
- <3a. **Za liczbę sztuk poddawanych ubojowi tygodniowo średniorocznie przyjmuje się średnią za ostatni rok kalendarzowy.**
- 3b. **W przypadku gdy średnia liczba sztuk poddawanych ubojowi za ostatni rok kalendarzowy jest niższa od wielkości określonych w ust. 3 pkt 2 lit. a lub pkt 3 lit. a, za liczbę sztuk poddawanych ubojowi tygodniowo średniorocznie przyjmuje się średnią za okres ostatnich dwóch lat poprzedzających rok kalendarzowy, w którym ma być prowadzona klasyfikacja.**
- 3c. **Organ Inspekcji właściwy ze względu na miejsce poddawania zwierząt ubojowi może wystąpić z wnioskiem do podmiotu obowiązującego do prowadzenia klasyfikacji tusz, o których mowa w ust. 1, o przekazanie informacji o planowanych terminach poddawania zwierząt ubojowi we wskazanym w tym**

wniosku okresie. Okres ten nie może być dłuższy niż trzy miesiące. Informacje o planowanych terminach poddawania zwierząt ubojowi przekazuje się w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku.

3d. Podmiot poddający zwierzęta ubojowi składa właściwemu ze względu na miejsce poddawania zwierząt ubojowi organowi Inspekcji kwartalną i roczną informację o liczbie uzyskanych tusz:

- 1) wołowych i wieprzowych;**
- 2) w poszczególnych kategoriach oraz klasach uformowania i otluszczenia – w odniesieniu do tusz bydła dojrzałego, jeżeli poddawał tusze klasyfikacji;**
- 3) w poszczególnych klasach mięsności – w odniesieniu do tusz wieprzowych, jeżeli poddawał tusze klasyfikacji.**

3e. Informację, o której mowa w ust. 3d, składa się w terminie do 10 dnia miesiąca następującego po kwartale lub roku, którego informacja dotyczy.>

[4. Minister właściwy do spraw rynków rolnych, w drodze rozporządzenia:

- 1) określi szczegółowy sposób oznaczania klasy jakości handlowej tusz wieprzowych oraz tusz wołowych,*
- 2) może określić rodzaje tusz innych zwierząt oznaczanych znakiem klasy jakości handlowej oraz sposób ich oznaczania tym znakiem*
 - mając na względzie potrzebę zastosowania do tych czynności odpowiednich urzędzeń, określenia warunków klasyfikacji umożliwiającej jednolitą rejestrację cen rynkowych oraz zapewnienia odpowiedniej zapłaty producentom.]*

<4. Minister właściwy do spraw rynków rolnych, w drodze rozporządzenia:

- 1) określi szczegółowy sposób oznaczania klasy jakości handlowej tusz wieprzowych oraz tusz wołowych,**
- 2) określi wzory formularzy służących do sporządzania informacji, o których mowa w ust. 3d,**
- 3) może określić rodzaje tusz innych zwierząt oznaczanych znakiem klasy jakości handlowej oraz sposób ich oznaczania tym znakiem**
 - mając na względzie potrzebę zastosowania do tych czynności odpowiednich urzędzeń, określenia warunków klasyfikacji umożliwiającej jednolitą rejestrację cen rynkowych oraz zapewnienia odpowiedniej zapłaty producentom.>**

Art. 17.

1. Do zadań Inspekcji należy:

- 1) nadzór nad jakością handlową artykułów rolno-spożywczych, a w szczególności:
 - a) kontrola jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych w produkcji i obrocie, w tym wywożonych za granicę,
 - b) kontrola jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych sprowadzanych z zagranicy, w tym kontrola graniczna tych artykułów,
 - c) dokonywanie oceny i wydawanie świadectw w zakresie jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych,
 - d) powiadamianie podpunktu krajowego punktu kontaktowego w ramach sieci systemu wczesnego ostrzegania o niebezpiecznej żywności i paszach (systemu RASFF) o podjętych decyzjach dotyczących niebezpiecznych artykułów rolno-spożywczych,

- e) kontrola artykułów rolno-spożywczych posiadających zarejestrowane, na podstawie odrębnych przepisów, chronione nazwy pochodzenia, chronione oznaczenia geograficzne albo nazwy specyficznego charakteru oraz współpraca z jednostkami sprawującymi taką kontrolę w innych państwach;
 - 2) kontrola warunków składowania i transportu artykułów rolno-spożywczych; *[3] gromadzenie i przetwarzanie informacji o sytuacji na rynkach rolnych;]*
 - 4) współpraca z właściwymi organami administracji rządowej w województwie, organami innych inspekcji, urzędami celnymi, Policją, jednostkami samorządu terytorialnego oraz państwowymi jednostkami organizacyjnymi realizującymi politykę rolną państwa;
 - 4a) współpraca z jednostkami organizacyjnymi pełniącymi funkcję agencji płatniczych w zakresie realizacji Wspólnej Polityki Rolnej;
 - 5) współpraca z organizacjami międzynarodowymi zajmującymi się jakością handlową artykułów rolno-spożywczych oraz ich obrotem międzynarodowym lub uczestnictwo w pracach tych organizacji;
 - 6) udzielanie informacji i szkolenie w zakresie przepisów i wymagań dotyczących jakości handlowej lub ustalania klas jakości handlowej oraz metod i badań artykułów rolno-spożywczych;
 - 7) współpraca z urzędowymi jednostkami kontrolnymi w innych państwach w zakresie kontroli jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, w tym wymienianie informacji lub próbek artykułów rolno-spożywczych;
 - 8) wykonywanie innych zadań określonych w przepisach odrębnych.
2. Minister właściwy do spraw rynków rolnych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady organizacji Inspekcji, mając na względzie usprawnienie i ujednolicenie funkcjonowania jej organów.
- 2a. Kontrola jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych w produkcji może dotyczyć również sposobu żywienia i warunków chowu zwierząt, jeżeli informacja w tym zakresie została zadeklarowana przy wprowadzaniu artykułu rolno-spożywczego do obrotu.
- 2b. Minister właściwy do spraw rynków rolnych może, w drodze rozporządzenia, określić szczegółowy sposób kontroli jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych oraz wzory dokumentów stwierdzających jakość handlową niektórych artykułów rolno-spożywczych lub ich grup, biorąc pod uwagę konieczność dostosowania sposobu dokonywania kontroli do wymagań związanych ze swobodnym przepływem towarów.
3. Nadzór nad jakością handlową artykułów rolno-spożywczych w obrocie detalicznym sprawuje Inspekcja Handlowa.
4. Minister właściwy do spraw rynków rolnych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wykaz przejść granicznych, na których jest dokonywana kontrola jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych sprowadzanych z zagranicy, mając na względzie zabezpieczenie wprowadzania do obrotu artykułów rolno-spożywczych spełniających wymagania w zakresie jakości handlowej oraz uwzględniając możliwości organizacyjne i techniczne Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych.

Art. 32.

- [1. Badania laboratoryjne związane z kontrolą jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, o której mowa w art. 17, przeprowadzane są:*
- 1) w laboratoriach Inspekcji;*
 - 2) w laboratoriach Inspekcji Handlowej w odniesieniu do obrotu detalicznego.*

2. *Badania laboratoryjne związane z oceną jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, o której mowa w art. 31, są przeprowadzane w laboratoriach Inspekcji albo w innych laboratoriach posiadających akredytację.*]

<1. Badania laboratoryjne związane z kontrolą jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, o której mowa w art. 17, są przeprowadzane w laboratoriach:

1) Głównego Inspektoratu Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych;

2) Inspekcji Handlowej.

2. Badania laboratoryjne związane z oceną jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, o której mowa w art. 31, są przeprowadzane w laboratoriach Głównego Inspektoratu Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych albo w innych laboratoriach posiadających akredytację.>

3. W uzasadnionych przypadkach badania laboratoryjne, o których mowa w ust. 1 i 2, mogą być przeprowadzane na zlecenie właściwego organu Inspekcji przez inne wyspecjalizowane w danym zakresie laboratoria.

<3a. Badania laboratoryjne, o których mowa w ust. 1 pkt 1, są finansowane ze środków Głównego Inspektoratu Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych.>

4. (uchylony).

Art. 36.

1. Rzecznicy z przeprowadzonych czynności sporządzają protokół.

1a. W zakresie ustalania klas jakości tusz zwierząt rzeźnych dopuszcza się sporządzanie protokołów w postaci wydruku komputerowego.

2. Protokół należy przedstawić kierownikowi jednostki, w której wykonywane są czynności.

3. Kierownik jednostki ma prawo wносить do protokołu swoje uwagi. O braku uwag należy uczynić wzmiankę w protokole.

4. Protokół sporządza się co najmniej w 2 egzemplarzach. Jeden egzemplarz protokołu pozostawia się osobie, o której mowa w ust. 2.

[5. Protokół należy przechowywać co najmniej rok od daty jego sporządzenia.]

<5. Protokół przechowuje się co najmniej rok od daty jego sporządzenia, z wyłączeniem protokołu z nadawania klasy tuszom wieprzowym, który przechowuje się przez 4 tygodnie od daty jego sporządzenia.>

Art. 40.

1. Kto:

1) utrudnia organowi Inspekcji przeprowadzanie kontroli jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych albo kontroli składowania lub transportowania tych artykułów,

2) wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej wynikającej z przepisów o jakości handlowej oraz deklarowanej przez producenta lub wprowadzającego do obrotu,

3) stosuje do oceny lub ustalenia klas jakości artykułów rolno-spożywczych urządzenia, które nie uzyskały pozytywnej opinii właściwej jednostki,

4) składowuje lub transportuje artykuły rolno-spożywcze w sposób niezapewniający utrzymania ich właściwej jakości handlowej,

5) nie zgłasza wojewódzkiemu inspektorowi podjęcia lub zaprzestania działalności w zakresie produkcji, składowania, konfekcjonowania lub obrotu artykułami rolno-spożywczymi, określonej w art. 12

- podlega karze grzywny.

2. Kto:

- 1) dostarcza jaja do odbiorców innych niż określani w art. 4 rozporządzenia nr 1907/90/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do jaj (Dz. Urz. WE L 173 z 6.07.1990),
 - 2) miesza jaja kurze z jajami innych gatunków drobiu,
 - 3) nie prowadzi rejestru dostawców jaj albo prowadzi go niezgodnie z przepisami art. 5 ust. 2 rozporządzenia nr 1907/90/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do jaj (Dz. Urz. WE L 173 z 6.07.1990)
- podlega karze grzywny.

3. Kto:

- 1) prowadząc zakład pakowania:
 - a) nie dokonuje klasyfikacji, pakowania i znakowania jaj albo dokonuje tych czynności niezgodnie z przepisami art. 2 rozporządzenia nr 2295/2003/WE z 23 grudnia 2003 r. wprowadzającego szczegółowe zasady wdrożenia rozporządzenia nr 1907/90/EWG w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do jaj (Dz. Urz. WE L 340 z 24.12.2003),
 - b) nie prowadzi lub nie przechowuje oddzielnej ewidencji albo prowadzi lub przechowuje ją niezgodnie z przepisami art. 26 rozporządzenia nr 2295/2003/WE z 23 grudnia 2003 r. wprowadzającego szczegółowe zasady wdrożenia rozporządzenia nr 1907/90/EWG w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do jaj (Dz. Urz. WE L 340 z 24.12.2003),
 - 2) nie znakuje jaj w terminie albo znakuje je niezgodnie z przepisami art. 8 rozporządzenia nr 2295/2003/WE z 23 grudnia 2003 r. wprowadzającego szczegółowe zasady wdrożenia rozporządzenia nr 1907/90/EWG w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do jaj (Dz. Urz. WE L 340 z 24.12.2003),
 - 3) będąc producentem nie prowadzi lub nie przechowuje dokumentacji albo prowadzi lub przechowuje ją niezgodnie z art. 25 rozporządzenia nr 2295/2003/WE z 23 grudnia 2003 r. wprowadzającego szczegółowe zasady wdrożenia rozporządzenia nr 1907/90/EWG w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do jaj (Dz. Urz. WE L 340 z 24.12.2003),
 - 4) prowadząc punkt odbioru lub będąc hurtownikiem nie prowadzi lub nie przechowuje dokumentacji albo prowadzi lub przechowuje ją niezgodnie z art. 27 rozporządzenia nr 2295/2003/WE z 23 grudnia 2003 r. wprowadzającego szczegółowe zasady wdrożenia rozporządzenia nr 1907/90/EWG w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do jaj (Dz. Urz. WE L 340 z 24.12.2003)
- podlega karze grzywny.

[4. Kto:

- 1) prowadząc rzeźnię:
 - a) *nie prowadzi lub nie przechowuje dokumentacji albo prowadzi lub przechowuje ją niezgodnie z przepisami art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 1538/91/EWG z dnia 5 czerwca 1991 r. wprowadzającego szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia nr 1906/90/EWG w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do drobiu (Dz. Urz. WE L 143 z 7.06.1991),*
 - b) *nie prowadzi systematycznej kontroli zawartości wody wchłoniętej albo prowadzi ją niezgodnie z przepisami art. 14a ust. 3 rozporządzenia nr 1538/91/EWG z dnia 5 czerwca 1991 r. wprowadzającego szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia nr 1906/90/EWG w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do drobiu lub nie podejmuje czynności określonych w art. 14a ust. 3 tego rozporządzenia (Dz. Urz. WE L 143 z 7.06.1991),*

- 2) *będąc producentem nie prowadzi lub nie przechowuje dokumentacji albo prowadzi lub przechowuje ją niezgodnie z przepisami art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 1538/91/EWG z dnia 5 czerwca 1991 r. wprowadzającego szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia nr 1906/90/EWG w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do drobiu (Dz. Urz. WE L 143 z 7.06.1991),*
- 3) *będąc producentem pasz lub dostawcą pasz nie prowadzi lub nie przechowuje dokumentacji albo prowadzi lub przechowuje ją niezgodnie z przepisami art. 11 ust. 2a rozporządzenia nr 1538/91/EWG z dnia 5 czerwca 1991 r. wprowadzającego szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia nr 1906/90/EWG w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do drobiu (Dz. Urz. WE L 143 z 7.06.1991),*
- 4) *prowadząc zakład wylęgowy nie prowadzi lub nie przechowuje dokumentacji albo prowadzi lub przechowuje ją niezgodnie z przepisami art. 11 ust. 2b rozporządzenia nr 1538/91/EWG z dnia 5 czerwca 1991 r. wprowadzającego szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia nr 1906/90/EWG w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do drobiu (Dz. Urz. WE L 143 z 7.06.1991),*
- 5) *prowadząc rzeźnię nie wykonuje czynności, o których mowa w art. 14a ust. 2 rozporządzenia nr 1538/91/EWG z dnia 5 czerwca 1991 r. wprowadzającego szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia nr 1906/90/EWG w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do drobiu (Dz. Urz. WE L 143 z 7.06.1991)*
- podlega karze grzywny.]

<4. Kto:

1) prowadząc rzeźnię:

- a) **nie prowadzi lub nie przechowuje dokumentacji albo prowadzi lub przechowuje ją niezgodnie z przepisami art. 11 ust. 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1538/91 z dnia 5 czerwca 1991 r. wprowadzającego szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (EWG) nr 1906/90 w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do drobiu (Dz.Urz. WE L 143 z 7.06.1991, str. 11, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 11, str. 272, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1538/91”,**
 - b) **nie prowadzi systematycznej kontroli zawartości wody wchłoniętej albo prowadzi ją niezgodnie z przepisami art. 14a ust. 3 i art. 14b ust. 3 rozporządzenia nr 1538/91 lub nie podejmuje czynności określonych w art. 14a ust. 3 lub art. 14b ust. 3 tego rozporządzenia,**
- 2) **będąc producentem nie prowadzi lub nie przechowuje dokumentacji albo prowadzi lub przechowuje ją niezgodnie z przepisami art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 1538/91,**
 - 3) **będąc producentem pasz lub dostawcą pasz nie prowadzi lub nie przechowuje dokumentacji albo prowadzi lub przechowuje ją niezgodnie z przepisami art. 11 ust. 2a rozporządzenia nr 1538/91,**
 - 4) **prowadząc zakład wylęgowy nie prowadzi lub nie przechowuje dokumentacji albo prowadzi lub przechowuje ją niezgodnie z przepisami art. 11 ust. 2b rozporządzenia nr 1538/91,**
 - 5) **prowadząc rzeźnię nie wykonuje czynności, o których mowa w art. 14a ust. 2 lub art. 14b ust. 2 rozporządzenia nr 1538/91**

- podlega karze grzywny.>

- 4a. Kto, wbrew obowiązkowi określone w art. 5 rozporządzenia nr 4045/89, nie udostępnia dokumentów lub nie udziela informacji objętych zakresem kontroli
- podlega karze grzywny.

<4b. Kto:

- 1) **proceedzi klasyfikację tusz wieprzowych lub wołowych nie posiadając uprawnień rzeczoznawcy,**
- 2) **wykonuje czynności związane z klasyfikacją lub ustalaniem masy tusz wieprzowych niezgodnie z wymaganiami określonymi w:**
 - a) **art. 2 lub 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3220/84 z dnia 13 listopada 1984 r. ustanawiającego wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wieprzowych (Dz.Urz. WE L 301 z 20.11.1984, str. 1, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 6, str. 126, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 3220/84”, lub**
 - b) **art. 2 lub 3, lub załączniku I do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2967/85 z dnia 24 października 1985 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wieprzowych (Dz.Urz. WE L 285 z 25.10.1985, str. 39, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 6, str. 252, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 2967/85”, lub przepisach wydanych na podstawie art. 2 tego rozporządzenia,**
- 3) **wykonuje czynności związane z klasyfikacją tusz wołowych niezgodnie z wymaganiami określonymi w:**
 - a) **art. 3 lub 4, lub załączniku I i II do rozporządzenia Rady (EWG) nr 1208/81 z dnia 28 kwietnia 1981 r. ustalającego wspólnotową skalę klasyfikacji tusz dorosłego bydła (Dz.Urz. WE L 123 z 7.05.1981, str. 3, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 5, str. 20, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1208/81”, lub**
 - b) **art. 1 lub 2, lub załączniku do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 563/82 z dnia 10 marca 1982 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia (EWG) nr 1208/81 ustanawiającego rynkowe ceny dorosłego bydła na podstawie wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wołowych (Dz.Urz. WE L 67 z 11.03.1982, str. 23, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 5, str. 118, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 563/82”, lub**
 - c) **art. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1186/90 z dnia 7 maja 1990 r. rozszerzającego zakres wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wołowych (Dz.Urz. WE L 119 z 11.05.1990, str. 32, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 10, str. 68, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1186/90”, lub**
 - d) **załączniku I do rozporządzenia Komisji (WE) nr 103/2006 z dnia 20 stycznia 2006 r. przyjmującego dodatkowe przepisy dla stosowania wspólnotowej skali klasyfikacji tusz bydła dojrzałego (Dz.Urz. WE L 17 z 21.01.2006, str. 6), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 103/2006”,**

- 4) nie dokumentuje w sposób określony w przepisach o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych albo niewłaściwie dokumentuje czynności z zakresu klasyfikacji lub ustalania masy tusz wieprzowych lub wołowych

– podlega karze grzywny.

4c. Kto, prowadząc rzeźnię świń:

- 1) nie poddaje klasyfikacji lub ustalaniu masy tusz wieprzowych zgodnie z wymaganiami art. 2 lub 3, lub 4 rozporządzenia nr 3220/84,
- 2) nie przechowuje dokumentacji z czynności nadawania klas tuszom wieprzowym przez okres, o którym mowa w art. 36 ust. 5,
- 3) nie poddaje klasyfikacji tusz wieprzowych metodami klasyfikacji zatwierdzonymi decyzją Komisji Europejskiej 2005/240/WE z dnia 11 marca 2005 r. zatwierdzającą metody klasyfikacji tusz wieprzowych w Polsce (Dz.Urz. WE L 74 z 19.03.2005, str. 62),
- 4) nie znakuje tusz wieprzowych zgodnie z art. 4 rozporządzenia nr 3220/84 lub art. 4 rozporządzenia nr 2967/85,
- 5) nie dopełnia obowiązku, o którym mowa w art. 15a ust. 3c lub 3d

– podlega karze grzywny.

4d. Kto, prowadząc rzeźnię bydła:

- 1) nie poddaje klasyfikacji lub ustalaniu masy tusz wołowych zgodnie z wymaganiami określonymi w:
 - a) art. 3 lub 4, lub załączniku I i II do rozporządzenia nr 1208/81,
 - b) załączniku I do rozporządzenia nr 103/2006,
 - c) art. 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 344/91 z dnia 13 lutego 1991 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1186/90 rozszerzającego zakres wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wołowych (Dz.Urz. WE L 41 z 14.02.1991, str. 15, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 11, str. 125, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 344/91”,
- 2) nie przechowuje dokumentacji z czynności nadawania klas tuszom wołowym w okresie, o którym mowa w art. 36 ust. 5,
- 3) nie przekazuje wyników klasyfikacji tusz wołowych dostawcom zwierząt zgodnie z art. 1 ust. 5 rozporządzenia nr 344/91,
- 4) nie znakuje tusz wołowych zgodnie z art. 1 rozporządzenia nr 344/91,
- 5) nie dopełnia obowiązku, o którym mowa w art. 15a ust. 3c lub 3d

– podlega karze grzywny.>

[5. Orzekanie w sprawach o czyny, o których mowa w ust. 1-4a, następuje w trybie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.]

<5. Orzekanie w sprawach o czyny określone w ust. 1-4d następuje w trybie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.>

USTAWA z dnia 11 stycznia 2001 r. O SUBSTANCJACH I PREPARATACH CHEMICZNYCH (Dz. U. Nr 11, poz. 84, z późn. zm.)

Art. 1.

1. Ustawa określa warunki, zakazy lub ograniczenia produkcji, wprowadzania do obrotu lub stosowania substancji i preparatów chemicznych, w celu ochrony przed szkodliwym wpływem tych substancji i preparatów na zdrowie człowieka lub na środowisko.
2. Ustawa nie dotyczy warunków transportu substancji i preparatów chemicznych, w tym również warunków transportu w tranzycie, jeżeli nie są w trakcie tranzytu przetwarzane lub przepakowywane.
3. Przepisów ustawy nie stosuje się do:
 - 1) substancji chemicznych stanowiących źródła promieniotwórcze, w zakresie określonym w odrębnych przepisach,
 - 2) substancji chemicznych i ich mieszanin w formie odpadów, z wyjątkiem przepisów art. 25-28,
 - 3) substancji i preparatów chemicznych w postaci gotowych produktów przeznaczonych dla końcowego użytkownika będących:
 - a) produktami leczniczymi, w rozumieniu przepisów prawa farmaceutycznego,
 - b) środkami spożywczymi, w rozumieniu przepisów o bezpieczeństwie żywności i żywienia,
 - c) środkami żywienia zwierząt w rozumieniu przepisów o środkach żywienia zwierząt,
 - [d) środkami ochrony roślin i substancji aktywnych środków ochrony roślin w rozumieniu przepisów o ochronie roślin, z wyjątkiem klasyfikacji tych środków pod względem stwarzania przez nie zagrożeń dla zdrowia człowieka lub dla środowiska, badań ich właściwości fizykochemicznych, toksyczności i ekotoksyczności oraz ich oznakowania i opakowania,]*
 - <d) środkami ochrony roślin w rozumieniu przepisów o ochronie roślin, z wyjątkiem klasyfikacji tych środków pod względem stwarzanych przez nie zagrożeń dla zdrowia człowieka lub dla środowiska, badań ich właściwości fizykochemicznych, toksyczności i ekotoksyczności, przepisów dotyczących kart charakterystyki, opakowań i ich oznakowania, przepisów wydanych na podstawie art. 31 ust. 1, a także przepisów art. 34b i 34c oraz art. 35 i 36,>**
 - e) kosmetykami, w rozumieniu przepisów o kosmetykach,
 - f) amunicją w rozumieniu przepisów o broni i amunicji,
 - g) wyrobami medycznymi inwazyjnymi, w rozumieniu przepisów o wyrobach medycznych, lub wyrobami medycznymi przeznaczonymi do stosowania w bezpośrednim kontakcie z ciałem człowieka, jeżeli przepisy o wyrobach medycznych określają ich klasyfikację i oznakowanie zapewniające taki sam poziom poinformowania i ochrony człowieka i środowiska, jak przepisy ustawy,
 - h) nawozami, w rozumieniu przepisów o nawozach i nawożeniu, w zakresie regulowanym tymi przepisami
o ile przepisy szczególne nie stanowią inaczej.
 - 4) przywozu substancji i preparatów chemicznych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, gdy ich ilość i rodzaj wskazują na przeznaczenie wyłącznie do celów osobistych.

Art. 11.

1. Do zadań Inspektora należy:
 - 1) przyjmowanie wymaganych ustawą zgłoszeń substancji nowych w celu oceny ryzyka stwarzanego przez te substancje,

- 2) gromadzenie danych dotyczących niebezpiecznych substancji i niebezpiecznych preparatów,
- 3) udostępnianie danych dotyczących niebezpiecznych substancji i niebezpiecznych preparatów służbom medycznym i ratowniczym,
- 4) wymiana informacji na temat substancji nowych z Komisją Europejską i właściwymi organami państw, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 6,
- 4a) współpraca z państwami członkowskimi Unii Europejskiej oraz z Komisją Europejską jako właściwym urzędem w rozumieniu przepisów Unii Europejskiej dotyczących oceny ryzyka stwarzanego przez substancje istniejące,
- 4b) współpraca z państwami członkowskimi Unii Europejskiej oraz z Komisją Europejską jako właściwy urząd wyznaczony do wykonywania zadań administracyjnych określonych w przepisach Unii Europejskiej dotyczących eksportu i importu niebezpiecznych chemikaliów,
- <4c) współpraca z innymi państwami członkowskimi Unii Europejskiej, Konfederacją Szwajcarską lub państwami członkowskimi Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronami umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz Komisją Europejską jako właściwy urząd wyznaczony do wykonywania zadań administracyjnych określonych w przepisach Unii Europejskiej dotyczących detergentów,>**
- 5) współpraca z organizacjami międzynarodowymi dotycząca substancji i preparatów chemicznych,
- 5a) przyjmowanie i gromadzenie danych dotyczących prekursorów kategorii 2, określonych w przepisach o przeciwdziałaniu narkomanii,
- 6) wykonywanie innych zadań nałożonych przez ministra właściwego do spraw zdrowia.
2. Inspektor realizuje swoje zadania przy pomocy Biura do Spraw Substancji i Preparatów Chemicznych, zwanego dalej "Biurem", którym kieruje i reprezentuje je na zewnątrz.
3. Szczegółowe zadania i uprawnienia Inspektora oraz organizację Biura określa statut nadany, w drodze zarządzenia, przez ministra właściwego do spraw zdrowia.

Art. 21.

[1. *Przedstawione przez zgłaszającego dane dotyczące informacji handlowych i procesu produkcji stanowią informacje niejawne oznaczone klauzulą "poufne".*]

<1. Przedstawione przez zgłaszającego dane dotyczące informacji handlowych i procesu produkcji są objęte tajemnicą służbową.>

2. Zgłaszający może wystąpić z wnioskiem o zastrzeżenie tylko do wiadomości Inspektora, Inspekcji Sanitarnej, właściwych urzędów w państwach, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 6, oraz Komisji Europejskiej danych przedkładanych Inspektorowi zgodnie z wymogami art. 14 ust. 1 i art. 20, których ujawnienie mogłoby naruszyć jego interes z uwagi na tajemnicę handlową lub dotyczącą procesu produkcji, w tym nazwy chemicznej substancji nowej.
3. Inspektor, w drodze decyzji, może odmówić zastrzeżenia niektórych lub wszystkich danych objętych wnioskiem, o którym mowa w ust. 2, z uwagi na ochronę zdrowia człowieka lub środowiska, w tym ochronę zwierząt laboratoryjnych.
4. Jeżeli zgłaszający, albo producent lub importer nie będący zgłaszającym, sam ujawni dane, które zostały zastrzeżone, powiadomi o tym Inspektora.
5. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, nie może dotyczyć:
 - 1) nazwy handlowej substancji nowej,
 - 2) nazwy producenta substancji nowej i zgłaszającego, z zastrzeżeniem art. 14 ust. 4,
 - 3) fizykochemicznych właściwości substancji nowej,

- 4) syntetycznego opisu wyników badań toksyczności i ekotoksyczności,
- 5) danych dotyczących stopnia czystości substancji nowej, jeżeli wpływa to na jej klasyfikację, i danych dotyczących zanieczyszczeń lub dodatków, jeżeli są to substancje niebezpieczne,
- 6) informacji zawartych w kartach charakterystyki,
- 7) informacji o sposobach unieszkodliwiania substancji nowej zaklasyfikowanej jako niebezpieczna,
- 8) informacji o warunkach bezpiecznego stosowania substancji nowej i wytycznych postępowania w przypadku zatrucia ludzi i niekontrolowanego uwolnienia substancji nowej do otoczenia,
- 9) metod oznaczania substancji nowej w środowisku, w tym metod oceny narażenia ludzi na tę substancję, jeżeli została umieszczona w wykazie, o którym mowa w art. 4 ust. 3.

Art. 24.

1. Badania właściwości fizykochemicznych, toksyczności i ekotoksyczności substancji i preparatów, wykonywane w celu spełnienia wymogów ustawy, będą przeprowadzane zgodnie z przepisami, o których mowa w ust. 2, a w szczególności tam, gdzie to przewidziane zgodnie z zasadami Dobrej Praktyki Laboratoryjnej.
- [2. *Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrami właściwymi do spraw gospodarki oraz środowiska określi, w drodze rozporządzenia:*
 - 1) *metody przeprowadzania badań, o których mowa w ust. 1,*
 - 2) *kryteria, które muszą spełniać jednostki organizacyjne wykonujące wymagane ustawą badania, o których mowa w ust. 1,*
 - 3) *jednostkę lub jednostki właściwe do kontroli i weryfikacji spełnienia kryteriów, o których mowa w pkt 2, oraz nadawania i cofania uprawnień w przypadku, odpowiednio, spełniania lub niespełniania tych kryteriów przez jednostki organizacyjne, o których mowa w pkt 2,*
 - 4) *tryb nadawania i cofania uprawnień, o których mowa w pkt 3,*
 - 5) *sposób i tryb uznawania uprawnień nadanych przez jednostki za granicą właściwe do kontroli i weryfikacji spełniania kryteriów, o których mowa w pkt 2.]*
- <2. **Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrami właściwymi do spraw gospodarki i środowiska określi, w drodze rozporządzenia:**
 - 1) **metody przeprowadzania badań, o których mowa w ust. 1,**
 - 2) **kryteria, które muszą spełniać jednostki organizacyjne wykonujące wymagane ustawą badania, o których mowa w ust. 1,**
 - 3) **jednostkę lub jednostki właściwe do kontroli i weryfikacji spełnienia kryteriów, o których mowa w pkt 2, oraz nadawania i cofania uprawnień w przypadku, odpowiednio, spełniania lub niespełniania tych kryteriów przez jednostki organizacyjne, o których mowa w pkt 2,**
 - 4) **sposób dokonywania kontroli i weryfikacji spełniania kryteriów, o których mowa w pkt 2, przez jednostkę lub jednostki właściwe, o których mowa w pkt 3,**
 - 5) **tryb nadawania i cofania uprawnień, o których mowa w pkt 3,**
 - 6) **sposób i tryb uznawania uprawnień nadanych przez jednostki za granicą właściwe do kontroli i weryfikacji spełniania kryteriów, o których mowa w pkt 2**
– **uwzględniając przepisy obowiązujące w Unii Europejskiej oraz przepisy Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju.>**

3. Kontrola i weryfikacja spełniania kryteriów przez jednostki organizacyjne wykonujące wymagane ustawą badania, o których mowa w ust. 1, oraz nadanie tym jednostkom uprawnień, o których mowa w ust. 2, podlega opłacie wnoszonej przez te jednostki.
4. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, wysokość i sposób wnoszenia opłat, o których mowa w ust. 3, uwzględniając w szczególności rzeczywiste koszty ponoszone przez jednostkę lub jednostki, o których mowa w ust. 2 pkt 3, a także opłaty pobierane w innych państwach przez jednostki, o których mowa w ust. 2 pkt 5.

[Art. 26.

Minister właściwy do spraw zdrowia, w porozumieniu z ministrami właściwymi do spraw gospodarki, pracy, rolnictwa oraz środowiska, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) *sposób oznakowania opakowań substancji niebezpiecznych i preparatów niebezpiecznych, uwzględniając w szczególności:*
 - a) *treść napisów i wzory znaków ostrzegawczych,*
 - b) *sposób umieszczania napisów i znaków ostrzegawczych,*
 - c) *wymiary oznakowania w zależności od pojemności opakowania,*
 - d) *kategorie substancji niebezpiecznych, których nazwy umieszcza się na oznakowaniu opakowania preparatu niebezpiecznego,*
- 2) *informacje, które powinien zawierać wniosek do Inspektora o uzyskanie zgody na zastosowanie alternatywnej nazwy rodzajowej, uwzględniając w szczególności informacje jednoznacznie identyfikujące niebezpieczną substancję zawartą w preparacie i propozycję alternatywnej nazwy rodzajowej.]*

< Art. 26.

Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrami właściwymi do spraw gospodarki, pracy, rolnictwa oraz środowiska określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) **sposób oznakowania opakowań substancji niebezpiecznych i preparatów niebezpiecznych, w szczególności:**
 - a) **treść napisów i wzory znaków ostrzegawczych,**
 - b) **sposób umieszczania napisów i znaków ostrzegawczych,**
 - c) **wymiary oznakowania w zależności od pojemności opakowania,**
 - d) **kategorie substancji niebezpiecznych, których nazwy umieszcza się na oznakowaniu opakowania preparatu niebezpiecznego,**
- 2) **informacje, które powinien zawierać wniosek do Inspektora o uzyskanie zgody na zastosowanie alternatywnej nazwy rodzajowej,**
- 3) **szczególny sposób oznakowania niektórych preparatów chemicznych**
– **uwzględniając przepisy obowiązujące w Unii Europejskiej oraz informacje jednoznacznie identyfikujące niebezpieczną substancję zawartą w preparacie i propozycję alternatywnej nazwy rodzajowej.>**

Art. 29.

1. Obrót określonymi kategoriami substancji niebezpiecznych i preparatów niebezpiecznych wymaga posiadania kwalifikacji stwierdzanych przez właściwego inspektora sanitarnego.

[2. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) *kategorie substancji niebezpiecznych i preparatów niebezpiecznych, którymi obrót wymaga posiadania określonych kwalifikacji,*
- 2) *kwalifikacje, które muszą posiadać osoby prowadzące na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obrót określonymi kategoriami substancji niebezpiecznych i preparatów niebezpiecznych,*
- 3) *tryb uznawania kwalifikacji osób pochodzących z państw, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 6.]*

<2. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki może określić, w drodze rozporządzenia:

- 1) **kategorie substancji niebezpiecznych i preparatów niebezpiecznych, którymi obrót wymaga posiadania określonych kwalifikacji,**
- 2) **kwalifikacje, które muszą posiadać osoby prowadzące na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obrót określonymi kategoriami substancji niebezpiecznych i preparatów niebezpiecznych,**
- 3) **tryb uznawania kwalifikacji osób pochodzących z państw, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 6**

– biorąc pod uwagę konieczność ochrony zdrowia ludzi i ochrony środowiska przed zagrożeniami stwarzanymi przez substancje niebezpieczne i preparaty niebezpieczne.>

Art. 32.

1. Jeżeli istnieją szczegółowe dowody, że preparat stwarza niedopuszczalne zagrożenie dla człowieka lub środowiska, nawet w przypadku gdy osoba wprowadzająca taki preparat do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej spełnia wszystkie wymogi ustawy, Inspektor do Spraw Substancji i Preparatów Chemicznych może, na czas określony, nie dłuższy niż 3 miesiące, zakazać, w drodze decyzji, wprowadzania takiego preparatu do obrotu lub określić warunki, jakie muszą zostać spełnione podczas wprowadzania do obrotu.

<1a. Jeżeli istnieją szczegółowe dowody, że detergent stwarza zagrożenie dla bezpieczeństwa lub zdrowia człowieka lub zwierząt lub zagrożenie dla środowiska, nawet w przypadku spełnienia wymagań rozporządzenia (WE) nr 648/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie detergentów (Dz.Urz. WE L 104 z 8.04.2004, str. 1; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 34, str. 48), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 648/2004”, Inspektor do Spraw Substancji i Preparatów Chemicznych, po uzyskaniu opinii Głównego Inspektora Sanitarnego i Głównego Inspektora Ochrony Środowiska, może, na czas określony, nie dłuższy niż 6 miesięcy, w drodze decyzji, zakazać wprowadzania takiego detergentu do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub określić warunki, jakie muszą zostać spełnione podczas wprowadzania do obrotu, spełniając jednocześnie wymagania, o których mowa w art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 648/2004.

1b. Inspektor do Spraw Substancji i Preparatów Chemicznych, w drodze decyzji, uchyla albo przedłuża o następne 6 miesięcy zakaz, o którym mowa w ust. 1a, stosownie do wyników konsultacji przewidzianych w art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 648/2004.

1c. Inspektor do Spraw Substancji i Preparatów Chemicznych, w drodze decyzji, uchyla zakaz, o którym mowa w ust. 1a, po podjęciu decyzji przewidzianej w art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 648/2004.>

2. Z wnioskiem o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 1, może wystąpić także Główny Inspektor Sanitarny lub Główny Inspektor Ochrony Środowiska.

<3. Z wnioskiem o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 1a, może wystąpić także Główny Inspektor Sanitarny, Główny Inspektor Ochrony Środowiska lub Główny Inspektor Inspekcji Handlowej.>

Art. 33.

Nadzór nad przestrzeganiem przepisów ustawy przez osoby wprowadzające substancje lub preparaty do obrotu i stosujące je w działalności zawodowej sprawuje Inspekcja Sanitarna oraz:

- 1) Inspekcja Ochrony Środowiska - w zakresie zagrożeń dla środowiska,
- 2) Państwowa Inspekcja Pracy - w zakresie nadzoru i kontroli przestrzegania przepisów ustawy przez pracodawców,
- 3) Inspekcja Handlowa - w zakresie oznakowania opakowań jednostkowych substancji niebezpiecznych i preparatów niebezpiecznych w sprzedaży hurtowej i detalicznej,
- 4) Państwowa Straż Pożarna - w zakresie właściwego oznakowania miejsc składowania substancji i preparatów, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 1-5,
- 5) Straż Graniczna i organy celne - w zakresie przestrzegania zakazów określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 31 ust. 1, w części dotyczącej przywozu substancji i preparatów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz zakazów określonych w przepisach Unii Europejskiej dotyczących eksportu i importu niebezpiecznych chemikaliów.

< Art. 33a.

1. Państwowa Inspekcja Sanitarna oraz inne organy wymienione w art. 33, w zakresie tam określonym, sprawują nadzór nad przestrzeganiem przepisów rozporządzenia nr 648/2004.

2. Państwowa Inspekcja Sanitarna sprawuje nadzór nad przestrzeganiem przepisów rozporządzenia (WE) nr 304/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. dotyczącego wywozu i przywozu niebezpiecznych chemikaliów (Dz.Urz. WE L 63 z 6.03.2003, str. 1, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 11, t. 46, str. 65, z późn. zm.).

Art. 33b.

Organym wymienione w art. 33 realizują nadzór, o którym mowa w art. 33 i 33a, na zasadach i w trybie określonych w odrębnych przepisach.>

[Art. 34a.

Producent lub importer istniejącej substancji, który wbrew przepisom rozporządzenia nr 793/93/EWG z dnia 23 marca 1993 r. w sprawie oceny i kontroli ryzyka stwarzanego przez substancje istniejące (Dz. Urz. WE L 84 z 03.09.1993, z późn. zm.):

- 1) *nie przekazuje Komisji Europejskiej i Biuru posiadanych przez siebie informacji, że taka substancja może stwarzać poważne zagrożenia dla człowieka lub środowiska,*
- 2) *nie przestrzega decyzji Komisji Europejskiej dotyczących substancji priorytetowych, o których mowa w art. 8 tego rozporządzenia*
 - *podlega grzywnie.*

Art. 34b.

Kto wbrew przepisom rozporządzenia nr 304/2003/WE z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie eksportu i importu niebezpiecznych chemikaliów (Dz. Urz. WE L 63 z 06.03.2003):

- 1) eksportuje artykuły lub chemikalia wymienione w Załączniku V tego rozporządzenia - podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2;*
- 2) eksportuje chemikalia wymienione w Załączniku I Część 2 i 3 tego rozporządzenia bez otrzymania informacji z Biura, że władze państwa importera wyrażają zgodę na ich import - podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2;*
- 3) nie zgłasza w Biurze eksportu chemikaliów wymienionych w Załączniku I Część 1 tego rozporządzenia, nie później niż 30 dni przed pierwszym eksportem i nie później niż 15 dni przed pierwszym eksportem w następnych latach - podlega grzywnie;*
- 4) nie informuje w pierwszym kwartale roku Biura o wielkości eksportu chemikaliów wymienionych w Załączniku I tego rozporządzenia w minionym roku - podlega grzywnie;*
- 5) eksportuje chemikalia bez stosowanego w Unii Europejskiej oznakowania lub bez kart charakterystyki, sporządzonych w języku lub jednym z języków stosowanych w kraju przeznaczenia - podlega grzywnie.*

Orzekanie w sprawach określonych w art. 35-38 następuje w trybie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.]

< Art. 34a.

Producent lub importer istniejącej substancji, który:

- 1) wbrew przepisom rozporządzenia Rady nr 793/93/EWG z dnia 23 marca 1993 r. w sprawie oceny i kontroli ryzyk stwarzanych przez istniejące substancje (Dz.Urz. WE L 84 z 5.04.1993, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 2, str. 212, z późn. zm.) nie przekazuje Komisji Europejskiej i Biuru posiadanych przez siebie informacji, o których mowa w art. 7 ust. 2 tego rozporządzenia, że taka substancja może stwarzać poważne zagrożenia dla człowieka lub środowiska,**
- 2) nie przestrzega decyzji Komisji Europejskiej dotyczących substancji priorytetowych, o których mowa w art. 8 rozporządzenia nr 793/93/EWG z dnia 23 marca 1993 r. w sprawie oceny i kontroli ryzyk stwarzanych przez istniejące substancje**

– podlega grzywnie.

Art. 34b.

Kto:

- 1) niezgodnie z art. 14 rozporządzenia (WE) nr 304/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. dotyczącego wywozu i przywozu niebezpiecznych chemikaliów, eksportuje artykuły lub chemikalia wymienione w Załączniku V do tego rozporządzenia,**
 - 2) niezgodnie z art. 13 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 304/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. dotyczącego wywozu i przywozu niebezpiecznych chemikaliów, eksportuje chemikalia wymienione w Załączniku I Część 2 i 3 do tego rozporządzenia bez otrzymania informacji z Biura, że władze państwa importera wyrażają zgodę na ich import**
- podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.>**

< Art. 34c.

Kto:

- 1) nie zgłasza w Biurze eksportu chemikaliów wymienionych w Załączniku I Część 1 do rozporządzenia (WE) nr 304/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. dotyczącego wywozu i przywozu niebezpiecznych chemikaliów, nie później niż 30 dni przed pierwszym eksportem i nie później niż 15 dni przed pierwszym eksportem w następnych latach, zgodnie z art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia,
- 2) niezgodnie z art. 9 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 304/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. dotyczącego wywozu i przywozu niebezpiecznych chemikaliów, nie informuje w pierwszym kwartale roku Biura o wielkości eksportu i importu chemikaliów wymienionych w Załączniku I tego rozporządzenia w minionym roku,
- 3) niezgodnie z art. 16 rozporządzenia (WE) nr 304/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. dotyczącego wywozu i przywozu niebezpiecznych chemikaliów eksportuje chemikalia bez stosowanego w Unii Europejskiej oznakowania lub bez kart charakterystyki, sporządzonych w języku lub jednym z języków stosowanych w kraju przeznaczenia

– podlega grzywnie.

Art. 34d.

Kto:

- 1) wprowadza do obrotu środek powierzchniowo czynny przeznaczony do stosowania w detergentach lub detergent zawierający środek powierzchniowo czynny, niespełniający warunków określonych w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 648/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie detergentów,
- 2) wprowadza do obrotu lub stosuje środek powierzchniowo czynny przeznaczony do stosowania w detergentach lub detergent zawierający środek powierzchniowo czynny, niezgodnie z warunkami odstępstwa udzielonego na podstawie art. 5 rozporządzenia (WE) nr 648/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie detergentów

– podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Art. 34e.

Kto:

- 1) wprowadza do obrotu detergent bez oznakowania albo oznakowany niezgodnie z art. 11 rozporządzenia (WE) nr 648/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie detergentów,
- 2) nie dostarcza lub nie udostępnia informacji, o których mowa, odpowiednio, w art. 9 rozporządzenia (WE) nr 648/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie detergentów i w Załączniku VII D do tego rozporządzenia

– podlega karze grzywny.

Art. 34f.

Kto wbrew ograniczeniom, zakazom lub warunkom określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 31 ust. 1 produkuje, wprowadza do obrotu lub stosuje substancje niebezpieczne i preparaty niebezpieczne lub zawierające je produkty

– podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.>

[Art. 39.

Orzekanie w sprawach określonych w art. 35-38 następuje w trybie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.]

< Art. 39.

Postępowanie w sprawach określonych w art. 34e i 35-38 następuje w trybie przepisów ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 106, poz. 1148, z późn. zm.).>

USTAWA z dnia 30 marca 2001 r. O ROLNICZYCH BADANIACH RYNKOWYCH (Dz. U. Nr 42, poz. 471, z 2002 r. Nr 135, poz. 1145 oraz z 2004 r. Nr 34, poz. 292)

[Art. 8.

1. *Minister właściwy do spraw rynków rolnych może kontrolować prawidłowość przekazywanych danych rynkowych przez przedsiębiorców, o których mowa w art. 4 ust. 1, w zakresie ich rzetelności.*
2. *W ramach kontroli, o której mowa w ust. 1, osoba upoważniona przez ministra właściwego do spraw rynków rolnych ma prawo:*
 - 1) *wstępu do pomieszczeń kontrolowanego w godzinach od 7⁰⁰ do 21⁰⁰,*
 - 2) *żądania pisemnych lub ustnych informacji związanych z przedmiotem kontroli, w tym informacji o wielkości produkcji artykułów rolno-spożywczych, w odniesieniu do których są zbierane dane rynkowe, jeżeli kontrolowany prowadzi produkcję tych artykułów.*
3. *Na żądanie osoby przeprowadzającej kontrolę kontrolowany jest obowiązany do umożliwienia przeprowadzenia kontroli, a w szczególności do umożliwienia sporządzania przez osobę przeprowadzającą kontrolę notatek z udostępnionych dokumentów i innych nośników informacji oraz do udzielania pisemnych lub ustnych wyjaśnień w sprawach objętych kontrolą.*
4. *Przed przystąpieniem do kontroli osoba przeprowadzająca kontrolę jest obowiązana okazać kontrolowanemu upoważnienie ministra właściwego do spraw rynków rolnych.*
5. *Upoważnienie, o którym mowa w ust. 4, zawiera: datę wydania, okres ważności, oznaczenie organu, który je wydał, powołanie podstawy prawnej, imię, nazwisko oraz stanowisko służbowe osoby upoważnionej, oznaczenie kontrolowanego, zakres upoważnienia, podpis ministra właściwego do spraw rynków rolnych oraz pieczęć urzędową.*
6. *Osoba przeprowadzająca kontrolę przedstawia wyniki kontroli w protokole kontroli sporządzonym w dwóch egzemplarzach, z których jeden jest przekazywany kontrolowanemu za pokwitowaniem.*

7. *Kontrolowany ma prawo do pisemnego zgłoszenia ministrowi właściwemu do spraw rynków rolnych zastrzeżeń dotyczących wyników kontroli zawartych w protokole, o którym mowa w ust. 6, w terminie 14 dni od dnia jego otrzymania. W razie nieuwzględnienia zastrzeżeń w całości albo w części, minister właściwy do spraw rynków rolnych przekazuje na piśmie swoje stanowisko kontrolowanemu w terminie 14 dni od dnia otrzymania zgłoszenia o zastrzeżeniach. Brak stanowiska w tym terminie oznacza akceptację zastrzeżeń zgłoszonych przez kontrolowanego.]*

< Art. 8.

- 1. Kontrolę prawidłowości przekazywanych danych rynkowych przez przedsiębiorców, o których mowa w art. 4 ust. 1, prowadzi Inspekcja Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych.**
- 2. Kontrolę przeprowadza się zgodnie z przepisami o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych obowiązującymi w tym zakresie.**
- 3. Główny Inspektor Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych przekazuje ministrowi właściwemu do spraw rynków rolnych kopię protokołu z kontroli w terminie 7 dni od dnia podpisania tego protokołu.**
- 4. Minister właściwy do spraw rynków rolnych określi, w drodze rozporządzenia, przedsiębiorców i rodzaj artykułów rolno-spożywczych objętych kontrolą prawidłowości przekazywania danych rynkowych, a także częstotliwość przeprowadzania takiej kontroli, mając na względzie konieczność uzyskania informacji dotyczących wiarygodności przekazywanych danych rynkowych oraz zapewnienie możliwości porównania danych ujętych w dokumentach ze stanem faktycznym.>**

USTAWA z dnia 12 kwietnia 2001 r. – ORDYNACJA WYBORCZA DO SEJMU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ I DO SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ (Dz. U. Nr 46, poz. 499, z późn. zm.)

USTAWA

z dnia 12 kwietnia 2001 r.

Ordynacja wyborcza do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej.<¹⁾>

<¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw Wspólnot Europejskich:

- 1) dyrektywy Rady 93/109/WE z dnia 6 grudnia 1993 r. ustanawiającej szczegółowe warunki wykonywania prawa głosowania i kandydowania w wyborach do Parlamentu Europejskiego przez obywateli Unii mających miejsce zamieszkania w państwie członkowskim, którego nie są obywatelami (Dz.Urz. WE L 329 z 30.12.1993, str. 34; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 20, t. 1, str. 7),**
- 2) dyrektywy Rady 94/80/WE z dnia 19 grudnia 1994 r. ustanawiającej szczegółowe warunki wykonywania prawa głosowania i kandydowania w wyborach lokalnych przez obywateli Unii mających miejsce zamieszkania w państwie członkowskim,**

którego nie są obywatelami (Dz.Urz. WE L 368 z 31.12.1994, str. 38, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 20, t. 1, str. 12, z późn. zm.)>

USTAWA z dnia 26 kwietnia 2001 r. O ZASADACH UZNAWANIA NABYTYCH W PAŃSTWACH CZŁONKOWSKICH UNII EUROPEJSKIEJ KWALIFIKACJI DO WYKONYWANIA ZAWODÓW REGULOWANYCH (Dz. U. Nr 87, poz. 954, z późn. zm.)

Art. 1.

[1. *Obywatelom państw członkowskich Unii Europejskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, którzy nabyli w tych państwach, poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, kwalifikacje do wykonywania zawodów regulowanych, uznaje się te kwalifikacje na zasadach określonych w ustawie.]*

<1. Obywatelom państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, którzy nabyli w tych państwach, poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, kwalifikacje do wykonywania zawodów regulowanych, uznaje się te kwalifikacje na zasadach określonych w ustawie.>

2. Zawodem regulowanym jest zawód, którego wykonywanie jest uzależnione od spełnienia wymagań kwalifikacyjnych i warunków określonych w odrębnych przepisach, zwanych dalej "przepisami regulacyjnymi".

[3. *Obywatelom państw członkowskich Unii Europejskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, których kwalifikacje zostały uznane, zapewnia się prawo wykonywania w Rzeczypospolitej Polskiej zawodu regulowanego na takich samych zasadach jak osobom, które kwalifikacje do jego wykonywania uzyskały w Rzeczypospolitej Polskiej.*

4. *Ustawa nie narusza zasad uznawania kwalifikacji do wykonywania zawodów regulowanych, nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej lub państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronach umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, określonych w odrębnych przepisach.]*

<3. Obywatelom państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, których kwalifikacje zostały uznane, zapewnia się prawo wykonywania w Rzeczypospolitej Polskiej zawodu regulowanego na takich samych zasadach jak osobom, które kwalifikacje do jego wykonywania uzyskały w Rzeczypospolitej Polskiej.

4. **Ustawa nie narusza zasad uznawania kwalifikacji do wykonywania zawodów regulowanych, nabytych w państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, określonych w odrębnych przepisach.>**

Uwaga: w art. 2 w pkt 5, 7 i 8, w pkt 9 w lit. a i b, w pkt 15, w art. 4 w ust. 2, w art. 9 w ust. 1 w pkt 4 w lit. b i w pkt 5, w art. 15, w art. 16 w ust. 3, w art. 16a, w art. 16b, w art. 18 w ust. 2 oraz w art. 19 wyrazy [Unii Europejskiej] zastępuje się wyrazami <Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej>

USTAWA z dnia 27 kwietnia 2001 r. – PRAWO OCHRONY ŚRODOWISKA (Dz. U. z 2006 r. Nr 129, poz. 902, Nr 169, poz. 1199, Nr 170, poz. 1217 i Nr 249, poz. 1832 oraz z 2007 r. Nr 21, poz. 124 i Nr 75, poz. 493)

Art. 19.

1. Organy administracji są obowiązane udostępniać każdemu informacje o środowisku i jego ochronie znajdujące się w ich posiadaniu lub które są dla nich przeznaczone.
2. Udostępnieniu, o którym mowa w ust. 1, podlegają:
 - 1) projekty:
 - a) polityki ekologicznej państwa,
 - b) wojewódzkich, powiatowych i gminnych programów ochrony środowiska,
 - c) programów ochrony powietrza,
 - d) programów ochrony środowiska przed hałasem,
 - e) zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych- przed ich skierowaniem do postępowania z udziałem społeczeństwa;
 - 1a) polityka ekologiczna państwa;
 - 1b) wojewódzkie, powiatowe i gminne programy ochrony środowiska;
 - 1c) projekty polityk, strategii, planów i programów, o których mowa w art. 40 ust. 1, oraz projekty zmian w tych dokumentach, przed ich skierowaniem do postępowania z udziałem społeczeństwa oraz w celu uzyskania opinii organu, o którym mowa w art. 45 i 381;
 - 1d) informacje o odstąpieniu od przeprowadzenia postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, o którym mowa w art. 40 ust. 4;
 - 2) polityki, strategii, plany lub programy, o których mowa w art. 40 ust. 1;
 - 3) prognozy oddziaływania na środowisko;
 - 3a) uzgodnienia, o których mowa w art. 48 ust. 2;
 - 4) decyzje, o których mowa w art. 46 ust. 4 pkt 1a-2, 2a i 4-9, wydawane dla przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz dla przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na obszar Natura 2000, które nie są bezpośrednio związane z ochroną tego obszaru lub nie wynikają z tej ochrony;
 - 4a) wnioski o wydanie decyzji oraz decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia;
 - 5) postanowienia, o których mowa w art. 51 ust. 2;
 - 6) (uchylony);
 - 7) raporty o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;
 - 8) analizy porealizacyjne;
 - 8a) postanowienia, o których mowa w art. 60 ust. 1 pkt 1;
 - 9) dokumenty, o których mowa w art. 66 ust. 1;

- 9a) rozstrzygnięcia przekazane przez państwo podejmujące przedsięwzięcie, które może oddziaływać na środowisko na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w przypadku, o którym mowa w art. 59;
- 10) opracowania ekofizjograficzne;
- 10a) programy ochrony powietrza;
- 11) (uchylony);
- 11a) mapy akustyczne, o których mowa w art. 118 ust. 1;
- 11b) programy ochrony środowiska przed hałasem;
- 12) zgłoszenia, o których mowa w art. 152 ust. 1;
- 13) wnioski o wydanie pozwolenia oraz pozwolenia, o których mowa w art. 181 ust. 1;
- 14) przeglądy ekologiczne;
- 15) rejestry substancji niebezpiecznych, o których mowa w art. 267 ust. 1;
- 16) raporty o bezpieczeństwie oraz decyzje, o których mowa w art. 259 ust. 1;
- 17) zewnętrzne plany operacyjno-ratownicze;
- 18) wykazy, o których mowa w art. 286 ust. 1;
- 19) decyzje o wymiarze, odroczeniu terminu płatności, zmniejszeniu i umorzeniu opłat za korzystanie ze środowiska lub administracyjnych kar pieniężnych;
- 20) decyzje określające wymiar kary biegnącej;
- 20a) decyzje odmawiające udostępnienia informacji, o których mowa w art. 20 ust. 4;
- 21) wnioski o ustalenie programu dostosowawczego, o którym mowa w art. 426 ust. 1;
- 22) dokumentacje mierniczo-geologiczne zlikwidowanych zakładów górniczych;
- 23) wyniki prac badawczych i studialnych z zakresu ochrony środowiska;
- 23a) rejestry zawierające informacje o terenach zagrożonych ruchami masowymi ziemi oraz terenach, na których występują te ruchy;
- 24) z zakresu ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody:
- a) zezwolenia na prowadzenie ogrodu botanicznego, ogrodu zoologicznego lub ośrodka rehabilitacji zwierząt,
 - b) wnioski o wydanie zezwolenia oraz zezwolenia na pozyskiwanie roślin i zwierząt gatunków objętych ochroną częściową,
 - c) wnioski o wydanie zezwolenia oraz zezwolenia na zbiór roślin i grzybów chronionych, chwytanie, odławianie lub zabijanie zwierząt chronionych oraz wnioski o wydanie zezwolenia i zezwolenia na inne czynności podlegające zakazom lub ograniczeniom w stosunku do gatunków objętych ochroną,
 - d) zezwolenia na przewożenie przez granicę państwa roślin i zwierząt należących do gatunków podlegających ograniczeniom na podstawie przepisów prawa Unii Europejskiej, a także ich rozpoznawalnych części i produktów pochodnych,
 - e) wnioski o wydanie zezwolenia oraz zezwolenia na usunięcie drzew lub krzewów,
 - f) decyzje o wymiarze administracyjnych kar pieniężnych za:
 - zniszczenie terenów zieleni albo drzew lub krzewów spowodowane niewłaściwym wykonywaniem robót ziemnych lub wykorzystaniem sprzętu mechanicznego albo urządzeń technicznych oraz zastosowaniem środków chemicznych w sposób szkodliwy dla roślinności,
 - usuwanie drzew lub krzewów bez wymaganego zezwolenia,
 - zniszczenie spowodowane niewłaściwą pielęgnacją terenów zieleni, zadrzewień, drzew lub krzewów;
- 25) z zakresu ustawy o odpadach:
- a) wnioski o wydanie decyzji o zatwierdzeniu programu gospodarki odpadami niebezpiecznymi oraz decyzja zatwierdzająca ten program, a także informacje o

- wytwarzanych odpadach oraz o sposobach gospodarowania wytworzonymi odpadami,
- b) wnioski o wydanie zezwolenia oraz zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie zbierania, transportu, odzysku lub unieszkodliwiania odpadów,
 - c) dokumenty sporządzane na potrzeby ewidencji odpadów;
- 25a) sprawozdania, o których mowa w art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej i opłacie depozytowej (Dz. U. Nr 63, poz. 639, z późn. zm.⁴⁾);
- 26) z zakresu ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2005 r. Nr 236, poz. 2008) - wnioski o wydanie zezwolenia oraz zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości;
- 27) z zakresu ustawy - Prawo wodne - wnioski o wydanie pozwolenia oraz pozwolenie wodnoprawne na pobór wód, a także decyzje nakazujące usunięcie drzew i krzewów;
- 28) z zakresu ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2007 r. Nr 44, poz. 287 i Nr 75, poz. 493) - rejestry poważnych awarii oraz rejestr bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku;
- 29) rejestry, o których mowa w art. 34, 40, 50 i 56 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o organizmach genetycznie zmodyfikowanych (Dz. U. Nr 76, poz. 811, z późn. zm.⁵⁾);
- 29a) decyzje określające szczegółowe warunki wydobywania kopaliny, o których mowa w art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o zmianie ustawy - Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. Nr 110, poz. 1190);
- 30) z zakresu ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o krajowym systemie ekozarządzania i audytu (EMAS) (Dz. U. Nr 70, poz. 631 oraz z 2005 r. Nr 175, poz. 1462) - deklaracje środowiskowe;
- 31) z zakresu ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 281, poz. 2784):
- a) projekty krajowych planów rozdziału uprawnień do emisji,
 - b) zezwolenia na uczestnictwo we wspólnotowym systemie handlu uprawnieniami do emisji lub w krajowym systemie handlu uprawnieniami do emisji,
 - c) zweryfikowane roczne raporty,
 - d) decyzje o wymierzeniu kary pieniężnej za brak uprawnień do emisji,
 - e) informacje dotyczące projektów wspólnych wdrożeń i projektów mechanizmu czystego rozwoju;
- 32) z zakresu ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. - Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2005 r. Nr 228, poz. 1947):
- a) koncesje na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopaliny, wydobywanie kopaliny ze złóż, bezzbiornikowe magazynowanie substancji oraz składowanie odpadów w górotworze, w tym w podziemnych wyrobiskach górniczych,
 - b) dane zawarte w księdze rejestrowej rejestru obszarów górniczych,
 - c) karty informacyjne złóż kopaliny, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 50 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. - Prawo geologiczne i górnicze;
- [33) z zakresu ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie:
- a) wnioski o wydanie decyzji oraz decyzje, o których mowa w art. 14 ust. 3, w art. 16 ust. 1 oraz w art. 18 ust. 2 tej ustawy,
 - b) postanowienia, o których mowa w art. 25 ust. 7 tej ustawy.]

<33) z zakresu ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie:

- a) wnioski o wydanie decyzji oraz decyzje, o których mowa w art. 13 ust. 3, w art. 15 ust. 1 oraz w art. 17 ust. 2 tej ustawy,**
- b) postanowienia, o których mowa w art. 24 ust. 7 tej ustawy.>**
3. Udostępnieniu, o którym mowa w ust. 1, podlegają także inne informacje w postaci dokumentów, danych gromadzonych w szczególności w formie pisemnej, wizualnej, fonicznej lub elektronicznej na informatycznych nośnikach danych, dotyczące:
 - 1) stanu elementów przyrodniczych i ich wzajemnego oddziaływania;
 - 2) emisji oraz działań i środków wpływających lub mogących wpływać na środowisko;
 - 3) wpływu stanu środowiska na zdrowie i warunki życia ludzi oraz na zabytki;
 - 4) działań oraz środków w szczególności administracyjnych i ekonomicznych, mających na celu ochronę środowiska;
 - 5) planów, programów oraz analiz finansowych, związanych z podejmowaniem rozstrzygnięć istotnych dla ochrony środowiska;
 - 6) raportów dotyczących realizacji przepisów o ochronie środowiska.
 4. Informacje, o których mowa w ust. 2 i 3, udostępnia się na pisemny wniosek, z zastrzeżeniem ust. 5.
 5. Informację niewymagającą wyszukiwania, która może być przekazana w formie ustnej, udostępnia się bez pisemnego wniosku.
 6. Organy administracji właściwe w sprawach, o których mowa w ust. 2, są obowiązane do prowadzenia publicznie dostępnych wykazów danych o tych dokumentach oraz mogą zamieszczać w tych wykazach dane o dokumentach, o których mowa w ust. 3.
 7. Publicznie dostępne wykazy danych o dokumentach, o których mowa w ust. 2 pkt 7 i 8, prowadzą także organy administracji właściwe do prowadzenia postępowania, w ramach którego lub w wyniku którego sporządzane są te dokumenty.
 - 7a. Publicznie dostępne wykazy, o których mowa w ust. 6, prowadzi się w formie elektronicznej; organ obowiązany do prowadzenia wykazu udostępnia go w Biuletynie Informacji Publicznej, o którym mowa w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198, z późn. zm.).
 8. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wzór publicznie dostępnego wykazu, o którym mowa w ust. 6, mając na uwadze zapewnienie przejrzystości wykazu i łatwości wyszukiwania zawartych w nim informacji.
 9. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 8, zostaną określone zawartość i układ wykazu zawierającego w szczególności nazwy zamieszczonych w nim dokumentów, miejsca i daty ich wydania oraz miejsca ich przechowywania, a także zastrzeżenia dotyczące nieudostępniania informacji.

USTAWA z dnia 11 maja 2001 r. – PRAWO O MIARACH (Dz. U. z 2004 r. Nr 243, poz. 2441, z 2005 r. Nr 163, poz. 1362 i Nr 180, poz. 1494 oraz z 2006 r. Nr 170, poz. 1217 i Nr 249, poz. 1834)

Art. 2.

1. Ustawa reguluje zagadnienia:

- 1) legalnych jednostek miar i państwowych wzorców jednostek miar;

- 2) prawnej kontroli metrologicznej przyrządów pomiarowych;
 - 3) kompetencji i zadań organów administracji rządowej właściwych w sprawach miar, zwanych dalej "organami administracji miar";
 - 4) sprawowania nadzoru nad wykonywaniem przepisów ustawy.
2. (uchylony).
- [3. Przepisów ustawy nie stosuje się do wyrobów będących wyrobami medycznymi w rozumieniu ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o wyrobach medycznych (Dz. U. Nr 93, poz. 896).]
- <3. Przepisów ustawy nie stosuje się do wyrobów medycznych w rozumieniu ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o wyrobach medycznych (Dz. U. Nr 93, poz. 896 oraz z 2005 r. Nr 64, poz. 565) w zakresie wprowadzania do obrotu i do użytkowania.>**
4. Przepisów ustawy nie stosuje się do tachografów cyfrowych w zakresie określonym w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o systemie tachografów cyfrowych (Dz. U. Nr 180, poz. 1494).

USTAWA z dnia 7 czerwca 2001 r. O LEŚNYM MATERIALE ROZMNOŻENIOWYM (Dz. U. Nr 73, poz. 761, z 2004 r. Nr 96, poz. 959 oraz z 2005 r. Nr 64, poz. 565)

Art. 1.

Ustawa reguluje sprawy:

- 1) rejestracji leśnego materiału podstawowego,
- 2) obrotu leśnym materiałem rozmnożeniowym,
- [3] *kontroli leśnego materiału rozmnożeniowego oraz leśnego materiału podstawowego wprowadzonego do obrotu,]*
- <3) kontroli leśnego materiału podstawowego oraz leśnego materiału rozmnożeniowego wprowadzanego do obrotu,>**
- 4) regionalizacji nasiennej.

Art. 29.

1. Producent ubiegający się o wydanie świadectwa pochodzenia obowiązany jest do pisemnego zgłoszenia Ministrowi planowanego terminu pozyskania leśnego materiału rozmnożeniowego z leśnego materiału podstawowego.
- [2. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1, następuje w dwóch terminach: co najmniej miesiąc i co najmniej 7 dni przed planowanym terminem pozyskania leśnego materiału rozmnożeniowego.]
- <2. Zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, dokonuje się na 14 dni przed planowanym terminem pozyskania leśnego materiału rozmnożeniowego.>**
3. Po pozyskaniu leśnego materiału rozmnożeniowego producent występuje do Ministra z wnioskiem o wydanie świadectwa pochodzenia.
4. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wzory wniosku, o którym mowa w ust. 3, biorąc w szczególności pod uwagę, aby informacje w nich zawarte były zwięzłe, czytelne oraz niezbędne do wydania świadectwa pochodzenia. We wzorze wniosku uwzględnione zostaną rodzaje leśnego materiału podstawowego, z którego wyprodukowano leśny materiał rozmnożeniowy.

[Art. 30.

1. Do czasu wydania świadectwa pochodzenia producent obowiązany jest do przechowywania pozyskanego leśnego materiału rozmnożeniowego w opakowaniach zabezpieczonych plombą producenta.
2. Każde z opakowań, o których mowa w ust. 1, powinno być opatrzone etykietą zawierającą następujące informacje:
 - 1) numer, pod którym w Krajowym Rejestrze zarejestrowano leśny materiał podstawowy, z którego pozyskano leśny materiał rozmnożeniowy,
 - 2) datę pozyskania leśnego materiału rozmnożeniowego,
 - 3) ilość leśnego materiału rozmnożeniowego w opakowaniu wyrażoną w kilogramach lub sztukach,
 - 4) podpis producenta.]

< Art. 30.

1. Do czasu wydania świadectwa pochodzenia producent jest obowiązany do przechowywania poszczególnych partii leśnego materiału rozmnożeniowego, pozyskanego w danym roku dojrzewania z leśnego materiału podstawowego zarejestrowanego w Krajowym Rejestrze pod jednym numerem rejestrowym, w sposób zapewniający jego identyfikację i zapobiegający jego zmieszaniu z leśnym materiałem rozmnożeniowym wyprodukowanym z leśnego materiału podstawowego zarejestrowanego pod innym numerem rejestrowym.
2. Każdą z partii, o których mowa w ust. 1, zaopatruje się w etykietę zawierającą następujące informacje:
 - 1) numer, pod którym w Krajowym Rejestrze zarejestrowano leśny materiał podstawowy, z którego pozyskano leśny materiał rozmnożeniowy,
 - 2) datę pozyskania leśnego materiału rozmnożeniowego,
 - 3) ilość leśnego materiału rozmnożeniowego w partii wyrażoną w kilogramach lub sztukach,
 - 4) podpis producenta.>

Art. 31.

[1. Minister wydaje dla leśnego materiału rozmnożeniowego wyprodukowanego w danym roku z leśnego materiału podstawowego zarejestrowanego w Krajowym Rejestrze pod jednym numerem rejestrowym świadectwo pochodzenia określające nazwę leśnego materiału rozmnożeniowego, jego rodzaj, kategorię, przeznaczenie i sposób wyprodukowania, a także dane dotyczące leśnego materiału podstawowego, z którego został pozyskany.]

- <1. Minister wydaje dla leśnego materiału rozmnożeniowego wyprodukowanego w danym roku dojrzewania z leśnego materiału podstawowego zarejestrowanego w Krajowym Rejestrze pod jednym numerem rejestrowym świadectwo pochodzenia określające nazwę leśnego materiału rozmnożeniowego, jego rodzaj, kategorię, przeznaczenie i sposób wyprodukowania, a także dane dotyczące leśnego materiału podstawowego, z którego został pozyskany.>
2. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wzory świadectw pochodzenia, kierując się koniecznością zapewnienia ich zgodności z odpowiednimi wzorami ustalonymi w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

[Art. 58.

1. W okresie do dnia 31 grudnia 2007 r. zezwala się na obrót leśnym materiałem rozmnożeniowym w postaci jednostek nasiennych oraz materiału sadzeniowego, niespełniającym warunków określonych w ustawie.
2. Przepis ust. 1 stosuje się do leśnego materiału rozmnożeniowego wyprodukowanego z jednostek nasiennych pozyskanych przed dniem wejścia w życie ustawy, należących do gatunków określonych w pkt 1, 3, 7, 8, 14, 17, 26, 28, 32 oraz 38 załącznika do ustawy.
3. Obrót leśnym materiałem rozmnożeniowym, o którym mowa w ust. 1 i 2, może być prowadzony wyłącznie przez jednostki organizacyjne Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe, o których mowa w art. 32 ust. 2 pkt 3 i 4 ustawy o lasach.

Art. 59.

1. W okresie do dnia 31 grudnia 2010 r. zezwala się na obrót leśnym materiałem rozmnożeniowym w postaci jednostek nasiennych oraz materiału sadzeniowego, niespełniającym warunków określonych w ustawie.
2. Przepis ust. 1 stosuje się do leśnego materiału rozmnożeniowego wyprodukowanego z jednostek nasiennych pozyskanych przed dniem wejścia w życie ustawy, należących do gatunków określonych w pkt 22, 45 oraz 46 załącznika do ustawy.
3. Przepis art. 58 ust. 3 stosuje się odpowiednio.]

< Art. 59a.

Zezwala się na obrót leśnym materiałem rozmnożeniowym, niespełniającym warunków określonych w ustawie, w postaci jednostek nasiennych, części roślin przeznaczonych do produkcji materiału sadzeniowego oraz materiału sadzeniowego wyprodukowanego z jednostek nasiennych pozyskanych przed dniem wejścia w życie ustawy, aż do wyczerpania zapasów.>

USTAWA z dnia 18 lipca 2001 r. – PRAWO WODNE (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019 i Nr 267, poz. 2255, z 2006 r. Nr 170, poz. 1217 oraz z 2007 r. Nr 21, poz. 125)

Art. 38a.

1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, kryteria i sposób oceny stanu wód podziemnych, w tym:
 - 1) klasyfikację elementów fizykochemicznych i ilościowych stanu wód podziemnych;
 - [2) *definicje klasyfikacji stanu ilościowego oraz stanu chemicznego wód powierzchniowych;*]
 - <2) **definicje klasyfikacji stanu ilościowego oraz stanu chemicznego wód podziemnych;**>
 - 3) sposób interpretacji wyników badań elementów, o których mowa w pkt 1;
 - 4) sposób prezentacji stanu wód podziemnych;
 - 5) częstotliwość dokonywania ocen jakości poszczególnych elementów oraz stanu wód.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) elementy jakości dla klasyfikacji stanu ekologicznego oraz potencjału ekologicznego wód powierzchniowych;
 - 2) definicje klasyfikacji stanu ekologicznego oraz potencjału ekologicznego wód powierzchniowych.
3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, kryteria i sposób oceny stanu wód powierzchniowych, w tym:
 - 1) klasyfikację:
 - a) elementów fizykochemicznych, biologicznych, hydromorfologicznych, uwzględniając warunki referencyjne różnych typów wód powierzchniowych,
 - b) stanu ekologicznego oraz potencjału ekologicznego wód powierzchniowych, uwzględniając klasyfikację elementów, o których mowa w lit. a;
 - 2) definicje klasyfikacji stanu chemicznego wód powierzchniowych;
 - 3) sposób interpretacji wyników badań elementów, o których mowa w pkt 1 lit. a;
 - 4) sposób prezentacji wyników monitoringu i klasyfikacji stanu ekologicznego wód powierzchniowych i potencjału ekologicznego wód powierzchniowych;
 - 5) częstotliwość dokonywania ocen jakości poszczególnych elementów oraz stanu ekologicznego i potencjału ekologicznego wód powierzchniowych.
4. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, ogólną klasyfikację i ocenę ogólną wód powierzchniowych, w tym:
 - 1) elementy oceny;
 - 2) sposób interpretacji wyników badań poszczególnych elementów oceny;
 - 3) ocenę wyników badań poszczególnych elementów oceny.
5. Minister, wydając rozporządzenia, o których mowa w ust. 1-4, będzie się kierować istniejącym stanem rozpoznania procesów zachodzących w środowisku wodnym oraz dostępnymi wynikami pomiarów i badań.
6. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wykaz substancji priorytetowych, o których mowa w art. 38 ust. 4, uwzględniając przepisy Unii Europejskiej dotyczące substancji priorytetowych w dziedzinie polityki wodnej.

Art. 45.

1. Minister właściwy do spraw środowiska, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej, określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, powodujące zanieczyszczenie wód, które powinno być eliminowane (wykaz I), oraz substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, powodujące zanieczyszczenie wód, które powinno być ograniczane (wykaz II);
 - [2) *metodyki referencyjne badania stopnia biodegradacji substancji powierzchniowoczynnych zawartych w produktach, których stosowanie może mieć wpływ na jakość wód;*]
 - 3) warunki, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi, w tym najwyższe dopuszczalne wartości zanieczyszczeń, oraz warunki, jakie należy spełnić w celu rolniczego wykorzystania ścieków, a także miejsce i minimalną częstotliwość pobierania próbek ścieków, metodyki referencyjne analizy i sposób oceny, czy ścieki odpowiadają wymaganym warunkom.

2. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki może określić, w drodze rozporządzenia, dopuszczalne masy substancji, które mogą być odprowadzane w ściekach przemysłowych, w jednym lub więcej okresach, przypadające na jednostkę masy wykorzystywanego surowca, materiału, paliwa lub powstającego produktu.
3. Ministrowie, wydając rozporządzenia, o których mowa w ust. 1 i 2, uwzględnia:
 - 1) właściwości substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, a zwłaszcza ich toksyczność, trwałość w środowisku, zdolność do bioakumulacji oraz zagrożenie, jakie mogą one powodować dla wód oraz życia lub zdrowia ludzi;
 - 2) obecny stan wód i ich podatność na eutrofizację;
 - 3) efektywność usuwania zanieczyszczeń ze ścieków w procesach ich oczyszczania;
 - 4) rozwój technik umożliwiających stopniowe zmniejszanie emisji;
 - 5) położenie, rzeźbę terenu i rodzaj gleb na obszarach, na których może być stosowane rolnicze wykorzystanie ścieków;
 - 6) zróżnicowanie w czasie warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu do wód ścieków zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, powodujące zanieczyszczenie wód, które powinno być eliminowane (wykaz I).
4. Ministrowie, wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, będą się kierować potrzebą:
 - 1) zapobieżenia zagrożenia dla życia i zdrowia ludzi powodowanego wprowadzaniem do wód substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego;
 - 2) zapewnienia 75 % redukcji całkowitego ładunku azotu i fosforu w ściekach komunalnych pochodzących z całego terytorium państwa w celu ochrony wód powierzchniowych, w tym wód morskich, przed eutrofizacją;
 - 3) minimalizacji kosztów oczyszczania ścieków komunalnych przy osiągnięciu celów zakładanych w pkt 2;
 - 4) spełnienia wymagań zdrowotnych dotyczących żywności i pasz na terenach rolniczego wykorzystania ścieków.
5. Zasady postępowania z osadami ściekowymi określają przepisy ustawy o odpadach.

Art. 92.

1. Dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej, zwany dalej "dyrektorem regionalnego zarządu", jest organem administracji rządowej niezespolonej właściwym w sprawach gospodarowania wodami w regionie wodnym, w zakresie określonym w ustawie.
2. W przypadkach określonych ustawą dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej wydaje akty prawa miejscowego.
3. Do zadań dyrektora regionalnego zarządu należy w szczególności:
 - 1) sporządzanie identyfikacji znaczących oddziaływań antropogenicznych i ocen ich wpływu na stan wód powierzchniowych i podziemnych, w regionie wodnym;
 - 2) opracowywanie warunków korzystania z wód regionu wodnego;
 - 3) opracowywanie analiz ekonomicznych związanych z korzystaniem z wód w regionie wodnym;
 - 4) sporządzanie i prowadzenie wykazów obszarów chronionych na podstawie przepisów ustawy oraz przepisów odrębnych;
 - 5) opracowywanie studiów ochrony przeciwpowodziowej w regionie wodnym;
 - 6) opracowywanie projektów planów ochrony przeciwpowodziowej regionu wodnego;
 - 7) koordynowanie działań związanych z ochroną przed powodzią oraz suszą w regionie wodnym, w szczególności prowadzenie ośrodków koordynacyjno-informacyjnych ochrony przeciwpowodziowej;

- 8) prowadzenie katastru wodnego dla regionu wodnego;
- 9) występowanie na prawach strony w postępowaniach administracyjnych, prowadzonych na podstawie przepisów ustawy, w sprawach dotyczących regionu wodnego;
- 10) (uchylony);
- 11) (uchylony);
- 12) wykonywanie kontroli gospodarowania wodami;
- 13) planowanie przedsięwzięć związanych z odbudową ekosystemów zdegradowanych przez eksploatację zasobów wodnych;
- 14) uzgadnianie, w zakresie przedsięwzięć dotyczących gospodarki wodnej na terenie regionu, projektów list przedsięwzięć priorytetowych przedkładanych przez wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej, o których mowa w art. 414 ust. 2 pkt 3 ustawy - Prawo ochrony środowiska;
- 15) opiniowanie projektów gminnych, powiatowych i wojewódzkich planów gospodarki odpadami w zakresie ochrony zasobów wodnych;
- <16) opiniowanie, w odniesieniu do bezpośrednich zagrożeń szkodą w wodach i szkody w wodach, decyzji, o których mowa w art. 13 ust. 3 oraz art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie (Dz. U. Nr 75, poz. 493).>**
4. W ramach gospodarowania mieniem Skarbu Państwa, związanym z gospodarką wodną, dyrektor regionalnego zarządu realizuje w imieniu Prezesa Krajowego Zarządu zadania związane z utrzymywaniem wód lub urządzeń wodnych oraz pełni funkcję inwestora w zakresie gospodarki wodnej w regionie wodnym.
- 4a. W ramach koordynacji, o której mowa w ust. 3 pkt 7, dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej gromadzi, przetwarza i udostępnia informacje dla potrzeb planowania przestrzennego i centrów zarządzania kryzysowego.
5. Dyrektor regionalnego zarządu wykonuje swoje zadania przy pomocy regionalnego zarządu gospodarki wodnej, zwanego dalej "regionalnym zarządem".
6. Dyrektor regionalnego zarządu, dla realizacji zadań, o których mowa w ust. 4, może tworzyć jednostki organizacyjne, w trybie przepisów ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2003 r. Nr 15, poz. 148, z późn. zm.), ustalając szczegółowy zakres zadań, siedzibę, obszar i czas działania.
7. Organizację regionalnego zarządu określa statut nadany przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej na wniosek Prezesa Krajowego Zarządu; przy nadawaniu statutu uwzględnia się zakres działalności regionalnego zarządu oraz charakter obszaru działania.

USTAWA z dnia 27 lipca 2001 r. O OCHRONIE BAZ DANYCH (Dz. U. Nr 128, poz. 1402 oraz z 2004 r. Nr 96, poz. 959)

Art. 7.

1. Producent bazy danych udostępnionej publicznie w jakikolwiek sposób nie może zabronić użytkownikowi korzystającemu zgodnie z prawem z takiej bazy danych, pobierania lub wtórnego wykorzystania w jakimkolwiek celu nieistotnej, co do jakości lub ilości, części jej zawartości.

2. Jeżeli użytkownik korzystający zgodnie z prawem z bazy danych jest uprawniony do pobierania lub wtórnego wykorzystania jedynie części bazy danych, przepis ust. 1 dotyczy tylko tej części.
3. Korzystanie z baz danych, o którym mowa w ust. 1, nie może naruszać normalnego korzystania z baz danych lub godzić w słuszne interesy producenta baz danych.

<4. Postanowienia umowne sprzeczne z ust. 1 i 2 są nieważne.>

USTAWA z dnia 6 września 2001 r. O TRANSPORCIE DROGOWYM (Dz. U. z 2004 r. Nr 204, poz. 2088, z późn. zm.)

[Art. 19.

1. *Wykonywanie przez zagranicznego przewoźnika drogowego przewozu kabotażowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wymaga zezwolenia na przewóz kabotażowy wydanego przez ministra właściwego do spraw transportu. Przepisy art. 22 ust. 1 stosuje się odpowiednio.*
2. *Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, może być wydane na wniosek zagranicznego przewoźnika drogowego pod warunkiem dołączenia do niego co najmniej dwóch pozytywnych opinii polskich organizacji o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszających przewoźników drogowych.]*

< Art. 19.

1. **Wykonywanie przez przewoźnika drogowego przewozu kabotażowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wymaga uzyskania zezwolenia na przewóz kabotażowy, które wydaje minister właściwy do spraw transportu. Przepisy art. 22 ust. 1 stosuje się odpowiednio.**
2. **Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, wydaje się na wniosek przewoźnika drogowego, pod warunkiem dołączenia do niego co najmniej dwóch pozytywnych opinii organizacji o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszających przewoźników drogowych.>**

[Art. 29.

1. *Wykonywanie przez zagranicznego przewoźnika przewozu kabotażowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wymaga uzyskania zezwolenia, które wydaje minister właściwy do spraw transportu, o ile umowy międzynarodowe nie stanowią inaczej.*
2. *Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, może być wydane na wniosek zagranicznego przewoźnika pod warunkiem dołączenia do niego co najmniej dwóch pozytywnych opinii polskich organizacji o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszających przewoźników drogowych.]*

< Art. 29.

1. **Wykonywanie przez przewoźnika drogowego przewozu kabotażowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wymaga uzyskania zezwolenia, które wydaje minister właściwy do spraw transportu, o ile umowy międzynarodowe nie stanowią inaczej.**
2. **Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, wydaje się na wniosek przewoźnika drogowego, pod warunkiem dołączenia do niego co najmniej dwóch pozytywnych opinii organizacji o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszających przewoźników drogowych.>**

Objaśnienie oznaczeń: [] kursywa – tekst usunięty przez Sejm

<> druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

Art. 87.

1. Podczas przejazdu wykonywanego w ramach transportu drogowego kierowca pojazdu samochodowego, z zastrzeżeniem ust. 4, jest obowiązany mieć przy sobie i okazywać, na żądanie uprawnionego organu kontroli, wypis z licencji, kartę opłaty drogowej, zapisy urządzenia rejestrującego samoczynnie prędkość jazdy, czas jazdy i czas postoju, obowiązkowe przerwy i czas odpoczynku, a ponadto:
 - 1) w transporcie drogowym osób:
 - [a) przy wykonywaniu przewozów regularnych i regularnych specjalnych - odpowiednie zezwolenie i formularz jazdy lub wypis z zezwolenia wraz z obowiązującym rozkładem jazdy,*
 - b) przy wykonywaniu międzynarodowych przewozów wahadłowych lub okazjonalnych - odpowiednie zezwolenie,]*
 - <a) przy wykonywaniu przewozów regularnych i regularnych specjalnych – odpowiednie zezwolenie lub wypis z zezwolenia wraz z obowiązującym rozkładem jazdy,**
 - b) przy wykonywaniu międzynarodowych przewozów wahadłowych lub okazjonalnych – odpowiednie zezwolenie i formularz jazdy,>**
 - c) przy wykonywaniu międzynarodowych przewozów na potrzeby własne - formularz jazdy,
 - d) oryginał albo poświadczoną za zgodność z oryginałem przez przedsiębiorcę kserokopię decyzji, o której mowa w art. 20a ust. 2, jeżeli została wydana;
 - 2) w transporcie drogowym rzeczy - dokumenty związane z przewożonym ładunkiem, a także:
 - a) odpowiednie zezwolenie wymagane w międzynarodowym transporcie drogowym,
 - b) dokumenty wymagane przy przewozie drogowym towarów niebezpiecznych,
 - c) świadectwo wymagane zgodnie z umową o międzynarodowych przewozach szybko psujących się artykułów żywnościowych i o specjalnych środkach transportu przeznaczonych do tych przewozów (ATP),
 - d) zezwolenie na przejazd pojazdu, z ładunkiem lub bez ładunku, o masie, naciskach osi lub wymiarach przekraczających wielkości określone w odrębnych przepisach,
 - e) wymagane przy przewozie żywych zwierząt,
 - f) dokumenty wymagane przy przewozie odpadów,
 - g) certyfikat potwierdzający spełnienie przez pojazd odpowiednich wymogów bezpieczeństwa lub warunków dopuszczenia do ruchu, jeżeli jest wymagany;
 - 3) w międzynarodowym transporcie drogowym - świadectwo kierowcy, jeżeli jest wymagane.
- 1a. (uchylony).
- 1b. Podczas przejazdu wykonywanego w ramach transportu drogowego przez zagranicznego przewoźnika kierowca pojazdu samochodowego jest obowiązany ponadto mieć przy sobie i okazywać na żądanie uprawnionego organu kontroli dowód uiszczenia opłaty, o której mowa w art. 43 ust. 1, jeżeli jest wymagana.
2. Podczas przewozu drogowego wykonywanego na potrzeby własne kontrolowany jest obowiązany mieć przy sobie i okazywać na żądanie uprawnionego organu kontroli, oprócz odpowiednich dokumentów wymaganych przy takim przewozie, określonych w ust. 1, wypis zaświadczenia, o którym mowa w art. 33 ust. 10.
3. Przedsiębiorca lub podmiot, o którym mowa w art. 3 ust. 2, wykonujący przewozy na potrzeby własne, odpowiedzialni są za wyposażenie kierowcy wykonującego transport drogowy lub przewóz na potrzeby własne w wymagane dokumenty.

4. Podczas przejazdu wykonywanego w ramach transportu drogowego kierowca taksówki jest obowiązany mieć przy sobie i okazać na żądanie licencję.

Art. 90a.

1. Główny Inspektor Transportu Drogowego przekazuje do Komisji Europejskiej dane dotyczące przeprowadzonych kontroli:
 - 1) stanu technicznego pojazdów, co dwa lata, w terminie do 31 marca, po upływie okresu objętego sprawozdaniem, zgodnie z formularzem, o którym mowa w ust. 3;
 - 2) w zakresie, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 561/2006, zgodnie z formularzem, o którym mowa w art. 17 tego rozporządzenia, co dwa lata, w terminie do dnia 30 września roku następującego po zakończeniu dwuletniego okresu sprawozdawczego[.] <,>
 - <3) przewozu drogowego towarów niebezpiecznych, corocznie, w terminie do dnia 31 marca każdego roku, zgodnie z formularzem, o którym mowa w ust. 3.>**
2. Organy uprawnione do przeprowadzania kontroli, o których mowa w art. 89 ust. 1, obowiązane są przekazywać Głównemu Inspektorowi Transportu Drogowego informacje:
 - 1) o których mowa w ust. 1 pkt 1, co dwa lata, w terminie do 31 stycznia po upływie dwuletniego okresu objętego sprawozdaniem,
 - 2) o których mowa w ust. 1 pkt 2, co dwa lata, w terminie do 31 lipca po upływie dwuletniego okresu objętego sprawozdaniem- na formularzach, o których mowa w ust. 3.
- <2a. Wojewódzki Inspektor Transportu Drogowego przekazuje Głównemu Inspektorowi Transportu Drogowego informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 3, w tym informacje uzyskane od innych organów kontrolnych na podstawie przepisów ustawy z dnia 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych, corocznie, w terminie do dnia 31 stycznia.>**
- [3. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzór formularza do przekazywania danych, o których mowa w ust. 1 pkt 1, uwzględniając zakres niezbędnych danych.]*
- <3. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzory formularzy do przekazywania danych, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3, uwzględniając zakres danych niezbędnych do przekazania Komisji Europejskiej na podstawie przepisów prawa wspólnotowego.>**

USTAWA z dnia 5 kwietnia 2002 r. O EUROPEJSKICH RADACH ZAKŁADOWYCH (Dz. U. Nr 62, poz. 556, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, z 2005 r. Nr 62, poz. 551 oraz z 2006 r. Nr 149, poz. 1077)

Art. 4.

1. Za przedsiębiorcę sprawującego kontrolę nad innym przedsiębiorcą uważa się przedsiębiorcę, który może bezpośrednio lub pośrednio wywierać dominujący wpływ na funkcjonowanie innego przedsiębiorcy, w szczególności z tytułu własności, posiadanych udziałów lub akcji albo na mocy przepisów prawa lub umów ustanawiających powiązania organizacyjne między przedsiębiorcami.

2. Przedsiębiorca ma dominujący wpływ na funkcjonowanie innego przedsiębiorcy (przedsiębiorcy zależnego), jeżeli posiada:
 - 1) co najmniej 50% udziałów (akcji) przedsiębiorcy zależnego albo
 - 2) większość głosów w zgromadzeniu wspólników (walnym zgromadzeniu akcjonariuszy) przedsiębiorcy zależnego, albo
 - 3) prawo do powołania lub odwołania ponad połowy członków organu zarządzającego lub nadzorczego przedsiębiorcy zależnego.
 3. Za przedsiębiorcę zależnego od przedsiębiorcy sprawującego kontrolę uważa się również przedsiębiorcę zależnego od innego przedsiębiorcy zależnego od tego przedsiębiorcy sprawującego kontrolę (zależność pośrednia).
- [4. W przypadku gdy dominujący wpływ na funkcjonowanie przedsiębiorcy ma więcej niż jeden przedsiębiorca, za przedsiębiorcę sprawującego kontrolę uważa się tego, który może mianować ponad połowę członków organu zarządzającego lub nadzorczego przedsiębiorcy zależnego.]
- <4. W przypadku gdy więcej niż jeden przedsiębiorca spełnia kryteria, o których mowa w ust. 2, za przedsiębiorcę sprawującego kontrolę uważa się tego, który może mianować ponad połowę członków organu zarządzającego lub nadzorczego przedsiębiorcy zależnego, do czasu gdy inny przedsiębiorca stanie się przedsiębiorcą sprawującym kontrolę.>**
- <5. Za przedsiębiorcę sprawującego kontrolę nad innym przedsiębiorcą nie uważa się przedsiębiorcy, który:**
- 1) jest instytucją finansową czasowo nabywającą lub obejmującą akcje albo udziały w celu ich odsprzedaży, jeżeli przedmiotem działalności gospodarczej tej instytucji jest prowadzone na własny lub cudzy rachunek inwestowanie w akcje albo udziały innych przedsiębiorców, pod warunkiem, że odsprzedaż ta nastąpi przed upływem roku od dnia nabycia, oraz że:
 - a) instytucja ta nie wykonuje praw z tych akcji albo udziałów, z wyjątkiem prawa do dywidendy, lub
 - b) instytucja ta wykonuje prawa z tych akcji lub udziałów wyłącznie w celu przygotowania odsprzedaży całości lub części przedsiębiorstwa, jego majątku lub tych akcji albo udziałów;
 - 2) posiadając status przedsiębiorcy sprawującego kontrolę, jest przedsiębiorcą, którego wyłącznym przedmiotem działalności jest nabywanie pakietów akcji lub udziałów w innych przedsiębiorstwach oraz zarządzanie tymi pakietami i obracanie nimi w celu wypracowania zysku, bez bezpośredniego lub pośredniego angażowania się w zarządzanie tymi przedsiębiorstwami, lub też ustalania zachowania tych przedsiębiorstw na rynku właściwym w rozumieniu art. 4 pkt 8 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080 oraz z 2006 r. Nr 157, poz. 1119, Nr 170, poz. 1217 i Nr 249, poz. 1834).>

USTAWA z dnia 10 maja 2002 r. O ZASADACH UZNAWANIA NABYTYCH W PAŃSTWACH CZŁONKOWSKICH UNII EUROPEJSKIEJ KWALIFIKACJI DO PODEJMOWANIA LUB WYKONYWANIA NIEKTÓRYCH DZIAŁALNOŚCI (Dz. U. Nr 71, poz. 655, z 2003 r. Nr 190, poz. 1864 oraz z 2004 r. Nr 96, poz. 959)

[Art. 1.

1. *Obywatelom państw członkowskich Unii Europejskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, którzy nabyli w tych państwach, poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, kwalifikacje do podejmowania lub wykonywania działalności wymienionych w załączniku do ustawy - uznaje się te kwalifikacje, na zasadach określonych w ustawie, o ile w Rzeczypospolitej Polskiej przepisy odrębne uzależniają podejmowanie lub wykonywanie tych działalności od spełnienia wymagań określonych w tych przepisach.*
2. *Obywatele państw członkowskich Unii Europejskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym zamieszkali na terytorium jednego z tych państw, których kwalifikacje zostały uznane zgodnie z zasadami określonymi w ustawie, mają prawo podjęcia lub wykonywania w Rzeczypospolitej Polskiej działalności, o których mowa w ust. 1, na takich samych zasadach jak osoby, które kwalifikacje do ich podjęcia lub wykonywania uzyskały w Rzeczypospolitej Polskiej.*
3. *Ustawa nie narusza zasad uznawania kwalifikacji do podejmowania lub wykonywania innych działalności lub zawodów, nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej lub państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronach umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, określonych w przepisach odrębnych.]*

< Art. 1.

1. **Obywatelom państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, którzy nabyli w tych państwach, poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, kwalifikacje do podejmowania lub wykonywania działalności wymienionych w załączniku do ustawy – uznaje się te kwalifikacje, na zasadach określonych w ustawie, o ile w Rzeczypospolitej Polskiej przepisy odrębne uzależniają podejmowanie lub wykonywanie tych działalności od spełnienia wymagań określonych w tych przepisach.**
2. **Obywatele państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym zamieszkali na terytorium jednego z tych państw, których kwalifikacje zostały uznane zgodnie z zasadami określonymi w ustawie, mają prawo podjęcia lub wykonywania w Rzeczypospolitej Polskiej działalności, o których mowa w ust. 1, na takich samych zasadach jak osoby, które kwalifikacje do ich podjęcia lub wykonywania uzyskały w Rzeczypospolitej Polskiej.**
- 2a. **Ustawa reguluje zasady poświadczenia charakteru, okresu i rodzaju działalności wykonywanej na terenie Rzeczypospolitej Polskiej przez obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony**

umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym do celów uznawania kwalifikacji do podejmowania lub wykonywania działalności poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Ustawa nie narusza zasad uznawania kwalifikacji do podejmowania lub wykonywania innych działalności lub zawodów, nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronach umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, określonych w przepisach odrębnych.>

Uwaga: w art. 2 w pkt 3 i 4, w art. 7 w ust. 4, w art. 9 w ust. 3, w art. 10 w ust. 5, w art. 11 w ust. 3 i 4, w art. 13 w ust. 2 w pkt 1 wyrazy [Unii Europejskiej] zastępuje się wyrazami <Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej>;

Art. 4.

1. Organami właściwymi w Rzeczypospolitej Polskiej do wydawania decyzji w sprawie uznania kwalifikacji są organy określone w przepisach ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 1999 r. Nr 82, poz. 928, z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 43, poz. 489, Nr 48, poz. 550, Nr 62, poz. 718, Nr 70, poz. 816, Nr 73, poz. 852, Nr 109, poz. 1158 i Nr 122, poz. 1314 i 1321, z 2001 r. Nr 3, poz. 18, Nr 5, poz. 43 i 44, Nr 42, poz. 475, Nr 63, poz. 634, Nr 73, poz. 761, Nr 76, poz. 811, Nr 87, poz. 954, Nr 102, poz. 1116, Nr 113, poz. 1207, Nr 115, poz. 1229, Nr 123, poz. 1353, Nr 125, poz. 1371, Nr 126, poz. 1382, Nr 129, poz. 1441, Nr 130, poz. 1450 i Nr 154, poz. 1800 oraz z 2002 r. Nr 25, poz. 253 i Nr 41, poz. 365), zwane dalej "właściwymi organami".
- [2. Organami uprawnionymi do wydawania decyzji o podejmowaniu lub wykonywaniu w Rzeczypospolitej Polskiej działalności przez obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym są organy określone w przepisach odrębnych uprawnione do wydawania takich decyzji wobec osób, które w Rzeczypospolitej Polskiej uzyskały kwalifikacje spełniające wymagania niezbędne do podejmowania lub wykonywania takiej działalności.]
- <2. Organami uprawnionymi do wydawania decyzji o podejmowaniu lub wykonywaniu w Rzeczypospolitej Polskiej działalności przez obywateli państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym są organy określone w przepisach odrębnych uprawnione do wydawania takich decyzji wobec osób, które w Rzeczypospolitej Polskiej uzyskały kwalifikacje spełniające wymagania niezbędne do podejmowania lub wykonywania takiej działalności.>

<Art. 9a.

1. W przypadku gdy obywatel państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, zamierza podjąć lub wykonywać działalność na terenie innego niż Rzeczpospolita Polska

państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, upoważniony organ, na wniosek zainteresowanego, wyda zaświadczenie stwierdzające charakter, okres i rodzaj działalności wykonywanej na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Organem upoważnionym do wydania zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1, jest marszałek województwa właściwy dla miejsca zamieszkania osoby składającej wniosek, a w przypadku braku miejsca zamieszkania na terenie Rzeczypospolitej Polskiej – marszałek województwa właściwy ze względu na ostatnie miejsce wykonywania działalności lub ostatnie miejsce zatrudnienia przy wykonywaniu działalności, w tym w charakterze dyrektora lub na stanowisku kierowniczym.
3. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1, wykaz dokumentów, które należy dołączyć do wniosku o wydanie zaświadczenia oraz instrukcję wypełniania zaświadczenia, uwzględniając konieczność zachowania jednolitego wzoru zaświadczenia na terenie całego kraju.
4. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 1, zawiera w szczególności informacje o przebiegu doświadczenia zawodowego z podziałem na wykonywanie działalności na własny rachunek, zatrudnienie przy wykonywaniu działalności, w tym w charakterze dyrektora lub na stanowisku kierowniczym.
5. Wydanie zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1, podlega opłacie w wysokości 50 zł. Opłata stanowi dochód budżetu samorządu województwa.>

[Art. 14.

1. *Minister właściwy do spraw gospodarki, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw oświaty i wychowania oraz ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego, w drodze rozporządzenia, wskazuje lub tworzy ośrodek informacji właściwy do informowania o zasadach uznawania kwalifikacji do podejmowania lub wykonywania działalności oraz ustala szczegółowy zakres zadań ośrodka, uwzględniając konieczność zapewnienia dostępu do właściwej informacji obywatelom państw członkowskich Unii Europejskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym.*
2. *Ośrodek informacji, o którym mowa w ust. 1, współpracuje z krajowym koordynatorem, o którym mowa w art. 12 ust. 1, oraz pełni funkcję ośrodka informacji dla obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym.]*

< Art. 14.

1. **Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw oświaty i wychowania oraz ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego, w drodze rozporządzenia, wskazuje lub tworzy ośrodek informacji właściwy do informowania o zasadach uznawania kwalifikacji do podejmowania lub wykonywania działalności oraz ustala szczegółowy zakres zadań ośrodka, uwzględniając konieczność zapewnienia dostępu do właściwej informacji obywatelom państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa**

członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

2. Ośrodek informacji, o którym mowa w ust. 1, współpracuje z krajowym koordynatorem, o którym mowa w art. 12 ust. 1, oraz pełni funkcję ośrodka informacji dla obywateli państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym.>

USTAWA z dnia 21 czerwca 2002 r. O MATERIAŁACH WYBUCHOWYCH PRZEZNACZONYCH DO UŻYTKU CYWILNEGO (Dz. U. Nr 117, poz. 1007 i Nr 238, poz. 2019, z 2004 r. Nr 222, poz. 2249 oraz z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711)

USTAWA

z dnia 21 czerwca 2002 r.

o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.<¹⁾>

- <¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Rady 93/15/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie harmonizacji przepisów dotyczących wprowadzania do obrotu i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz.Urz. WE L 121 z 15.05.1993, str. 20, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 12, str. 58, z późn. zm.).>

Uwaga: w art. 3 w pkt 15, w art. 32, w art. 36, w art. 51 w ust. 5 wyrazy [*Unii Europejskiej*] zastępuje się wyrazami <Unii Europejskiej, Republiki Turcji lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym>;

Art. 39.

1. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje amunicji, której przemieszczanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie wymaga uzyskania jego zgody i może następować na podstawie zezwolenia udzielonego przez właściwy organ państwa, na którego terenie ta amunicja znajduje się, uwzględniając konieczność zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego.
- [2. *Minister właściwy do spraw gospodarki przekazuje informacje określone w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, właściwym władzom państw członkowskich Unii Europejskiej.*]
- <2. Minister właściwy do spraw gospodarki przekazuje informacje określone w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, właściwym władzom państw członkowskich Unii Europejskiej, Republiki Turcji lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronom umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym.>

USTAWA z dnia 28 października 2002 r. O PRZEWOZIE DROGOWYM TOWARÓW NIEBEZPIECZNYCH (Dz. U. Nr 199, poz. 1671, z późn. zm.)

Art. 24.

1. Doradcą może być, z zastrzeżeniem ust. 7, osoba, która:
 - 1) ukończyła 21 lat;
 - 2) posiada wykształcenie wyższe;
 - 3) nie była karana za przestępstwo umyślne;
 - 4) posiada świadectwo przeszkolenia doradcy do spraw bezpieczeństwa w zakresie transportu towarów niebezpiecznych, zwane dalej "świadectwem doradcy".
2. Świadectwo doradcy po raz pierwszy otrzymuje osoba, która:
 - 1) spełnia wymagania określone w ust. 1 pkt 1-3;
 - 2) ukończyła z wynikiem pozytywnym kurs początkowy dla kandydatów na doradców, obejmujący szkolenie w zakresie zagrożeń związanych z przewozem towarów niebezpiecznych oraz przepisów obowiązujących w tym zakresie, zwany dalej "kursem początkowym";
 - 3) złożyła z wynikiem pozytywnym egzamin dla kandydatów na doradców przed komisją egzaminacyjną powołaną przez wojewódzkiego inspektora transportu drogowego.
3. Świadectwo doradcy jest wydawane przez wojewódzkiego inspektora transportu drogowego na okres 5 lat, licząc od dnia złożenia z wynikiem pozytywnym egzaminu, o którym mowa w ust. 2 pkt 3.
4. Wojewódzki inspektor transportu drogowego przedłuża ważność świadectwa doradcy albo wydaje nowe świadectwo doradcy na okres kolejnych 5 lat, jeżeli doradca:
 - 1) nie przestał spełniać wymagania, o którym mowa w ust. 1 pkt 3;
 - 2) nie naruszył przez okres ostatnich 5 lat przepisów niniejszej ustawy;
 - 3) jest posiadaczem ważnego świadectwa doradcy;

[4] *złożył z wynikiem pozytywnym egzamin dla doradców przed komisją egzaminacyjną powołaną przez wojewódzkiego inspektora transportu drogowego w roku poprzedzającym datę upływu ważności świadectwa doradcy.]*

<4> złożył z wynikiem pozytywnym egzamin dla doradców przed komisją egzaminacyjną powołaną przez wojewódzkiego inspektora transportu drogowego w ciągu roku przed datą upływu ważności świadectwa doradcy.>
5. Egzaminy, o których mowa w ust. 2 pkt 3 i w ust. 4 pkt 4, są przeprowadzane za opłatą, której koszt ponosi osoba zainteresowana.
6. Wojewódzki inspektor transportu drogowego cofa świadectwo doradcy, jeżeli doradca:
 - 1) przestał spełniać wymaganie, o którym mowa w ust. 1 pkt 3;
 - 2) naruszył przepisy niniejszej ustawy.
7. Osoba, której cofnięto świadectwo doradcy na podstawie ust. 6 pkt 2, nie może być doradcą przez okres 3 lat od dnia uprawomocnienia się decyzji o cofnięciu świadectwa. Po upływie tego terminu osoba ta, o ile spełnia wymagania, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, może otrzymać świadectwo doradcy w trybie określonym w ust. 2.
8. Główny Inspektor Transportu Drogowego na podstawie informacji przekazywanych przez wojewódzkich inspektorów transportu drogowego prowadzi ewidencję doradców, w której umieszcza się dane dotyczące:
 - 1) imienia i nazwiska;
 - 2) daty i miejsca urodzenia;
 - 3) numeru ewidencyjnego Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL), a w przypadku osoby nieposiadającej tego numeru - nazwę i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz nazwę organu, który wydał ten dokument;

<3a) obywatelstwa;>

4) adresu zamieszkania;

5) daty i miejsca wydania oraz numeru świadectwa doradcy[.] <,>

<6) daty ważności świadectwa doradcy.>

9. Dane, o których mowa w ust. 8 pkt 1 i 5, są ogólnodostępne.

<10. Główny Inspektor Transportu Drogowego przekazuje Komisji Europejskiej katalog pytań egzaminacyjnych dotyczących egzaminów, o których mowa w ust. 2 pkt 3 i w ust. 4 pkt 4.>

USTAWA z dnia 28 marca 2003 r. O TRANSPORCIE KOLEJOWYM (Dz. U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94)

Art. 4.

Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) infrastruktura kolejowa - linie kolejowe oraz inne budowle, budynki i urządzenia wraz z zajętyymi pod nie gruntami, usytuowane na obszarze kolejowym, przeznaczone do zarządzania, obsługi przewozu osób i rzeczy, a także utrzymania niezbędnego w tym celu majątku zarządcy infrastruktury;
- 2) linia kolejowa - tory kolejowe wraz z zajętyymi pod nie gruntami oraz przyległy pas gruntu, a także budynki, budowle i urządzenia przeznaczone do prowadzenia ruchu kolejowego, wraz z zajętyymi pod nie gruntami;
- 2a) linia kolejowa o znaczeniu państwowym - linię kolejową, której utrzymanie i eksploatacja uzasadniona jest ważnymi względami gospodarczymi, społecznymi, ekologicznymi lub obronnymi;
- 2b) linia kolejowa o znaczeniu obronnym - linię kolejową, o znaczeniu państwowym, której utrzymanie i eksploatację uzasadniają względy obronności państwa, w tym potrzeby Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej i wojsk sojuszniczych w czasie podwyższenia gotowości obronnej państwa i w czasie wojny, planowaną do objęcia osłoną techniczną;
- 2c) linia kolejowa o znaczeniu wyłącznie obronnym - linię kolejową, o znaczeniu państwowym, dla której jedynym kryterium zaliczenia do linii o znaczeniu państwowym są względy obronności państwa, w tym potrzeby Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej i wojsk sojuszniczych we wszystkich stanach gotowości obronnej państwa i w czasie wojny;
- 3) przyległy pas gruntu - grunty wzdłuż linii kolejowych, usytuowane po obu ich stronach, przeznaczone do zapewnienia bezpiecznego prowadzenia ruchu kolejowego;
- 3a) pas gruntu pod linię kolejową - powierzchnię gruntu wykorzystywaną do budowy lub przebudowy linii kolejowej określoną w decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej;
- 4) sieć kolejowa - układ połączonych ze sobą linii kolejowych będących własnością zarządcy infrastruktury lub zarządzanych przez zarządcę infrastruktury;
- 5) odcinek linii kolejowej - część linii kolejowej zawartą między stacjami węzłowymi albo między punktem początkowym lub końcowym linii kolejowej i najbliższą stacją węzłową;
- 6) pojazd kolejowy - pojazd dostosowany do poruszania się na własnych kołach po torach kolejowych;
- 6a) pojazd trakcyjny - pojazd kolejowy z napędem własnym;

- 7) zarządca infrastruktury - podmiot wykonujący działalność polegającą na zarządzaniu infrastrukturą kolejową, na zasadach określonych w ustawie; funkcje zarządcy infrastruktury kolejowej lub jej części mogą wykonywać różne podmioty;
- 8) obszar kolejowy - określony działkami ewidencyjnymi obszar, na którym usytuowane są linie kolejowe oraz inne budynki, budowle i urządzenia przeznaczone do zarządzania, eksploatacji i utrzymania linii kolejowych, a także służące do obsługi przewozu osób i rzeczy;
- [9) *przewoźnik kolejowy - przedsiębiorcę, który na podstawie licencji wykonuje przewozy kolejowe lub zapewnia pojazdy trakcyjne;]*
- <9) przewoźnik kolejowy – przedsiębiorcę, który na podstawie licencji wykonuje przewozy kolejowe lub świadczy usługę trakcyjną;>**
- <9a) usługa trakcyjna – działalność przedsiębiorcy polegającą na zapewnieniu pojazdu trakcyjnego wraz z obsługą do wykonania przewozu kolejowego;>**
- 10) bocznic kolejowa - infrastrukturę kolejową przeznaczoną do wykonywania załadunku i wyładunku wagonów oraz ich przemieszczania i włączania do ruchu po sieci kolejowej;
- 11) trasa pociągu - określenie, w rozkładzie jazdy, położenia pociągu w funkcji czasu jazdy, służące do oceny wykorzystania zdolności przepustowej linii kolejowej;
- 12) zdolność przepustowa - możliwość eksploatacyjno-ruchową linii kolejowej lub jej części do wykonania na niej przejazdów pociągów w określonym czasie;
- 13) typ pojazdów kolejowych - pojazdy kolejowe o takich samych rozwiązaniach konstrukcyjnych;
- 14) typ budowli i urządzeń przeznaczonych do prowadzenia ruchu kolejowego - budowle i urządzenia lub systemy o takich samych parametrach technicznych i eksploatacyjnych;
- 15) świadectwo dopuszczenia do eksploatacji typu pojazdu kolejowego - dokument uprawniający do użytkowania danego typu pojazdu kolejowego w przewozach kolejowych;
- 16) świadectwo dopuszczenia do eksploatacji typu budowli albo typu urządzeń przeznaczonych do prowadzenia ruchu kolejowego - dokument uprawniający do użytkowania danego typu budowli albo typu urządzeń do prowadzenia ruchu kolejowego;
- 17) świadectwo sprawności technicznej pojazdu kolejowego - dokument potwierdzający, że pojazd kolejowy jest sprawny technicznie;
- 18) świadectwo bezpieczeństwa - dokument potwierdzający zdolność bezpiecznego prowadzenia ruchu kolejowego i wykonywania przewozów kolejowych, wydawany podmiotom zwolnionym z obowiązku uzyskania certyfikatu bezpieczeństwa i autoryzacji bezpieczeństwa;
- 18a) certyfikat bezpieczeństwa - dokument potwierdzający ustanowienie przez przewoźnika kolejowego systemu zarządzania bezpieczeństwem oraz zdolność spełniania przez niego wymagań bezpieczeństwa zawartych w technicznych specyfikacjach interoperacyjności i innych przepisach prawa wspólnotowego i prawa krajowego;
- 18b) autoryzacja bezpieczeństwa - dokument potwierdzający ustanowienie przez zarządcę infrastruktury systemu zarządzania bezpieczeństwem oraz zdolność spełniania przez niego wymagań niezbędnych do bezpiecznego projektowania, eksploatacji i utrzymania infrastruktury kolejowej;
- 19) umowa o świadczenie usług publicznych - umowę, zawartą między właściwym organem administracji publicznej a przewoźnikiem kolejowym, określoną w art. 14 ust. 2 rozporządzenia nr 1191/69/EWG z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie działania państw członkowskich dotyczącego zobowiązań związanych z pojęciem usługi publicznej w transporcie kolejowym, drogowym i w żegludze śródlądowej, zmienionego

- rozporządzeniami nr 3572/90/EWG i nr 1893/91/EWG oraz aktami przystąpienia Danii, Irlandii, Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Grecji, Hiszpanii i Portugalii (Dz. Urz. WE L 156 z 28.06.1969, z późn. zm.);
- 20) regionalne przewozy pasażerskie - przewozy pasażerskie w granicach jednego województwa lub realizujące połączenia z sąsiednim województwem;
 - 21) (uchylony);
 - 22) przewóz technologiczny - przejazd wykonywany na potrzeby zarządcy infrastruktury w celu jej budowy, naprawy, utrzymania, nadzoru bądź usuwania awarii;
 - 23) rozkład jazdy pociągów - plan, według którego mają się odbywać przejazdy pociągów na danej sieci kolejowej lub jej części w czasie, w którym on obowiązuje;
 - 24) umowa ramowa - umowę zawartą pomiędzy przewoźnikiem kolejowym i zarządcą infrastruktury w sprawie rezerwacji zdolności przepustowej linii kolejowych obejmującą okres dłuższy niż rok, bez określenia szczegółowych tras pociągów;
 - 25) transport wewnątrzzakładowy - transport wykonywany w ramach procesu produkcji przedsiębiorstwa bez udziału przewoźnika kolejowego oraz bez należących do niego pojazdów kolejowych, w tym na obszarze górniczym - kopalń odkrywkowych oraz zwałowisk odpadów;
 - 26) system kolei - wyróżniona cechami funkcjonalnymi i technicznymi sieć kolejowa i pojazdy kolejowe przeznaczone do ruchu po tej sieci;
 - 27) transeuropejski system kolei dużych prędkości - sieć kolejowa określona w Decyzji nr 1692/96 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 lipca 1996 r. w sprawie wspólnotowych wytycznych dotyczących rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej (Dz. Urz. WE L 228 z 9.09.1996 r.), w skład której wchodzi:
 - a) linie kolejowe specjalnie wybudowane dla ruchu odbywającego się z prędkością równą lub większą niż 250 km/h,
 - b) linie kolejowe zmodernizowane dla ruchu odbywającego się z prędkością większą niż 200 km/h,
 - c) linie kolejowe stanowiące połączenia pomiędzy liniami, o których mowa w lit. a i b, oraz stacjami kolejowymi w centrach miast,
 - d) pojazdy kolejowe przeznaczone do ruchu odbywającego się po liniach, o których mowa w lit. a-c;
 - 28) transeuropejski system kolei konwencjonalnej - sieć kolejowa określona w Decyzji nr 1692/96 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 lipca 1996 r. w sprawie wspólnotowych wytycznych dotyczących rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej (Dz. Urz. WE L 228 z 9.09.1996 r.), w skład której wchodzi:
 - a) linie kolejowe przeznaczone do ruchu pociągów poruszających się z prędkością nie większą niż 200 km/h, do przewozu osób lub rzeczy,
 - b) budowle, budynki i urządzenia przeznaczone do obsługi przewozu osób lub rzeczy, w tym terminale transportu kombinowanego przeznaczone do obsługi przewozu rzeczy,
 - c) linie kolejowe stanowiące połączenia pomiędzy liniami, o których mowa w lit. a, oraz infrastrukturą kolejową, o której mowa w lit. b,
 - d) pojazdy kolejowe przeznaczone do ruchu na liniach, o których mowa w lit. a i c, obejmujące elektryczne i spalinowe pociągi zespolone, elektryczne i spalinowe pojazdy trakcyjne, wagony pasażerskie i wagony towarowe, w tym wagony przeznaczone do przewozu samochodów ciężarowych;
 - 29) interoperacyjność kolei - zdolność transeuropejskiego systemu kolei dużych prędkości i transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnej do bezpiecznego i niezakłóconego ruchu pociągów na terenie państw członkowskich Unii Europejskiej, polegająca na spełnieniu zasadniczych wymagań dotyczących interoperacyjności kolei;
-

- 30) składnik interoperacyjności - podstawowe składniki, grupy składników, podzespoły lub zespoły, które są włączone lub które mają być włączone do podsystemu, od którego pośrednio lub bezpośrednio zależy interoperacyjność kolei; składnikiem interoperacyjności jest również oprogramowanie;
- 31) podsystem - grupa składników interoperacyjności wyróżniona pod względem strukturalnym lub funkcjonalnym;
- 32) zasadnicze wymagania dotyczące interoperacyjności kolei - wymagania określone w dyrektywach w sprawie interoperacyjności kolei, dotyczące składników interoperacyjności, podsystemów i ich powiązań, które powinny być spełnione w transeuropejskim systemie kolei dużych prędkości i w transeuropejskim systemie kolei konwencjonalnej - dla zapewnienia interoperacyjności kolei;
- 33) techniczne specyfikacje interoperacyjności - szczegółowe wymagania techniczne i funkcjonalne, procedury i metody oceny zgodności z zasadniczymi wymaganiami dotyczącymi interoperacyjności kolei, warunki eksploatacji i utrzymania dotyczące składników interoperacyjności i podsystemów transeuropejskiego systemu kolei dużych prędkości i transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnej, określane i ogłaszane przez Komisję Europejską;
- 34) certyfikat zgodności podsystemu - dokument wydany przez notyfikowaną jednostkę certyfikującą potwierdzający, że podsystem jest zgodny z zasadniczymi wymaganiami dotyczącymi interoperacyjności kolei;
- 35) deklaracja weryfikacji zgodności podsystemu - oświadczenie producenta lub jego upoważnionego przedstawiciela, importera, inwestora, zarządcy infrastruktury albo przewoźnika kolejowego stwierdzające na jego wyłączną odpowiedzialność, że podsystem jest zgodny z zasadniczymi wymaganiami dotyczącymi interoperacyjności kolei;
- 36) oddanie do eksploatacji - przekazanie podsystemu lub składnika interoperacyjności po raz pierwszy do użytkowania w transeuropejskim systemie kolei dużych prędkości lub w transeuropejskim systemie kolei konwencjonalnej odpowiednio przewoźnikowi kolejowemu albo zarządcy infrastruktury przez inwestora, importera, producenta lub jego upoważnionego przedstawiciela, a w przypadku gdy zarządca infrastruktury lub przewoźnik kolejowy pełni jednocześnie funkcję inwestora, producenta lub importera - rozpoczęcie użytkowania podsystemu lub składnika interoperacyjności;
- 37) środki publiczne - środki publiczne w rozumieniu ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2003 r. Nr 15, poz. 148, z późn. zm.);
- 38) Agencja - Europejską Agencję Kolejową ustanowioną rozporządzeniem nr 881/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającym Europejską Agencję Kolejową (Dz. Urz. UE L 164 z 29.04.2004; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 7, t. 8, str. 214);
- 39) system zarządzania bezpieczeństwem - organizację i działanie przyjęte przez zarządcę infrastruktury i przewoźnika kolejowego dla zapewnienia bezpieczeństwa;
- 40) wspólne wskaźniki bezpieczeństwa (CSI) - informacje statystyczne odnoszące się do wypadków i incydentów kolejowych, skutków wypadków, bezpieczeństwa technicznego infrastruktury kolejowej i zarządzania bezpieczeństwem;
- 41) wspólne metody oceny bezpieczeństwa (CSM) - metody oceny bezpieczeństwa ustalone w celu opisanego sposobu oceny poziomu bezpieczeństwa, spełniania wymagań bezpieczeństwa oraz zgodności z innymi wymaganiami dotyczącymi bezpieczeństwa;
- 42) wspólne wymagania bezpieczeństwa (CST) - minimalne poziomy bezpieczeństwa, które powinny być osiągnięte przez różne części systemu kolejowego (transeuropejskiego systemu kolei dużych prędkości i transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnej) i przez system jako całość, wyrażone w kryteriach akceptacji ryzyka;

- 43) modernizacja - wszelkie prace modyfikacyjne wykonywane w podsystemie lub w jego części, poprawiające całkowite osiągi podsystemu;
- 44) odnowienie - wszelkie większe prace wymienne w podsystemie lub w części podsystemu, które nie zmieniają całkowitych osiągnięć podsystemu;
- 45) wypadek - niezamierzone nagłe zdarzenie lub ciąg takich zdarzeń z udziałem pojazdu kolejowego, powodujące negatywne konsekwencje dla zdrowia ludzkiego, mienia lub środowiska; do wypadków zalicza się w szczególności:
 - a) kolizje,
 - b) wykolejenia,
 - c) zdarzenia na przejazdach,
 - d) zdarzenia z udziałem osób spowodowane przez pojazd kolejowy będący w ruchu,
 - e) pożar pojazdu kolejowego;
- 46) poważny wypadek - wypadek spowodowany kolizją, wykolejeniem pociągu lub innym podobnym zdarzeniem:
 - a) z przynajmniej jedną ofiarą śmiertelną lub przynajmniej pięcioma ciężko rannymi lub
 - b) powodujący znaczne zniszczenie pojazdu kolejowego, infrastruktury kolejowej lub środowiska, które mogą zostać natychmiast oszacowane przez komisję badającą wypadek na co najmniej 2 miliony euro, mający oczywisty wpływ na regulacje bezpieczeństwa kolei lub na zarządzanie bezpieczeństwem;
- 47) incydent - każde zdarzenie inne niż wypadek lub poważny wypadek, związane z ruchem pociągów i mające wpływ na jego bezpieczeństwo;
- 48) postępowanie - proces mający na celu zapobieganie wypadkom i incydentom obejmujący zbieranie i analizę informacji, wyciąganie wniosków dotyczących przyczyn wypadków i incydentów oraz w uzasadnionych przypadkach opracowanie zaleceń dotyczących bezpieczeństwa.

Art. 43.

[1. *Działalność gospodarcza polegająca na wykonywaniu przewozów kolejowych osób lub rzeczy albo na udostępnianiu pojazdów trakcyjnych podlega licencjonowaniu.*

2. *Licencja jest potwierdzeniem zdolności przedsiębiorcy do wykonywania funkcji przewoźnika kolejowego.]*

<1. Działalność gospodarcza polegająca na wykonywaniu przewozów kolejowych osób lub rzeczy albo na świadczeniu usług trakcyjnych podlega licencjonowaniu.

2. Licencja jest potwierdzeniem zdolności przedsiębiorcy do wykonywania funkcji przewoźnika kolejowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz państw, o których mowa w ust. 3.>

3. Potwierdzeniem zdolności przedsiębiorcy do wykonywania funkcji przewoźnika kolejowego są również licencje wydane przez właściwe władze innych państw członkowskich Unii Europejskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

[4. *Licencje wydaje się na czas nieokreślony.]*

<4. Licencję wydaje się na czas nieokreślony, z zastrzeżeniem ust. 4a.>

<4a. W przypadku zawieszenia lub cofnięcia licencji z powodu niespełniania wymagań dotyczących wiarygodności finansowej, Prezes UTK może wydać licencję tymczasową na przeprowadzenie zmian w przedsiębiorstwie, pod warunkiem, że nie będzie to zagrażało bezpieczeństwu prowadzonej działalności. Licencja tymczasowa jest ważna nie dłużej niż przez 6 miesięcy od dnia jej wydania.>

5. Licencja nie uprawnia przedsiębiorcy do dostępu do infrastruktury kolejowej.
6. (uchylony).

[Art. 45.

1. *Organem właściwym do udzielania, odmowy udzielania, zmiany lub cofnięcia licencji jest Prezes UTK.*
2. *Udzielenie, odmowa udzielenia, zmiana lub cofnięcie licencji następuje w drodze decyzji.]*

< Art. 45.

- 1. Organem właściwym do udzielania, odmowy udzielania, zmiany, zawieszania lub cofnięcia licencji jest Prezes UTK.**
- 2. Udzielenie, odmowa udzielenia, zmiana, zawieszenie lub cofnięcie licencji następuje w drodze decyzji.>**

Art. 48.

1. Licencji udziela się na pisemny wniosek przedsiębiorcy.
2. Wniosek o udzielenie licencji powinien zawierać:
 - 1) nazwę przedsiębiorcy, jego siedzibę i adres;
 - 2) numer w rejestrze przedsiębiorców albo ewidencji działalności gospodarczej;
 - 3) imiona i nazwiska osób uprawnionych do występowania w imieniu przedsiębiorcy;
 - 4) określenie przedmiotu i zakresu wykonywania działalności, na którą ma być udzielona licencja.
3. Do wniosku należy dołączyć:
 - 1) odpis z rejestru przedsiębiorców albo zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej;
 - 2) kopię zaświadczenia o statystycznym numerze identyfikacyjnym REGON;
 - 3) kopię decyzji o nadaniu numeru identyfikacji podatkowej NIP;
 - 4) dokumenty potwierdzające posiadanie zabezpieczenia, o którym mowa w art. 47 ust. 7;
 - 5) zaświadczenie o niekaralności osób, o których mowa w art. 47 ust. 2;
 - 6) informacje o:
 - a) dotychczasowej działalności przedsiębiorcy,
 - b) toczących się postępowaniach: upadłościowym, układowym, ugodowym lub likwidacyjnym wobec przedsiębiorcy;
 - 7) szczegółowe dane dotyczące:
 - a) typów posiadanych pojazdów kolejowych, o których mowa w art. 47 ust. 6 pkt 1,
 - b) kwalifikacji pracowników odpowiedzialnych za bezpieczeństwo przewozów kolejowych oraz szczegółowe dane dotyczące szkolenia tych pracowników.
4. Przed podjęciem decyzji w sprawie wydania licencji organ ją wydający może wezwać wnioskodawcę do uzupełnienia, w wyznaczonym terminie, brakującej dokumentacji.
- [5. *Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, tryb składania i rozpatrywania wniosków o udzielenie licencji, zapewniający sprawność prowadzenia postępowania administracyjnego oraz wzór licencji.]*
- <5. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, tryb składania i rozpatrywania wniosków o udzielenie licencji, zapewniający sprawność prowadzenia postępowania administracyjnego oraz wzory licencji.>**

Art. 50.

[1. Za udzielenie licencji pobiera się opłatę w wysokości nie wyższej niż równowartość w złotych 2.000 euro ustalona przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski obowiązującego w dniu udzielenia licencji.]

<1. Za udzielenie licencji i licencji tymczasowej pobiera się opłatę w wysokości nie wyższej niż równowartość w złotych 2 000 euro, ustalonej przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski obowiązującego w dniu udzielenia licencji.>

2. Opłatę uiszcza się jednorazowo lub ratalnie.
3. Opłata jest pobierana przez Prezesa UTK i stanowi dochód budżetu państwa.
4. Do opłaty, o której mowa w ust. 1, stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji w zakresie egzekucji obowiązków o charakterze pieniężnym.
5. Minister właściwy do spraw transportu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia, wysokość i sposób uiszczania opłaty, o której mowa w ust. 1, z uwzględnieniem kosztów nie wyższych niż uzasadnione koszty udzielenia licencji i kontroli jej wykonania.

[Art. 51.

Prezes UTK odmawia udzielenia licencji, cofa licencję lub zmienia jej zakres ze względu na zagrożenie obronności lub bezpieczeństwo państwa albo inny ważny interes publiczny.]

< Art. 51.

Prezes UTK odmawia udzielenia licencji, cofa licencję, zawiesza licencję lub zmienia jej zakres ze względu na zagrożenie obronności lub bezpieczeństwo państwa albo inny ważny interes publiczny.>

< Art. 51a.

1. Licencjonowany przewoźnik w przypadku zmiany mającej wpływ na jego sytuację prawną, w szczególności w przypadku połączenia lub przejęcia przedsiębiorcy, informuje o tym Prezesa UTK. W tym przypadku Prezes UTK może podjąć decyzję o ponownym przedłożeniu licencji do zatwierdzenia, jeżeli stwierdzi zagrożenie bezpieczeństwa związanego z prowadzoną działalnością.
2. W przypadku gdy licencjonowany przewoźnik zamierza znacznie zmienić lub rozszerzyć swoją działalność, informuje o tym Prezesa UTK, który wzywa go do ponownego przedłożenia licencji do zatwierdzenia.
3. W przypadku gdy przedsiębiorca nie prowadził licencjonowanej działalności przez okres 6 miesięcy lub nie podjął tej działalności w okresie 6 miesięcy od dnia wydania licencji, Prezes UTK może podjąć decyzję o ponownym przedłożeniu licencji do zatwierdzenia albo o jej zawieszeniu. Przedsiębiorca, ze względu na specyficzny charakter usług, jakie mają być świadczone, może wystąpić do Prezesa UTK o przyznanie dłuższego okresu na rozpoczęcie prowadzenia licencjonowanej działalności.>

Art. 52.

1. Prezes UTK zarządza dokonywanie okresowych kontroli przewoźnika kolejowego posiadającego licencję, w zakresie przestrzegania warunków określonych w licencji.

<1a. Prezes UTK zawiesza licencję, jeżeli przedsiębiorca:

- 1) nie spełnia wymagań określonych w ustawie;**
-

- 2) **nie wywiązał się z zobowiązań złożonych w oświadczeniach, w określonych w nich terminach;**
- 3) **wykonujący międzynarodowe przewozy kolejowe nie przestrzega postanowień odpowiednich umów międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną.>**

[2. *Prezes UTK cofa licencję, jeżeli przedsiębiorca:*

- 1) *nie spełnia wymagań określonych w ustawie;*
- 2) *wykonujący międzynarodowe przewozy kolejowe nie przestrzega postanowień odpowiednich umów międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną;*
- 3) *nie podjął działalności objętej licencją mimo wezwania lub zaprzestał wykonywania działalności gospodarczej objętej licencją;*
- 4) *został pozbawiony prawa wykonywania działalności gospodarczej objętej licencją na podstawie prawomocnego orzeczenia sądowego;*
- 5) *został postawiony w stan upadłości lub likwidacji;*
- 6) *nie wywiązywał się z zobowiązań złożonych w oświadczeniach, w określonych w nich terminach.]*

<2. **Prezes UTK cofa licencję, jeżeli przedsiębiorca:**

- 1) **został pozbawiony prawa wykonywania działalności gospodarczej objętej licencją na podstawie prawomocnego orzeczenia sądowego;**
- 2) **wobec którego wszczęto postępowanie upadłościowe lub inne postępowanie o podobnym charakterze nie ma faktycznych możliwości zadowalającej restrukturyzacji finansowej;**
- 3) **nie usunął nieprawidłowości będących podstawą zawieszenia licencji w terminach wyznaczonych przez Prezesa UTK.>**

[3. *Można cofnąć licencję w przypadku, gdy przedsiębiorca nie prowadził licencjonowanej działalności przez okres 6 miesięcy.]*

4. *Jeżeli przedsiębiorca zamierza zmienić zakres licencjonowanej działalności, składa wniosek o zmianę licencji.*

<5. **O przyznaniu licencji, jej cofnięciu, zawieszeniu lub zmianie Prezes UTK niezwłocznie powiadamia Komisję Europejską.**

6. **W przypadku gdy Prezes UTK stwierdzi, że przewoźnik kolejowy posiadający licencję wydaną przez właściwą władzę innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym nie spełnia wymagań dotyczących licencjonowania, o fakcie tym niezwłocznie powiadamia właściwą władzę tego państwa.>**

USTAWA z dnia 12 czerwca 2003 r. – PRAWO POCZTOWE (Dz. U. Nr 130, poz. 1188, z późn. zm.)

USTAWA
z dnia 12 czerwca 2003 r.
Prawo pocztowe¹⁾

[¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy 97/67/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług (Dz. Urz. WE L 15 z 21.01.1998).

Dane dotyczące ogłoszenia aktów prawa Unii Europejskiej, zamieszczone w niniejszej ustawie - z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej - dotyczą ogłoszenia tych aktów w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej - wydanie specjalne.]

<¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw Wspólnot Europejskich:

- 1) dyrektywy 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług (Dz.Urz. WE L 15 z 21.01.1998, str. 14, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 6, t. 3, str. 71, z późn. zm.),
- 2) dyrektywy 2002/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 czerwca 2002 r. zmieniającej dyrektywę 97/67/WE w zakresie dalszego otwarcia na konkurencję wspólnotowych usług pocztowych (Dz.Urz. WE L 176 z 5.07.2002, str. 21; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 6, t. 4, str. 316).>

< Art. 33a.

1. Udzielenie dotacji dla operatora innego niż mikroprzedsiębiorca lub mały przedsiębiorca:

- 1) będącego w trudnej sytuacji ekonomicznej, który spełnia kryteria określone w wytycznych Komisji Europejskiej dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw¹⁾ lub
- 2) znajdującego się w okresie restrukturyzacji przeprowadzanej z wykorzystaniem pomocy publicznej

– podlega notyfikacji Komisji Europejskiej jako pomoc indywidualna.

2. Udzielenie dotacji nie podlega notyfikacji Komisji Europejskiej jako pomoc indywidualna, gdy operator, o którym mowa w ust. 1, zamierza skorzystać lub korzysta z indywidualnej pomocy na restrukturyzację, jeżeli wraz z notyfikacją projektu tej pomocy została przekazana Komisji Europejskiej informacja o pomocy w formie dotacji.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, dotacja może być udzielona po zatwierdzeniu przez Komisję Europejską pomocy indywidualnej na restrukturyzację.

¹⁾ Kryteria, o których mowa w pkt 9-11 Komunikatu Komisji Europejskiej – Wytyczne wspólnotowe dotyczące pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw (Dz.Urz. UE C 244 z 1.10.2004). >

Art. 44.

1. Operator świadczący powszechne usługi pocztowe jest obowiązany do corocznego przedstawiania Prezesowi UKE, w terminie do dnia 31 marca, sprawozdania z działalności pocztowej w poprzednim roku oraz danych dotyczących:

1) zakresu wykonywanej działalności pocztowej;

[2) *sprzedaży usług pocztowych w ujęciu ilościowym w podziale na:*

a) powszechne usługi pocztowe świadczone w ramach usług zastrzeżonych,

b) pozostałe powszechne usługi pocztowe,

c) inne usługi pocztowe, niewymienione w lit. a i b;]

<2) sprzedaży usług pocztowych w ujęciu ilościowym i wartościowym w podziale na:

a) powszechne usługi pocztowe świadczone w ramach usług zastrzeżonych,

b) pozostałe powszechne usługi pocztowe,

c) inne usługi pocztowe, niewymienione w lit. a i b;”>

3) wykazu placówek operatora, w tym prowadzonych przez agentów lub agentów pocztowych;

4) liczby nadawczych skrzynek pocztowych;

5) liczby i rodzajów złożonych reklamacji oraz sposobu ich rozpatrzenia.

1a. Operator publiczny jest obowiązany przedstawić Prezesowi UKE wraz ze sprawozdaniem z działalności pocztowej, o którym mowa w ust. 1, informację o liczbie złożonych skarg z tytułu opóźnionego doręczenia przesyłek listowych najszybszej kategorii i przesyłek listowych niebędących przesyłkami najszybszej kategorii.

2. Operator nieświadczący powszechnych usług pocztowych jest obowiązany do corocznego przedkładania Prezesowi UKE w terminie do dnia 31 marca sprawozdania z działalności pocztowej w poprzednim roku oraz danych dotyczących:

1) zakresu wykonywanej działalności pocztowej;

[2) *wielkości sprzedaży usług pocztowych w ujęciu ilościowym w podziale na:*

a) usługi świadczone w ramach granicy wagowej usług zastrzeżonych, o których mowa w art. 47 ust. 4,

b) inne usługi pocztowe;]

<2) sprzedaży usług pocztowych w ujęciu ilościowym i wartościowym w podziale na:

a) usługi świadczone w ramach granicy wagowej usług zastrzeżonych,

b) inne usługi pocztowe;>

3) wykazu placówek operatora, w tym prowadzonych przez agentów;

4) liczby i rodzajów reklamacji oraz sposobu ich rozpatrzenia.

3. Prezes UKE może zobowiązać operatorów do przedłożenia, w terminie nie krótszym niż 14 dni, innych informacji niezbędnych do wykonania przepisów ustawy.

4. Prezes UKE przedstawia ministrowi właściwemu do spraw łączności corocznie, w terminie do dnia 15 maja, na podstawie informacji, o których mowa w ust. 1-3, ocenę funkcjonowania rynku usług pocztowych łącznie z wynikami kontroli działalności pocztowej.

Art. 49.

1. Operator określa w regulaminie świadczenia powszechnych usług pocztowych zasady ich świadczenia oraz ogólne warunki dostępu do tych usług. Ponadto operator publiczny

uwzględnia w regulaminie specyfikę wynikającą z ciążącego na nim obowiązku, o którym mowa w art. 46 ust. 1.

[2. *Operator przedkłada Prezesowi UKE projekt regulaminu świadczenia powszechnych usług pocztowych, o którym mowa w ust. 1, oraz projekt zmian do obowiązującego regulaminu, co najmniej na 30 dni przed ich wprowadzeniem, w celu wyrażenia opinii w terminie 30 dni.]*

<2. Operator przedkłada Prezesowi UKE projekt regulaminu świadczenia powszechnych usług pocztowych, o którym mowa w ust. 1, oraz projekt zmian do obowiązującego regulaminu, co najmniej na 60 dni przed ich wprowadzeniem. Ponadto operator publiczny dołącza opinię Rady Poczty Polskiej do projektu regulaminu lub projektu jego zmian.>

<3. Prezes UKE może, w drodze decyzji, w terminie do 30 dni od dnia przedłożenia projektu regulaminu świadczenia powszechnych usług pocztowych albo projektu zmian do obowiązującego regulaminu, wnieść sprzeciw wobec ich postanowień, jeżeli są sprzeczne z przepisami prawa lub naruszają prawa podmiotów korzystających z powszechnych usług pocztowych.

4. Regulamin świadczenia powszechnych usług pocztowych lub jego zmiany w części objętej sprzeciwem Prezesa UKE nie wchodzi w życie.>

[Art. 51.

1. Wysokość i formy opłat za usługi pocztowe świadczone przez Poczta Polską ustala Dyrektor Generalny Poczty Polskiej.

2. Prezes UKE może wystąpić z wnioskiem do Rady Ministrów o ustalenie na podstawie art. 4 ustawy z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach (Dz. U. Nr 97, poz. 1050 oraz z 2002 r. Nr 144, poz. 1204), cen urzędowych powszechnych usług pocztowych.

3. Operator świadczący powszechne usługi pocztowe jest obowiązany do udostępnienia cenników powszechnych usług pocztowych we wszystkich miejscach, w których są one świadczone.

4. Cenniki powszechnych usług pocztowych operatora publicznego oraz ich zmiany podlegają niezwłocznie ogłoszeniu w Biuletynie Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zwanym dalej "Biuletynem UKE".]

< Art. 51.

1. Operator świadczący powszechne usługi pocztowe ustala wysokość opłat za te usługi zgodnie z zasadami, o których mowa w art. 50.

2. Prezes UKE może wystąpić, za pośrednictwem ministra właściwego do spraw łączności, z wnioskiem do Rady Ministrów o ustalenie na podstawie art. 4 ustawy z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach (Dz. U. Nr 97, poz. 1050, z 2002 r. Nr 144, poz. 1204, z 2003 r. Nr 137, poz. 1302 oraz z 2004 r. Nr 96, poz. 959 i Nr 210, poz. 2135), cen urzędowych powszechnych usług pocztowych.

3. Operator świadczący powszechne usługi pocztowe, w tym operator publiczny, przedkłada Prezesowi UKE projekt cennika powszechnych usług pocztowych oraz projekt zmian do obowiązującego cennika wraz z określeniem poszczególnych składników kosztów świadczenia każdej usługi, co najmniej na 60 dni przed planowanym terminem ich wprowadzenia.

4. Prezes UKE może, w drodze decyzji, w terminie do 30 dni od dnia przedłożenia projektu cennika powszechnych usług pocztowych lub projektu zmian do obowiązującego cennika, wnieść sprzeciw w stosunku do całości albo części projektu tego cennika albo projektu zmian do obowiązującego cennika, jeżeli są one sprzeczne z przepisami ustawy. Cennik powszechnych usług pocztowych lub jego zmiany w zakresie objętym sprzeciwem Prezesa UKE nie wchodzi w życie.
5. Prezes UKE w okresie przewidzianym na wykonanie czynności, o których mowa w ust. 4, może zobowiązać pisemnie operatora świadczącego usługi powszechne do przedłożenia, nie później niż w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma, dodatkowych informacji umożliwiających ocenę projektu cennika powszechnych usług pocztowych lub projektu zmian do obowiązującego cennika.
6. Operator świadczący powszechne usługi pocztowe jest obowiązany do udostępnienia cenników powszechnych usług pocztowych we wszystkich placówkach, w których są one świadczone.
7. Cenniki powszechnych usług pocztowych operatora publicznego oraz zmiany do obowiązującego cennika podlegają niezwłocznie ogłoszeniu w Biuletynie Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zwanym dalej „Biuletynem UKE”.>

USTAWA z dnia 31 marca 2004 r. O PRZEWOZIE KOLEJĄ TOWARÓW NIEBEZPIECZNYCH (Dz. U. Nr 97, poz. 962, z 2005 r. Nr 141, poz. 1184 oraz z 2006 r. Nr 249, poz. 1834)

Art. 34.

1. Egzamin, o którym mowa w art. 33 ust. 2 pkt 3, obejmuje sprawdzenie znajomości zagadnień związanych z przewozem kolejną towarów niebezpiecznych w zakresie:
 - 1) przepisów dotyczących przewozu kolejną towarów niebezpiecznych, w tym postanowień umów międzynarodowych;
 - 2) następstw wypadków związanych z przewozem kolejną towarów niebezpiecznych oraz ich głównych przyczyn;
 - 3) zapobiegania wypadkom oraz zagrożeniom przy przewozie kolejną towarów niebezpiecznych z zakresu ratownictwa i ochrony przeciwpożarowej;
 - 4) klasyfikacji towarów niebezpiecznych;
 - 5) wymagań w stosunku do opakowań, cystern, kontenerów i innych urządzeń mających zastosowanie przy przewozie kolejną towarów niebezpiecznych;
 - 6) metod załadunku i rozmieszczania ładunku w wagonie oraz jego rozładunku;
 - 7) prowadzenia wymaganej dokumentacji dotyczącej przewozu kolejną towarów niebezpiecznych;
 - 8) zasad szkolenia osób zatrudnionych przy przewozie kolejną towarów niebezpiecznych.
2. Za przeprowadzenie egzaminu, o którym mowa w art. 33 ust. 2 pkt 3, pobierana jest opłata wnoszona przez osobę zainteresowaną lub podmiot kierujący na egzamin.
3. Opłata, o której mowa w ust. 2, stanowi dochód budżetu państwa.
4. Komisję egzaminacyjną spośród osób posiadających wiedzę w zakresie bezpieczeństwa przewozu kolejną towarów niebezpiecznych powołuje na każdy egzamin Prezes UTK.
5. W skład komisji egzaminacyjnej wchodzi:
 - 1) przewodniczący;

- 2) co najmniej 4 członków.
6. Do obsługi administracyjnej komisji egzaminacyjnej Prezes UTK powołuje sekretarza tej komisji.
7. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:
- 1) szczegółowy zakres i formę egzaminu dla kandydatów na doradców i dla doradców,
 - 2) wysokość opłaty, o której mowa w ust. 2, i tryb jej pobierania,
 - 3) tryb pracy komisji egzaminacyjnej oraz sposób wynagradzania osób wchodzących w skład komisji egzaminacyjnych
- mając na względzie zapewnienie obiektywnego sprawdzenia przygotowania do wykonywania zadań doradcy oraz konieczność pokrycia kosztów przeprowadzenia egzaminu poniesionych przez Urząd Transportu Kolejowego.
- <8. Prezes UTK przekazuje Komisji Europejskiej katalog pytań, z których tworzone są zestawy egzaminacyjne.>**

[Art. 39.

1. *Kursy początkowe i kursy doskonalące, zwane dalej "kursami", prowadzi podmiot posiadający zezwolenie wydane przez Prezesa UTK, zwany dalej "podmiotem prowadzącym kursy".*
2. *Prezes UTK, w drodze decyzji administracyjnej, wydaje zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, jeżeli wnioskodawca spełnia następujące warunki:*
 - 1) *posiada warunki lokalowe gwarantujące przeprowadzenie kursów zgodnie z ich programem;*
 - 2) *zatrudnia wykładowców, którzy posiadają wykształcenie wyższe i kwalifikacje w zakresie problematyki dotyczącej przewozu kolejną towarów niebezpiecznych;*
 - 3) *posiada zbiór przepisów w zakresie przewozu kolejną towarów niebezpiecznych oraz wyposażenie dydaktyczne, w szczególności: plansze, przezroczka, fotografie, filmy oraz oprogramowanie komputerowe;*
 - 4) *posiada możliwość przeprowadzania zajęć praktycznych objętych programem kursów;*
 - 5) *nie jest podmiotem, wobec którego wszczęto postępowanie upadłościowe lub likwidacyjne;*
 - 6) *nie zalega w regulowaniu zobowiązań podatkowych, opłat i składek na ubezpieczenie społeczne.*
3. *Do wniosku o wydanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, dołącza się:*
 - 1) *dokument określający status podmiotu będącego osobą prawną lub jednostką organizacyjną niemającą osobowości prawnej, a w przypadku osoby fizycznej - kopię dokumentu stwierdzającego tożsamość;*
 - 2) *zaświadczenia o niezaleganiu w zakresie regulowania zobowiązań podatkowych, opłat i składek na ubezpieczenie społeczne;*
 - 3) *kopię zaświadczenia o nadaniu statystycznego numeru identyfikacyjnego (REGON);*
 - 4) *kopię zaświadczenia o nadaniu numeru identyfikacji podatkowej (NIP);*
 - 5) *informację na temat kwalifikacji wykładowców;*
 - 6) *informację na temat warunków lokalowych i wyposażenia dydaktycznego;*
 - 7) *informację na temat warunków uczestnictwa w kursach, w tym maksymalnej liczby ich uczestników.]*

< Art. 39.

1. **Działalność gospodarcza w zakresie prowadzenia kursów początkowych i kursów doskonalących, zwanych dalej „kursami”, jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności**

gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1807, z późn. zm.) i wymaga wpisu do rejestru przedsiębiorców prowadzących kursy.

2. Działalność gospodarczą, o której mowa w ust. 1, może prowadzić przedsiębiorca, który:

- 1) posiada warunki lokalowe i wyposażenie dydaktyczne umożliwiające przeprowadzenie kursów zgodnie z ich programem;
- 2) zatrudnia wykładowców, którzy posiadają wykształcenie wyższe i kwalifikacje w zakresie problematyki dotyczącej przewozu koleją towarów niebezpiecznych;
- 3) posiada zbiór aktualnych przepisów w zakresie przewozu koleją towarów niebezpiecznych oraz środki dydaktyczne, w szczególności plansze, przeźrocza, fotografie, filmy oraz oprogramowanie komputerowe;
- 4) posiada możliwość przeprowadzania zajęć praktycznych objętych programem kursów;
- 5) nie jest podmiotem, wobec którego wszczęto postępowanie upadłościowe lub likwidacyjne;
- 6) nie był prawomocnie skazany za przestępstwo popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowych lub przestępstwo przeciwko dokumentom – dotyczy osoby fizycznej lub członków organów osoby prawnej;
- 7) nie zalega w regulowaniu zobowiązań podatkowych, opłat i składek na ubezpieczenie społeczne.

3. Wpis do rejestru przedsiębiorców prowadzących kursy jest dokonywany na pisemny wniosek przedsiębiorcy zawierający następujące dane:

- 1) firmę przedsiębiorcy oraz jego siedzibę i adres albo adres zamieszkania;
- 2) numer w rejestrze przedsiębiorców albo ewidencji działalności gospodarczej;
- 3) numer identyfikacji podatkowej (NIP), o ile przedsiębiorca taki numer posiada;
- 4) zakres prowadzonych kursów;
- 5) datę i podpis przedsiębiorcy.

4. Wraz z wnioskiem, o którym mowa w ust. 3, przedsiębiorca składa oświadczenie następującej treści:

„Oświadczam, że:

- 1) dane zawarte we wniosku o wpis do rejestru przedsiębiorców prowadzących kursy początkowe i kursy doskonalące są kompletne i zgodne z prawdą;
- 2) znane mi są i spełniam warunki wykonywania działalności gospodarczej w zakresie prowadzenia kursów początkowych i kursów doskonalących, określone w ustawie z dnia 31 marca 2004 r. o przewozie koleją towarów niebezpiecznych.”.

5. Oświadczenie powinno również zawierać:

- 1) firmę przedsiębiorcy;
- 2) oznaczenie miejsca i datę złożenia oświadczenia;

3) podpis osoby uprawnionej do reprezentowania przedsiębiorcy, ze wskazaniem imienia, nazwiska oraz pełnionej funkcji.>

[Art. 41.

1. Prezes UTK:

- 1) może dokonać sprawdzenia informacji podanych we wniosku o wydanie zezwolenia, o którym mowa w art. 39 ust. 1, oraz dołączonej do niego dokumentacji, o której mowa w art. 39 ust. 3, w celu stwierdzenia, czy wnioskodawca spełnia warunki, o których mowa w art. 39 ust. 2;
 - 2) wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia, w wyznaczonym terminie, braków w dokumentacji, o której mowa w art. 39 ust. 3.
2. Prezes UTK, w drodze decyzji administracyjnej, odmawia wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 39 ust. 1, jeżeli wnioskodawca:
- 1) nie spełnia warunków, o których mowa w art. 39 ust. 2;
 - 2) nie uzupełnił, w wyznaczonym terminie, braków w dokumentacji, o której mowa w art. 39 ust. 3.]

Art. 42.

1. Prezes UTK sprawuje nadzór nad prowadzeniem kursów.
 2. Prezes UTK w ramach sprawowanego nadzoru może przeprowadzić kontrolę w zakresie:
 - 1) spełniania przez podmiot prowadzący kursy warunków, o których mowa w art. 39 ust. 2;
 - 2) zgodności prowadzonych kursów z:
 - a) zakresem określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 40,
 - [b) dokumentacją dołączoną do wniosku, o której mowa w art. 39 ust. 3 pkt 5-7,]
 - c) informacją, o której mowa w art. 43 pkt 1.
 3. Kontrolę, o której mowa w ust. 2, wykonuje upoważniony przez Prezesa UTK pracownik Urzędu Transportu Kolejowego, który ma prawo:
 - 1) żądania od podmiotu prowadzącego kursy i jego pracowników pisemnych lub ustnych wyjaśnień, okazania dokumentów i innych nośników informacji oraz udostępnienia wszelkich danych mających związek z przedmiotem kontroli;
 - 2) wstępu na teren podmiotu prowadzącego kursy, w tym do pomieszczeń, w których kursy te są prowadzone.
 4. Czynności kontrolne, o których mowa w ust. 3, przeprowadza się w obecności upoważnionej osoby wyznaczonej przez podmiot prowadzący kursy.
- <5. Prezes UTK, w przypadku ustalenia przez osobę upoważnioną do kontroli naruszeń warunków wykonywania działalności, może wyznaczyć termin ich usunięcia.>**

[Art. 44.

1. Prezes UTK, w drodze decyzji administracyjnej, cofa wydane zezwolenie, o którym mowa w art. 39 ust. 1, jeżeli podmiot prowadzący kursy:
 - 1) przestał spełniać warunki, o których mowa w art. 39 ust. 2;
 - 2) prowadzi kursy w sposób niezgodny z:
 - a) przepisami wydanymi na podstawie art. 40,
 - b) dokumentacją dołączoną do wniosku, o której mowa w art. 39 ust. 3 pkt 5-7,
 - c) informacją, o której mowa w art. 43 pkt 1;
 - 3) nie wydał zaświadczenia o ukończeniu kursu lub wydał zaświadczenie niezgodnie ze stanem faktycznym;
 - 4) nie złożył informacji, o której mowa w art. 43 pkt 1;

- 5) uniemożliwił przeprowadzenie kontroli, o której mowa w art. 42 ust. 2.
2. W przypadku cofnięcia zezwolenia, o którym mowa w art. 39 ust. 1, z przyczyn określonych w ust. 1 pkt 2-5, ponowne zezwolenie nie może być wydane wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia, w którym decyzja w tej sprawie stała się ostateczna.]

< Art. 44.

1. Prezes UTK wydaje decyzję o zakazie prowadzenia przez przedsiębiorcę kursów w przypadkach określonych w przepisach ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.
2. Rażącem naruszeniem warunków wymaganych do wykonywania działalności w zakresie prowadzenia kursów jest:
 - 1) prowadzenie kursów w sposób niezgodny z:
 - a) przepisami wydanymi na podstawie art. 40,
 - b) informacją, o której mowa w art. 43 pkt 1;
 - 2) wydanie niezgodnego ze stanem faktycznym zaświadczenia o ukończeniu kursu;
 - 3) uniemożliwienie przeprowadzenia kontroli, o której mowa w art. 42 ust. 2.
3. W przypadku wykreślenia przedsiębiorcy z rejestru przedsiębiorców prowadzących kursy, ponowny wpis do rejestru działalności regulowanej w tym zakresie może nastąpić jedynie na zasadach i w terminie określonych w art. 72 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.>

[Art. 45.

Prezes UTK prowadzi ewidencję podmiotów prowadzących kursy, zawierającą następujące dane:

- 1) imię i nazwisko, miejsce zamieszkania i adres albo nazwę, siedzibę i adres podmiotu prowadzącego kurs;
- 2) datę wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 39 ust. 1;
- 3) datę cofnięcia zezwolenia, o którym mowa w art. 39 ust. 1.]

< Art. 45.

1. Organem prowadzącym rejestr przedsiębiorców prowadzących kursy jest Prezes UTK.
2. Wpisowi do rejestru, o którym mowa w ust. 1, podlegają następujące dane:
 - 1) firma przedsiębiorcy;
 - 2) numer w rejestrze przedsiębiorców albo ewidencji działalności gospodarczej;
 - 3) numer identyfikacji podatkowej (NIP) przedsiębiorcy;
 - 4) siedziba przedsiębiorcy i jego adres;
 - 5) zakres prowadzonych kursów.
3. W celu wykazania spełniania wymagań, o których mowa w art. 39 ust. 2, przedsiębiorca jest obowiązany posiadać:

- 1) dokument określający status podmiotu będącego osobą prawną lub jednostką organizacyjną niemającą osobowości prawnej, a w przypadku osoby fizycznej – dokument stwierdzający tożsamość;
- 2) zaświadczenie o niezaleganiu w zakresie regulowania zobowiązań podatkowych, opłat i składek na ubezpieczenie społeczne;
- 3) zaświadczenie o nadaniu numeru identyfikacji podatkowej (NIP);
- 4) kopie dokumentów potwierdzających kwalifikacje wykładowców.>

USTAWA z dnia 16 kwietnia 2004 r. O OCHRONIE PRZYRODY (Dz. U. Nr 92, poz. 880 oraz z 2005 r. Nr 113, poz. 954 i Nr 130, poz. 1087)

USTAWA
z dnia 16 kwietnia 2004 r.
o ochronie przyrody <¹⁾>

<¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw Wspólnot Europejskich:

- 1) dyrektywy Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.Urz. WE L 103 z 25.04.1979, str. 1, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 1, str. 98, z późn. zm.),
- 2) dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.Urz. WE L 206 z 22.07.1992, str. 7, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 2, str. 102, z późn. zm.),
- 3) dyrektywy Rady 1999/22/WE z dnia 29 marca 1999 r. dotyczącej trzymania dzikich zwierząt w ogrodach zoologicznych (Dz.Urz. WE L 94 z 9.04.1999, str. 24; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 4, str. 140).>

Art. 28.

1. Wyznaczenie obszaru Natura 2000, zmiana jego granic lub likwidacja następuje w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa, ministrem właściwym do spraw rozwoju wsi i z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej, w drodze rozporządzenia ministra właściwego do spraw środowiska, które określa nazwę, położenie administracyjne, obszar i mapę obszaru, cel i przedmiot ochrony oraz sprawującego nadzór nad obszarem. Minister właściwy do spraw środowiska, wydając rozporządzenie, kieruje się rzeczywistym stanem siedlisk przyrodniczych oraz gatunków roślin i zwierząt.
2. Po wyznaczeniu obszarów specjalnej ochrony ptaków minister właściwy do spraw środowiska przekazuje listę tych obszarów Komisji Europejskiej.
- [3. *Specjalne obszary ochrony siedlisk minister właściwy do spraw środowiska wyznacza po uzgodnieniu z Komisją Europejską.*]

Objaśnienie oznaczeń: [] kursywa – tekst usunięty przez Sejm

<> druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

<3. Specjalne obszary ochrony siedlisk minister właściwy do spraw środowiska wyznacza po uzgodnieniu z Komisją Europejską w terminie 6 lat od dnia zatwierdzenia tego obszaru przez Komisję Europejską.>

[Art. 39.

Koszty związane z wdrożeniem i funkcjonowaniem sieci obszarów Natura 2000 w zakresie nieobjętym finansowaniem przez Wspólnotę Europejską są finansowane z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw środowiska, oraz z funduszy celowych.]

< Art. 39.

Koszty związane z wdrożeniem i funkcjonowaniem sieci obszarów Natura 2000 w zakresie nieobjętym finansowaniem przez Wspólnotę Europejską są finansowane z budżetu państwa oraz funduszy celowych.>

Art. 54.

[Chwywanie lub zabijanie dziko występujących zwierząt, o których mowa w art. 49 pkt 1 lit. b, nie może być wykonywane przy użyciu:]

< Chwywanie lub zabijanie dziko występujących zwierząt, o których mowa w art. 49 pkt 1 lit. a i b, nie może być wykonywane przy użyciu:>

- 1) oślepionych lub okaleczonych zwierząt jako wabików;
- 2) urządzeń odtwarzających nagrania głosów zwierząt;
- 3) urządzeń elektrycznych lub elektronicznych, mogących zabijać lub ogłuszać;
- 4) sztucznych źródeł światła;
- 5) lusterek i innych urządzeń oślepiających;
- 6) urządzeń wizyjnych ułatwiających strzelanie w nocy, w tym powiększających lub przetwarzających obraz oraz oświetlających cel;
- 7) materiałów wybuchowych;
- 8) sieci działających niewybiórczo;
- 9) pułapek działających niewybiórczo;
- 10) kuszy;
- 11) trucizn lub przynęt zatrutych albo zawierających środki usypiające;
- 12) gazów i dymów stosowanych do wypłaszania;
- 13) automatycznej lub półautomatycznej broni z magazynkiem mieszczącym więcej niż 2 naboje;
- 14) statków powietrznych;
- 15) pojazdów silnikowych w ruchu;
- 16) siideł, lepów i haków;
- 17) łodzi prowadzonych z prędkością większą niż 5 kilometrów na godzinę.

USTAWA z dnia 20 kwietnia 2004 r. O WYROBACH MEDYCZNYCH (Dz. U. Nr 93, poz. 896 oraz z 2005 r. Nr 64, poz. 565)

Art. 69.

1. Nadzór nad wyrobami medycznymi wytwarzanymi lub wprowadzonymi do obrotu i używania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej sprawuje Prezes Urzędu.
2. Prezes Urzędu przy wykonywaniu swoich zadań współpracuje z:
 - 1) Głównym Inspektorem Farmaceutycznym,
 - 2) Głównym Inspektorem Sanitarnym,
 - 3) Głównym Lekarzem Weterynarii,
 - 4) Głównym Inspektorem Inspekcji Handlowej,
 - 5) Szefem Służby Celnej,
 - 6) Prezesem Urzędu Dozoru Technicznego,
 - 7) Głównym Inspektorem Pracy,
 - 8) Prezesem Państwowej Agencji Atomistyki- w zakresie właściwym dla tych organów.
3. Organy, o których mowa w ust. 2, w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w zakresie wyrobów medycznych powiadamiają Prezesa Urzędu.
<3a. Zasady postępowania organów celnych, w przypadku gdy podczas kontroli celnej wyrobów medycznych, które mają być wprowadzone do obrotu, organ stwierdzi, że istnieją uzasadnione okoliczności wskazujące, że wyrób nie spełnia określonych dla niego wymagań, określają przepisy odrębne.
- 3b. Prezes Urzędu wydaje na wniosek organów celnych opinie w sprawie spełniania przez wyrób medyczny określonych dla niego wymagań.**
- 3c. Organy celne informują Prezesa Urzędu o działaniach podjętych w odniesieniu do zatrzymanych wyrobów medycznych.**
- 3d. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia:**
 - 1) szczegółowy tryb postępowania organów celnych przy zatrzymywaniu wyrobów medycznych,**
 - 2) tryb wydawania i postępowania z opinią wydaną przez Prezesa Urzędu,**
 - 3) szczegółowy sposób umieszczania przez organy celne adnotacji na dokumentach towarzyszących wyrobom medycznym zatrzymanym przez organy celne**
– mając na uwadze w szczególności konieczność zapobiegania przywozowi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wyrobów medycznych, które nie spełniają określonych dla nich wymagań, oraz biorąc pod uwagę obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej.>
4. Nadzór, o którym mowa w ust. 1, obejmuje przeprowadzanie kontroli w zakresie projektowania, wytwarzania, pakowania, oznakowywania, przechowywania, montażu, rozprowadzania, przetwarzania, przeprowadzania remontu odtworzeniowego, wystawiania wyrobów medycznych, nadawania im przewidzianego zastosowania, sterylizacji przed wprowadzeniem do obrotu i do używania, zestawiania wyrobów medycznych w systemy lub zestawy zabiegowe oraz wprowadzania do obrotu i do używania wyrobów medycznych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

< Art. 74a.

W przypadku zaistnienia uzasadnionego podejrzenia, że wyrób nowy stwarza zagrożenie dla zdrowia pacjentów lub użytkowników, Prezes Urzędu może żądać, w ciągu 2 lat od dnia zgłoszenia wyrobu nowego do Rejestru, przedstawienia przez wytwórcę raportu zawierającego informacje dotyczące działania tego wyrobu, zebrane po wprowadzeniu go do obrotu.>

USTAWA z dnia 27 lipca 2005 r. – PRAWO O SZKOLNICTWIE WYŻSZYM (Dz. U. Nr 164, poz. 1365 oraz z 2006 r. Nr 46, poz. 328, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 144, poz. 1043 i Nr 227, poz. 1658)

Art. 43.

1. Osoby niebędące obywatelami polskimi, zwane dalej "cudzoziemcami", mogą podejmować i odbywać studia, studia doktoranckie oraz inne formy kształcenia, a także uczestniczyć w badaniach naukowych i pracach rozwojowych na zasadach określonych w ustawie, z zastrzeżeniem ust. 2.
2. Na zasadach obowiązujących obywateli polskich mogą podejmować i odbywać kształcenie oraz uczestniczyć w badaniach naukowych i pracach rozwojowych, o których mowa w ust. 1:
 - 1) cudzoziemcy, którym udzielono zezwolenia na osiedlenie się;
 - 2) cudzoziemcy posiadający status uchodźcy nadany w Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 3) cudzoziemcy korzystający z ochrony czasowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - [4) *pracownicy migrujący, będący obywatelami państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, jeżeli są lub byli zatrudnieni w Polsce, a także członkowie ich rodzin, jeżeli mieszkają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;]*
 - <4) **pracownicy migrujący, będący obywatelami państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, a także członkowie ich rodzin, jeżeli mieszkają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;>**
 - [5) *cudzoziemcy, którym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej udzielono zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Wspólnot Europejskich;]*
- <5. **Obywatele państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i członkowie ich rodzin, posiadający środki finansowe niezbędne na pokrycie kosztów utrzymania podczas studiów, mogą podejmować i odbywać studia, studia doktoranckie oraz inne formy kształcenia, a także uczestniczyć w badaniach naukowych i pracach rozwojowych na zasadach obowiązujących obywateli polskich, z tym że osobom tym nie przysługuje prawo do stypendium socjalnego, stypendium specjalnego dla osób niepełnosprawnych, stypendium mieszkaniowego, stypendium na wyżywienie i zapomóg, albo na zasadach określonych w ust. 3 i 4.>**

- 6) cudzoziemcy, którym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej udzielono zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony w związku z okolicznością, o której mowa w art. 53 ust. 1 pkt 7, 13 i 14 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach (Dz. U. Nr 128, poz. 1175, z późn. zm.).
3. Cudzoziemcy niewymienieni w ust. 2, z zastrzeżeniem ust. 5, mogą podejmować i odbywać kształcenie oraz uczestniczyć w badaniach naukowych i pracach rozwojowych, o których mowa w ust. 1, na podstawie:
 - 1) umów międzynarodowych, na zasadach określonych w tych umowach;
 - 2) umów zawieranych z podmiotami zagranicznymi przez uczelnie, na zasadach określonych w tych umowach;
 - 3) decyzji ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego lub odpowiedniego ministra wskazanego w art. 33 ust. 2;
 - 4) decyzji rektora uczelni.
4. Cudzoziemcy, o których mowa w ust. 3, mogą podejmować i odbywać kształcenie oraz uczestniczyć w badaniach naukowych i pracach rozwojowych, o których mowa w ust. 1:
 - 1) jako stypendyści strony polskiej;
 - 2) na zasadach odpłatności;
 - 3) bez odpłatności i świadczeń stypendialnych;
 - 4) jako stypendyści strony wysyłającej, bez ponoszenia opłat za naukę;
 - 5) jako stypendyści uczelni.
5. Obywatele państw członkowskich Unii Europejskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i członkowie ich rodzin, posiadający środki finansowe niezbędne na pokrycie kosztów utrzymania podczas studiów, mogą podejmować i odbywać studia, studia doktoranckie oraz inne formy kształcenia, a także uczestniczyć w badaniach naukowych i pracach rozwojowych na zasadach obowiązujących obywateli polskich, z tym że osobom tym nie przysługuje prawo do stypendium socjalnego, stypendium specjalnego dla osób niepełnosprawnych, stypendium mieszkaniowego, stypendium na wyżywienie i zapomóg, albo na zasadach określonych w ust. 3 i 4.
6. Za członków rodzin osób, o których mowa w ust. 2 pkt 4 i ust. 5, uważa się osoby wymienione w art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. Nr 144, poz. 1043).
7. Cudzoziemcy, którzy spełniają wymagania określone w art. 5 ust. 1-3 ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji (Dz. U. z 2004 r. Nr 53, poz. 532 oraz z 2005 r. Nr 94, poz. 788) i studiujący w kraju swojego zamieszkania, mogą być stypendystami, o których mowa w ust. 4 pkt 1.
8. Stypendystom, o których mowa w ust. 4 pkt 1 i ust. 7, stypendia przyznaje oraz ustala ich wysokość minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego lub, odpowiednio, minister wskazany w art. 33 ust. 2.
9. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego oraz odpowiednio ministrowie wskazani w art. 33 ust. 2 podają do wiadomości w wydawanych przez siebie dziennikach urzędowych limit stypendiów dla osób, do których ma zastosowanie ust. 3 pkt 1 i 3, w tym, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych, limit stypendiów dla osób określonych w ust. 7.

Art. 109.

1. Nauczycielem akademickim może zostać osoba, która:
 - 1) posiada kwalifikacje określone w ustawie;

- 2) ma pełną zdolność do czynności prawnych;
 - 3) nie została ukarana prawomocnym wyrokiem sądowym za przestępstwo umyślne;
 - 4) nie została ukarana karą dyscyplinarną wymienioną w art. 140 ust. 1 pkt 4;
 - 5) korzysta z pełni praw publicznych.
2. Nauczyciel akademicki może pozostawać w tym samym czasie w stosunku pracy tylko w jednym podstawowym miejscu pracy.
 3. Zatrudnienie w uczelni w charakterze nauczyciela akademickiego cudzoziemca następuje bez konieczności uzyskania zezwolenia i zgody organu zatrudnienia. Zezwolenia i zgody nie wymaga także powierzenie cudzoziemcowi innej pracy zarobkowej w zakresie zadań, o których mowa w art. 111.
- <3a. Przy zatrudnieniu osoby, o której mowa w ust. 3, a także obywatela polskiego, który stopień naukowy, stopień w zakresie sztuki lub tytuł zawodowy uzyskał za granicą, można odstąpić od warunków określonych w art. 114.>**
4. Osoba, o której mowa w ust. 3, podlega obowiązkowi ubezpieczeń społecznych i ubezpieczeń zdrowotnych, a także korzysta z uprawnień przewidzianych w ustawie oraz innych uprawnień na zasadach obowiązujących obywateli polskich pozostających w stosunku pracy.